XXVII. évfolyam, 16. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. április 22.

Ludas Matyi

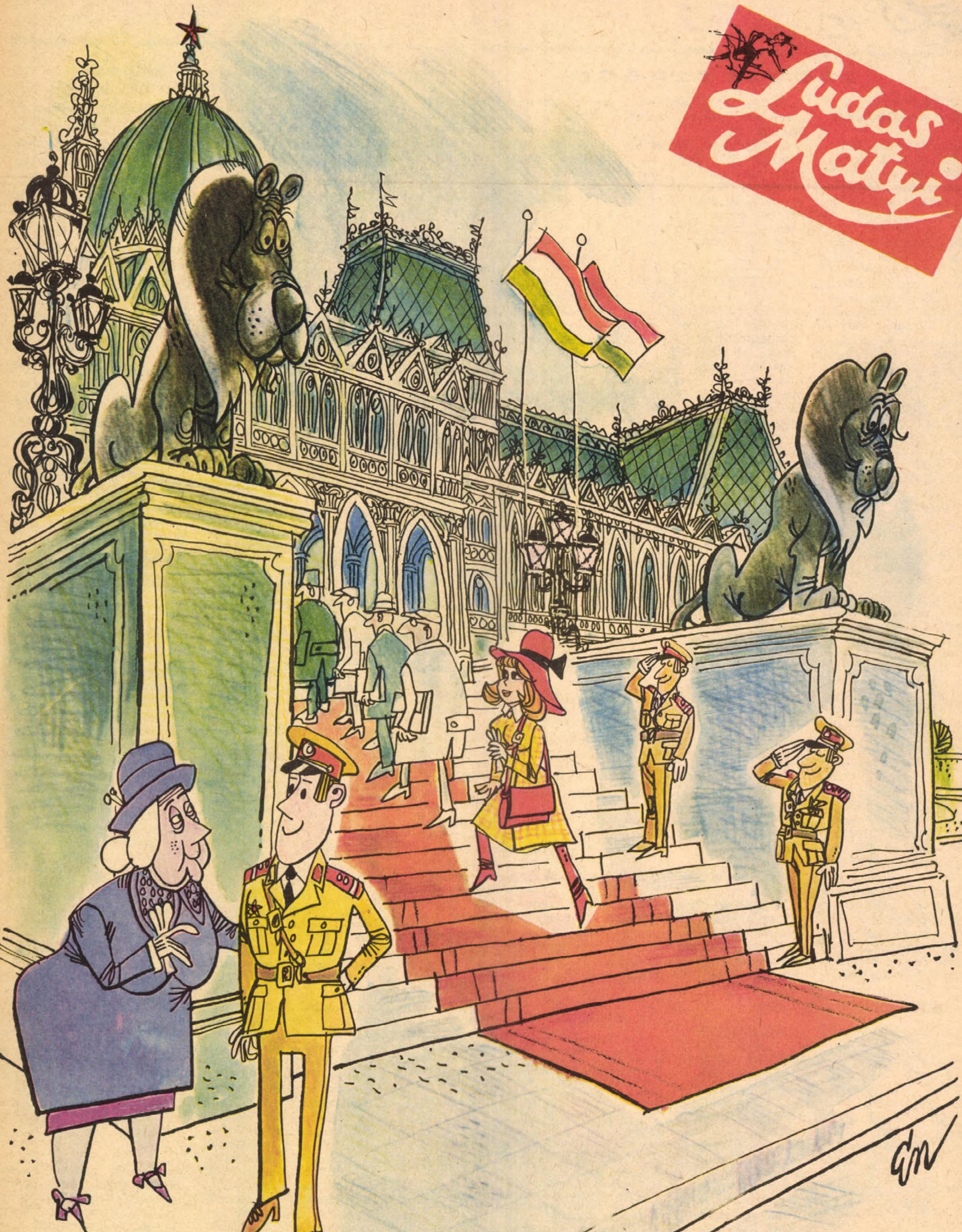

Endrődi István rajza

FIATAL KÉPVISELŐK A PARLAMENTBEN

– Megvárom a kislányomat, hátha későn lesz vége a mai ülésnek . . .

KEDVES LUDAS!

JEGYZETLAPOK

VIGYÁZAT! A TETŐN DOLGOZNAK!

M. Jánosék lakása, a II., Keleti Károly u. 9. számú ház hatodik emeletén, 1969 óta beázik. Akkor még 2—3 órai munkával meg lehetett volna szüntetni a beázást. A házkezelőség akkor azzal odázta el a munkát, hogy 1970-ben úgyis sor kerül az egész tető kicserélésére. Ám eltelt a múlt év anélkül, hogy a tetőcsináláshoz hozzákezdtek volna. Miután a plafon egyre nagyobb területen ázott át, M. Jánosék, tavaly decemberben, a saját pénzükön kijavíttatták fejük fölött a tetőt.

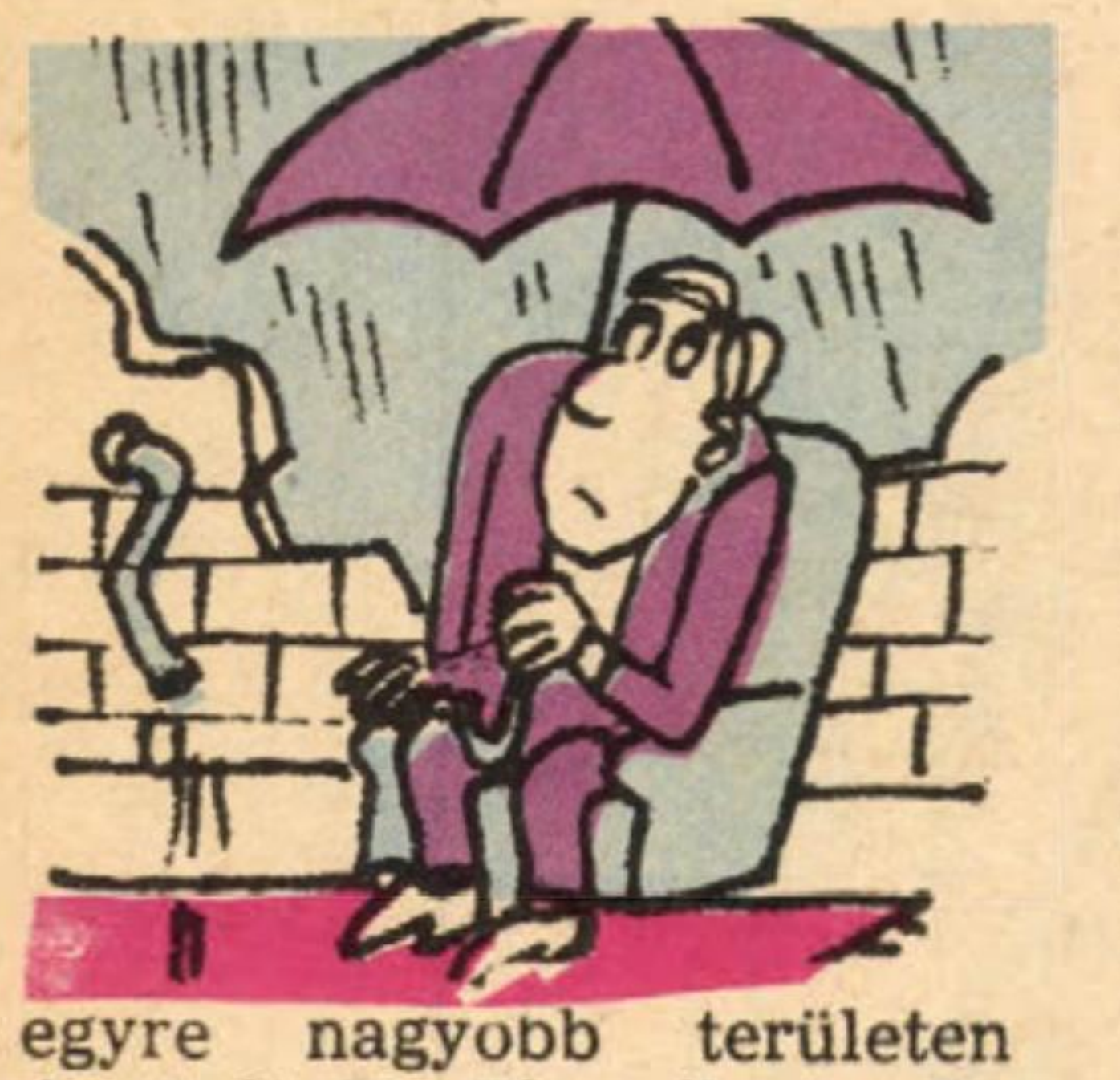

Az idén februárban megjelentek a Budapesti Építő és Elemgyártó Ktsz emberei és hozzáláttak egy új tető megépítéséhez. M. Jánosék helyzete ettől egy csöppet sem javult, sőt most romlott el csak igazán. Mindjárt az első napon szétverték az egyik csatornát, majd bebetonozták a szoba feletti vízelvezetőt, elrontották a lefolyócsatornát. Így aztán minden eddiginél jobban beázik a lakás, a falak olyan nedvesek, hogy csak centrifugával lehetne kifacsarni, s egy-egy kiadós eső után a konnektoron folyik ki a víz.

A Ktsz főmérnöke egy nagy ponyvát szállíttatott oda, s meghagyta az embereinek, hogy amikor nem dolgoznak, azzal takarják be a tetőt. Ám az emberek erről többnyire megfeledkeznek, s így a lakás csak akkor nem ázik be, ha nem esik az eső.

A főmérnök egyhónapi türelmet kér még, ígéri, hogy addigra végeznek a munkával. Mi mindenesetre most, itt, papírra vetjük ezt az ígéretet, már csak azért is, hogy nehezebb legyen elfelejteni.

KŐ KÖVÖN...

Amikor a Körszállót megépítették, az építkezésből visszamaradt törmelék egy részét a szomszédos, II., Lorántffy Zsuzsanna lépcső 4. számú ház udvarán halmozták fel. Három éve hiába kérik a ház lakói, hogy szállítsák el onnan a törmeléket, hadd csináljanak végre rendet az udvaron, nincs aki a kérésüket teljesítse, s marad minden a régiben: kő kövön, rög rögön, tégla téglán, úgy, ahogy volt.

Rendületlenül hiszem, hogy kell lennie valahol egy olyan szervnek, amelyik intézkedni illetékes és képes ebben az ügyben. Ilyennek vélem például a II. kerületi tanács építésügyi osztályát.

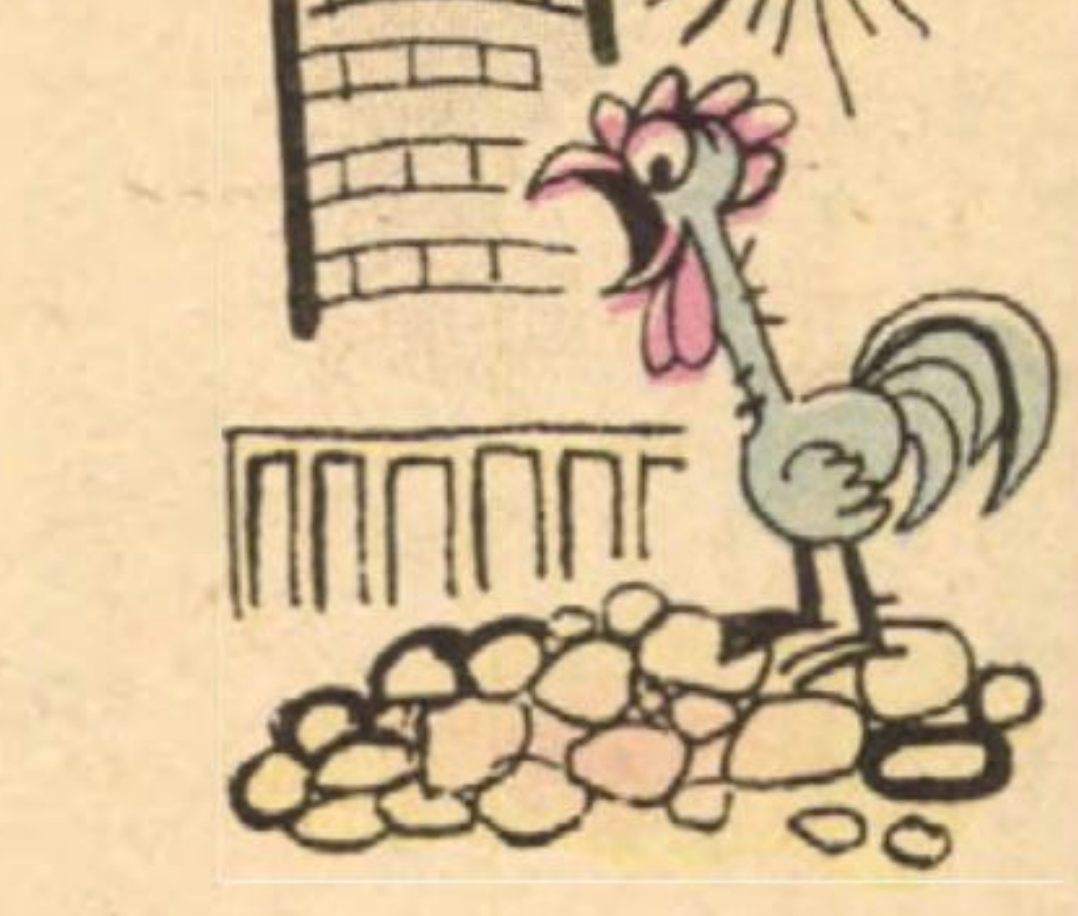

VIRÁGOM, VIRÁGOM

A múlt hét derekán megjelent a Rákóczi úton egy maszek virágárus, egy kocsideréknyi szegfűvel, nem voltak ugyan a legszebben fejlett példányok, de három forintért adta szálját, vitték hát, mint a cukrot.

Hét végén, szokásom szerint, vásároltam a Virágértnál három szál piros szegfűt. Otthon vettem csak észre, hogy alig szebbek az utcán látott háromforintosoknál, pedig 11 forint volt az ára. Még annak is, amelyik annyira kókadt, beteg volt, hogy meg kellett drótozni, mert egyébként nem tudott volna megállni a saját szárán.

Nem értem, miért kerül a hervadt, fonnyadt virág is ugyanannyiba, mint a frissen vágott? Miért nem lehet legalább azoknak az árát leengedni, amelyeket úgy kell dróttal megtámogatni?!

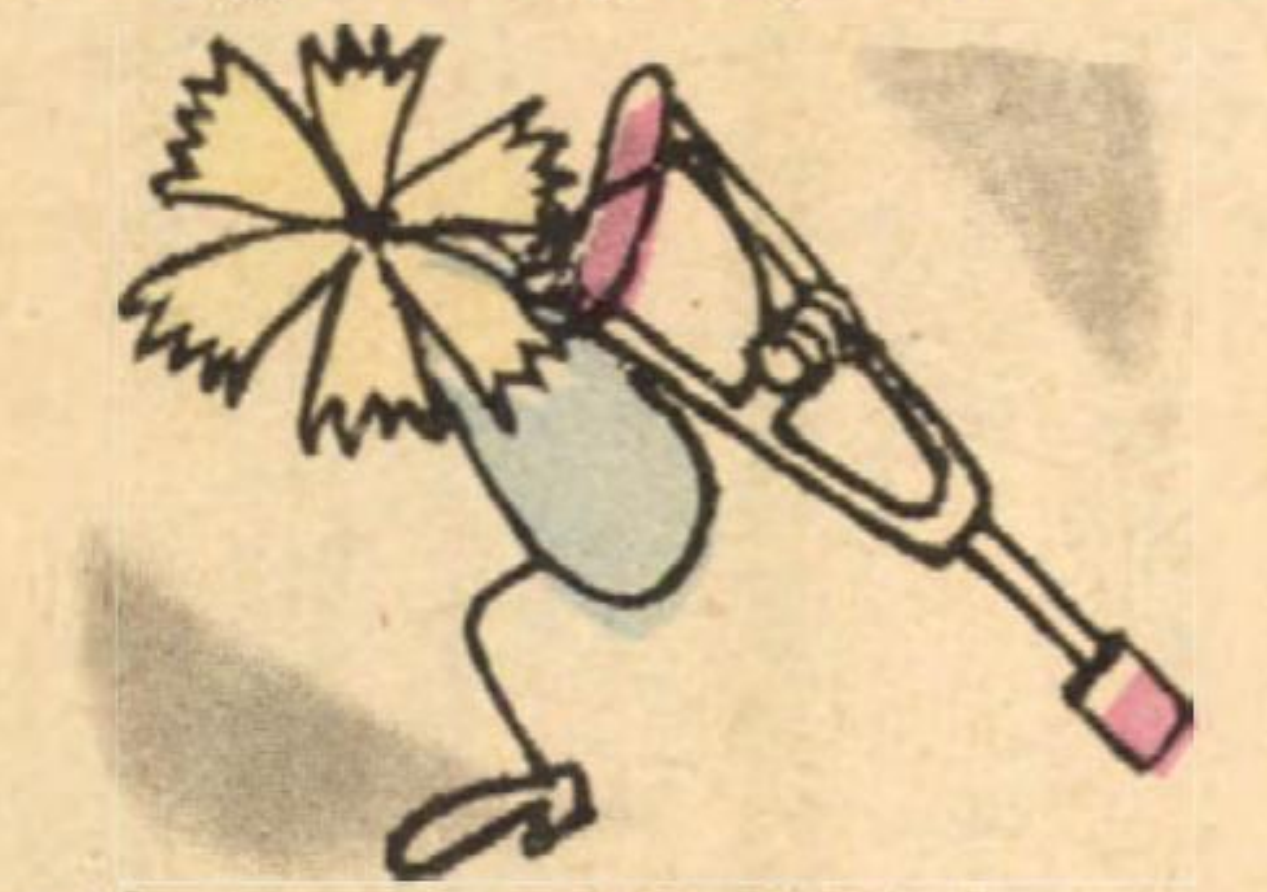

Vagy örüljünk, hogy a drótért nem számítanak fel külön pénzt?

NYOMON VAGYUNK!

Két hete, a Kék Fény mintájára, a társadalom segítségét kértem, a titokzatos körülmények között eltűnt rósejbni felkutatására. A várt segítség nem is maradt el, egy telefonáló bejelentette, hogy a VIII. kerületi Vendéglátó Vállalat bisztróiban és italboltjaiban naponta meg szokott jelenni. (Jellemző! A Kék Fény körözöttjeit is többnyire kültelki csapszékekben, talponállókban szokták elfogni.) A nyomozást mégsem ártana tovább folytatni, annak kiderítésére, hogy miért csak egy-két eldugott helyen lehet hozzáférni egy ilyen közkedvelt csemegéhez?

(radványi)

HOVA LETT A HŐMÉRŐ?

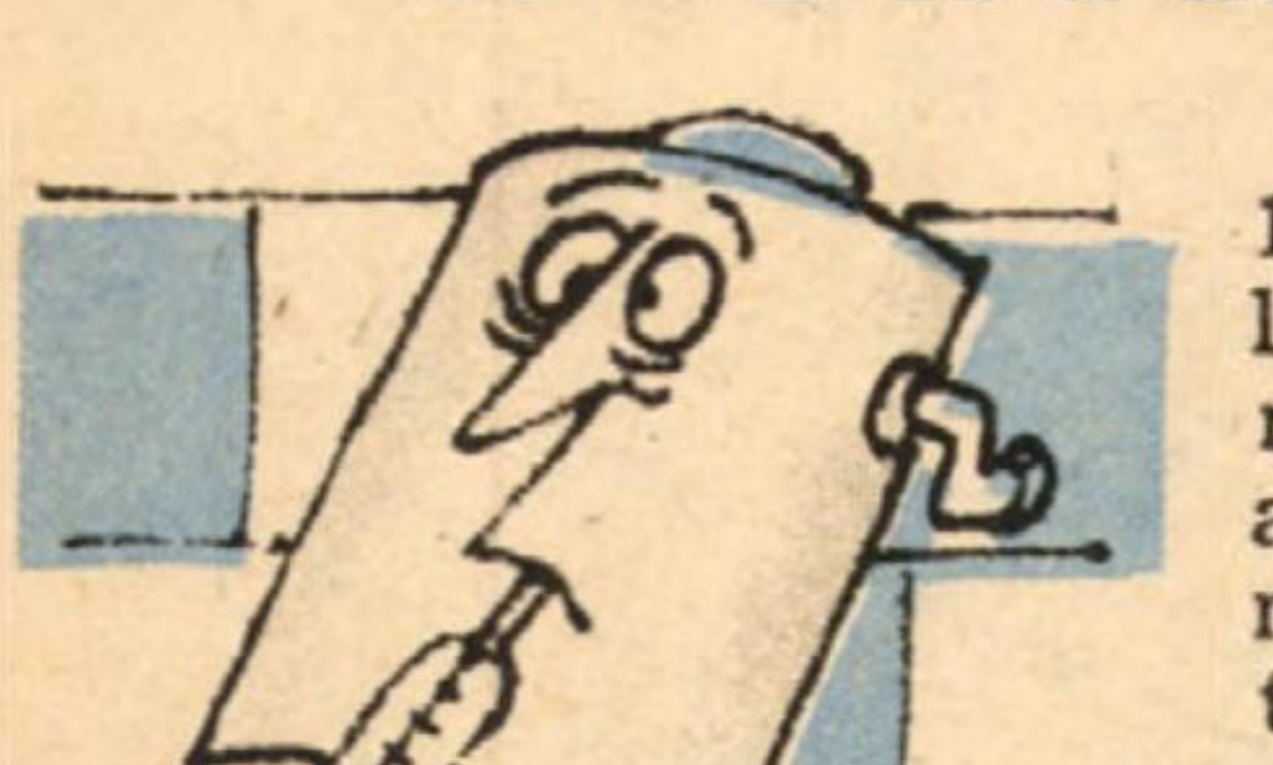

A közelmúltban 120 literes villanyboylert vásároltunk, miután az előző tönkrement. Meglepetten állapítottuk meg, hogy a hőmérő, amely még az előző boylereken rajta volt, *hiányzik az új konstrukcióról.* A hőmérő mutatta, milyen hőfokra melegítette fel a vizet a boyler, napközben láthattuk, mennyi meleg víz áll még rendelkezésünkre.

Nem értjük, hogy a 2990 forintos víztárolóról miért hiányzik a 100 forintot sem érő hőmérő? Erre szeretnénk a Hajdúsági Iparművektől választ kapni.

Váradi Imréné
Bp. II., Guyon köz 7.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Sátoraljaújhelyi gyárunk a kávéfőzők gyártását beszüntette. Ezzel kapcsolatban került sor a garanciális javításokra kötött szerződés felmondására, azzal, hogy a még garancia alá eső gyártmányok javítását a gyártó maga végzi el, természetesen a vevő teljes kártalanításával. Sajnálatos, hogy a kellő időben, több minisztériumi hatáskörbe tartozó tanácsi vállalattal és szövetkezettel kezdeményezett, hosszas tárgyalások csak az elmúlt hetekben vezettek eredményre, és így a Kotyogó kávéfőzők gyártását is csak ez év április 15-től folytatja a Szarvasi Vas- és Fémipari Szövetkezet.

A fogyasztóknak okozott bosszúságot sajnáljuk és dr. Sipos Jánostól levélben is elnézést kértünk.

„ELZETT" Fémlemezipari Művek
Dr. Szlavkovszky Imre
keresk. igazgató

Cikkük nyomán a régi plakátokat kicseréltük. Köszönjük figyelmeztetésüket.

Kondor Sándor
gazd. ig.
Madách Színház

HARMADOSZTÁLYÚ KÖRNYEZET — ELSŐ OSZTÁLYÚ ÁR

Néhány évvel ezelőtt átalakították a BÁSTYA éttermet. Új burkolatot, új bútorzatot kapott. Amikor annak idején először léptem be a megszépített Bástyába, meg is kérdeztem a pincértől: „Ugye most már első osztályúvá léptek elő?" Nem — felelte a pincér. — Másodosztályú étterem marad. Ilyennek is kell lennie a forgalmas Rákóczi úton.

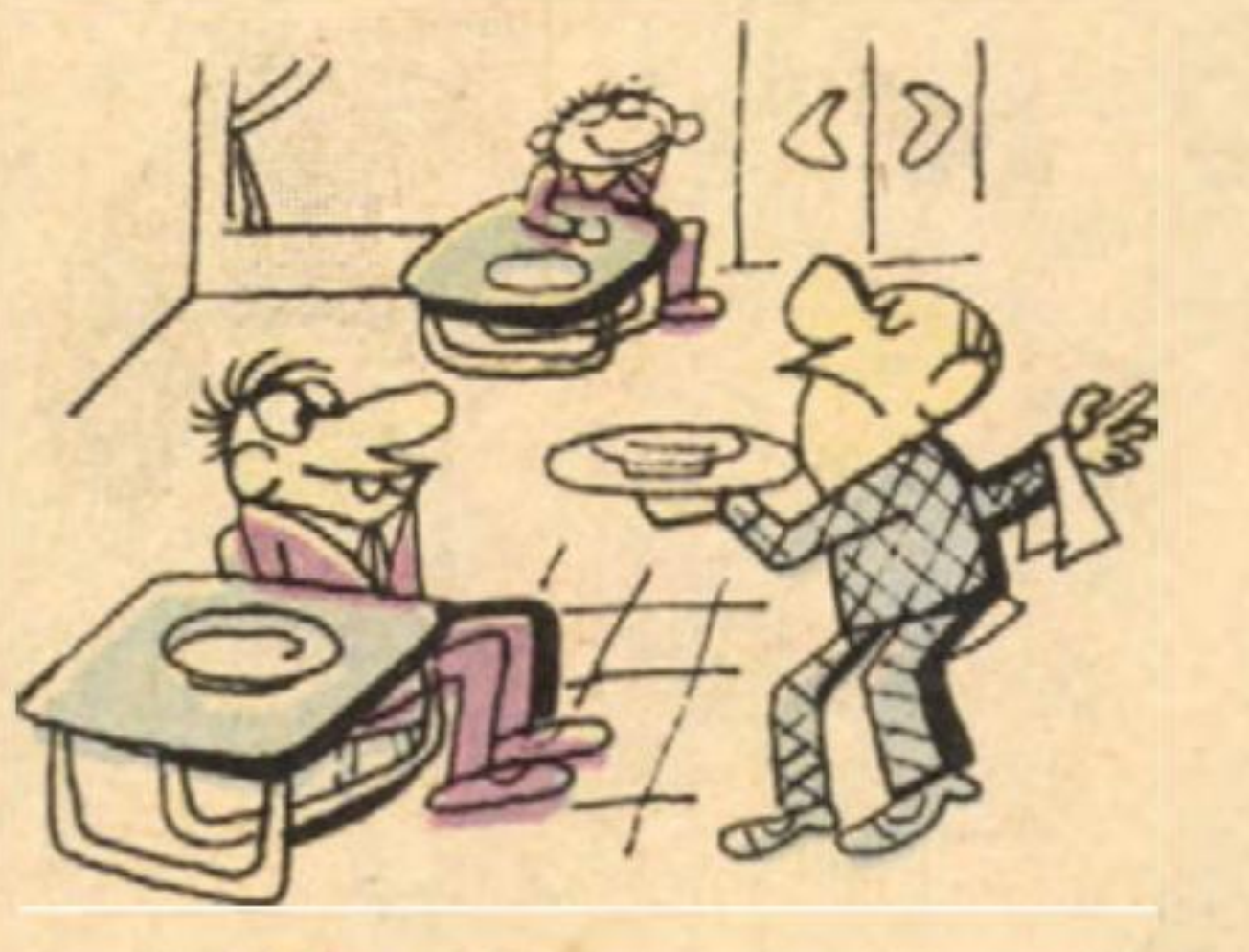

És elmúlt néhány év. S ez alatt a néhány év alatt nemcsak a Rákóczi úton, de mindenütt a városban fogynak a másod- és harmadosztályú éttermek. A törzsvendégek egyre-másra azt tapasztalják, hogy kávénak, bornak, miegymásnak 2—4 forinttal megugrott az ára.

Így történt ez a Bástya étteremben is, amely szintén I. osztályúvá lépett elő, egyik napról a másikra, anélkül, hogy bármi átalakítás történt volna. Sőt a hajdani kicsinosítás nyomai is megkoptak már kissé. Van a Bástyának — a többi között — egy terme (a bejárattól jobbra), amely sem bútorzatát, sem felszerelését tekintve, nem veszi fel a versenyt egy valamirevaló harmadosztályú étteremmel sem.

Ez az, amit nehezen ért meg egy közönséges halandó.

Viszont valószínű, hogy akik elrendelik ezeket a „húzásokat", nagyon is értik a dolgukat...

Sződy Viktor

ISMERKEDTÜNK A TURISZTIKÁVAL

Testnevelő tanár vagyok a Leányvári Általános Iskolában. A VIII. osztály 12 önként vállalkozó tanulójával elhatároztuk, hogy a március 15-i tanítási szünetet kirándulásra használjuk fel. Úticélunk a Pilis-hegység lábainál levő Klastrom-puszta volt. Autóbusszal mentünk Piliscsévig, onnan pedig — természetesen — gyalog. Egyórás út után ázottan, de vidáman megérkeztünk a turistaházba. Örömmel vettük, hogy a házban kellemes a meleg; bőven volt hely, csupán két összetolt asztalnál falatozott békésen egy társaság. Miután levettük átázott felső ruháinkat, hozzákezdtünk hátizsákjaink kibontásához. Amikor kipakoltuk elemózsiánkat, odajött hozzám a ház gondnoka és a következőt kérdezte: „Rendelkeznek önök turistaigazolvánnyal?" Válaszom: „Nem, hiszen ezek általános iskolás gyerekek, most ismerkednek a turisztikával." Erre ő igen udvariasan, de nagyon határozottan a következőket közölte velünk: a turistaházban otthonról hozott élelem elfogyasztására csak azoknak van lehetőségük, akik igazolvánnyal rendelkeznek, s hivatkozott egy központilag kiadott rendelkezésre.

Csomagoltunk és felvéve a nedves ruhát, továbbmentünk Fekete-hegyre, a „Sasfészek" turistaházba. (Két óra gyaloglás.) Szerencsére itt a ház népszerű Gizi nénije hajlandó volt, az egyébként itt is kifüggesztett rendelkezés megszegésére, lehetőséget biztosítva otthonról hozott ebédünk elfogyasztására.

Azzal szeretném még kiegészíteni, hogy az előbb említett Klastrom-pusztai turistaház majdnem üres volt, tehát a szervezett turisták elől nem foglaltuk volna el a helyet. Nem márkás, étteremmel ellátott házról van szó, mint például a dobogókői vagy a Lajos-forrási, hanem egy olyan turistaházról, amelyben ugyan sört kapni, sőt televízió is van, de vendégszeretet nagyon kevés. Megismétlem, hogy gyermekekről volt szó, akik, ha ma még nem is szervezett turisták (nem fizetnek tagdíjat), de lehet, hogy holnap már azok lesznek. Ha sikerül velük megkedveltetnünk a turizmust. Persze e kirándulás után erről nem vagyok meggyőződve.

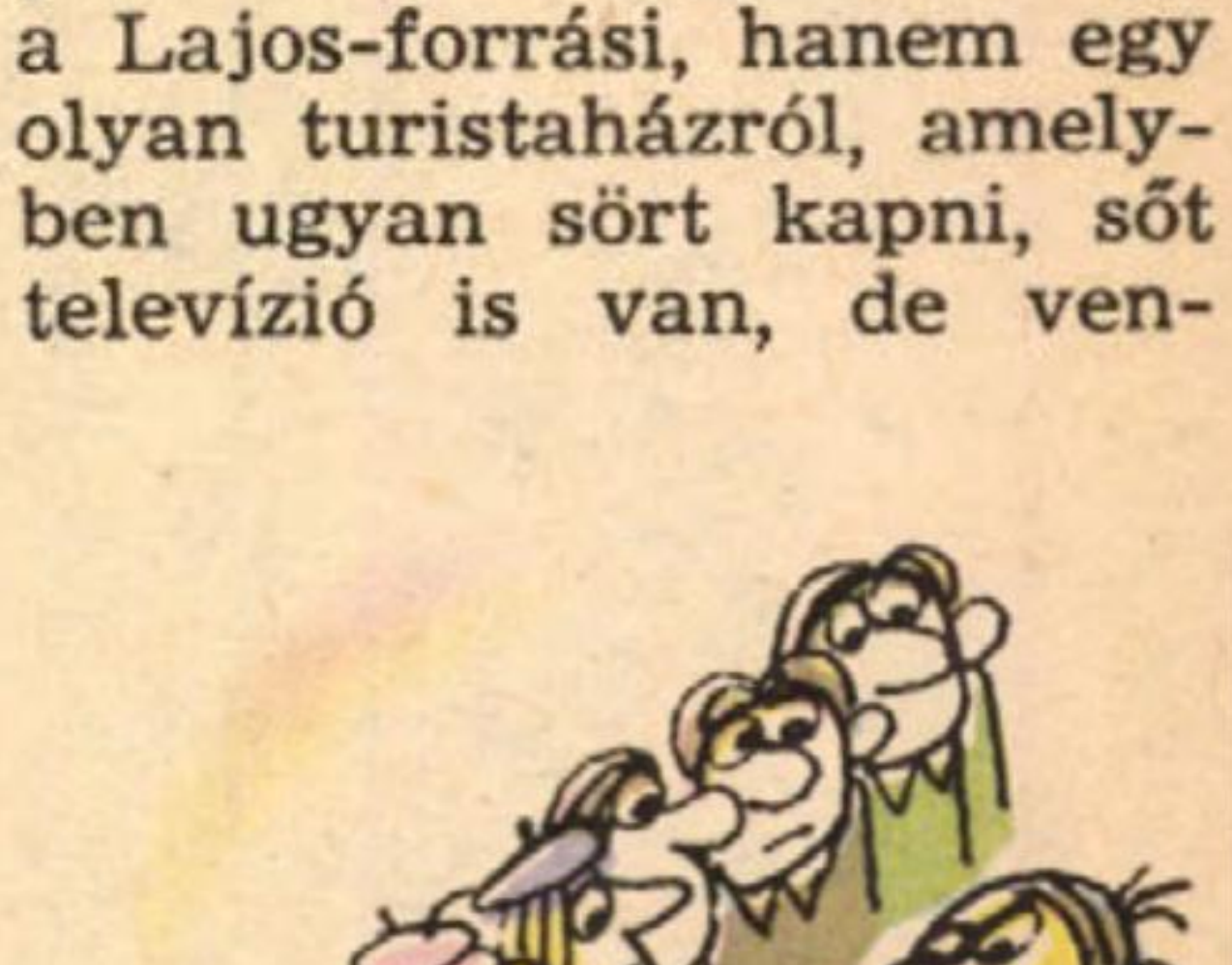

Kruzslik János
Leányvár

FIGYELMEZTETÉS

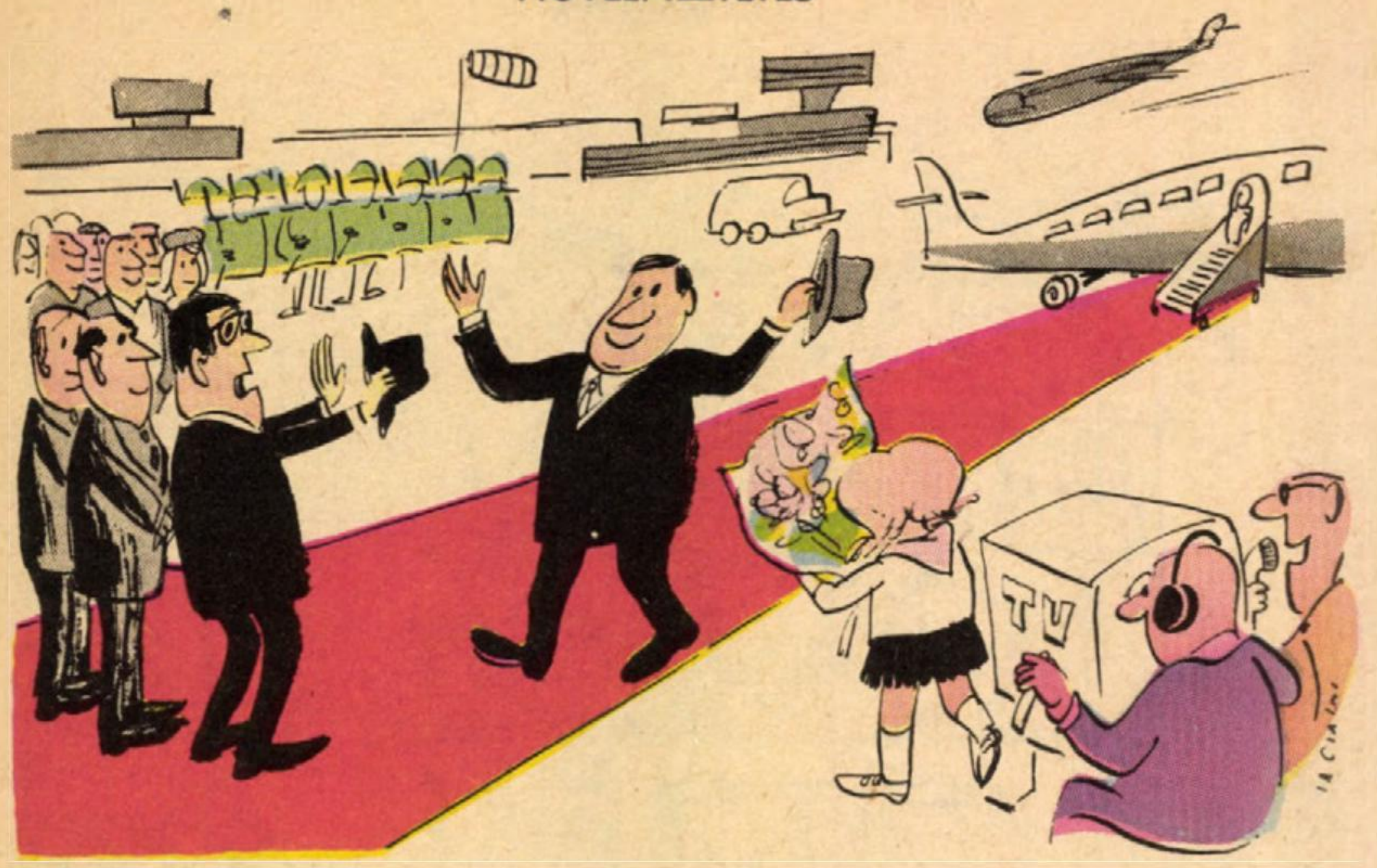

– Ne csókoljon meg! Influenzás vagyok!...

VÉDŐSZÁRNYAK ALATT...,

Tót Gyula rajza

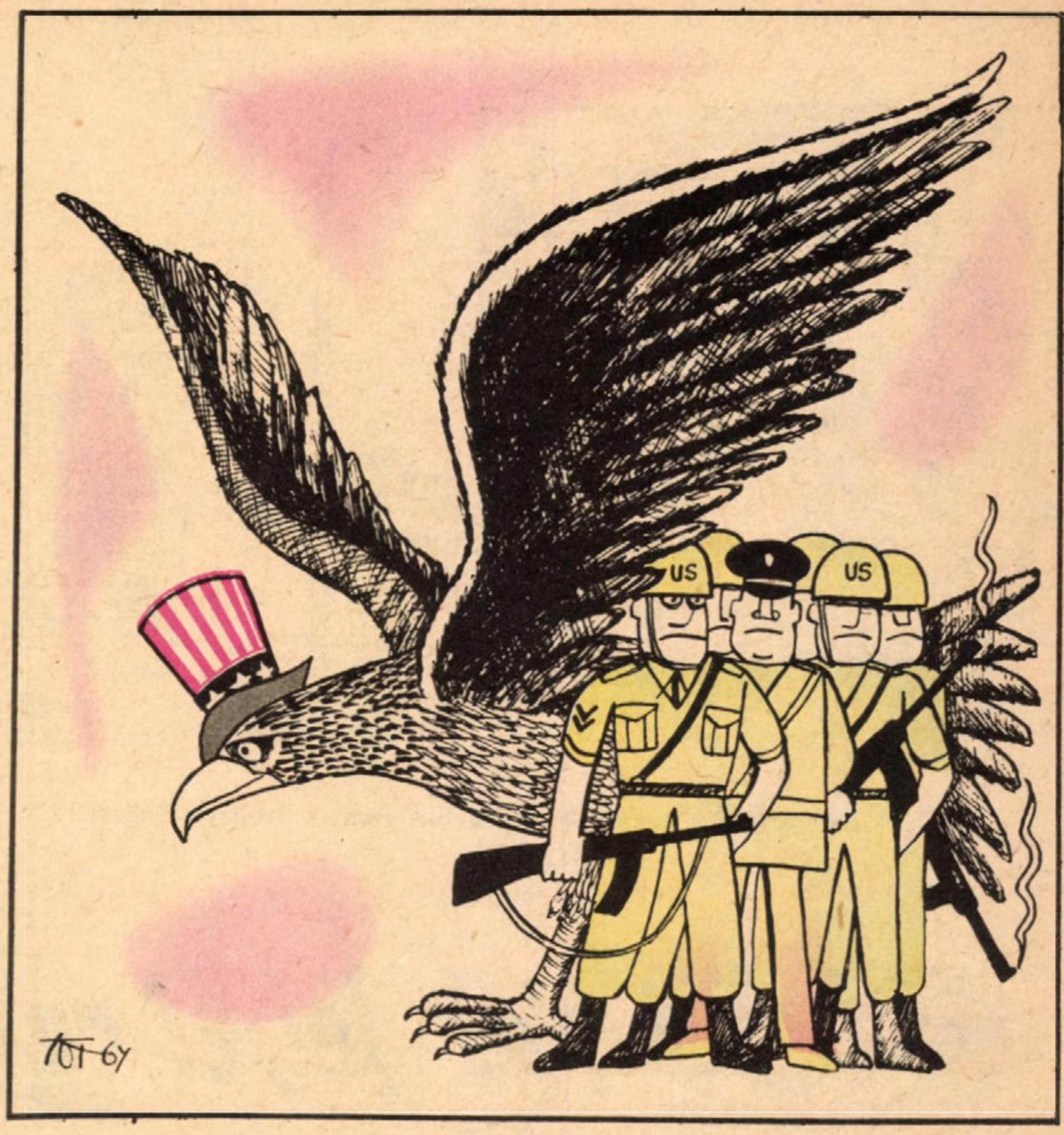

...a My Lai-i tömeggyilkosok

BAJUSZ-VILÁGCSÚCS

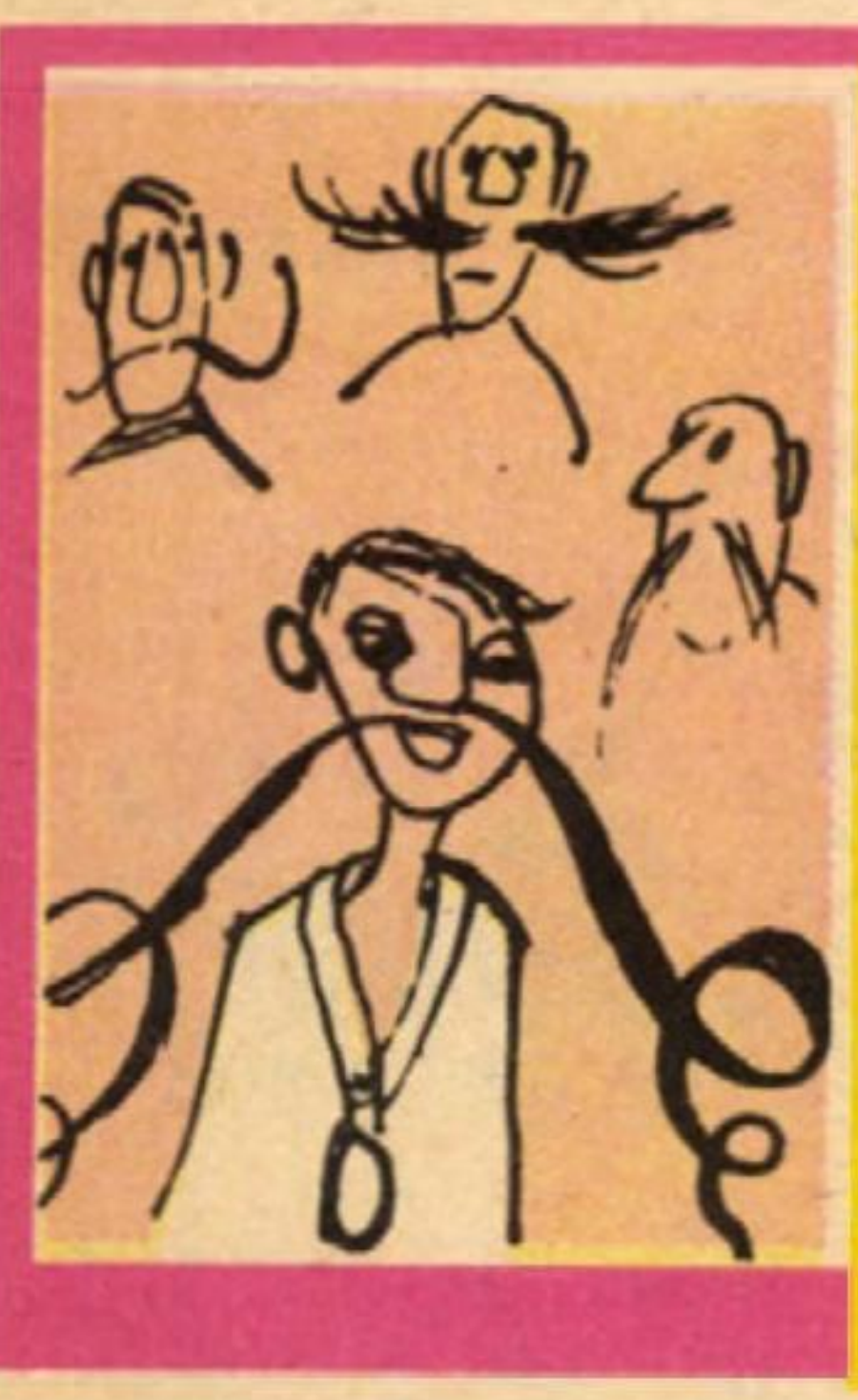

Azok a nyugati hippik, akik hosszú szakállal és bajusszal lázadnak a fennálló társadalmi rend ellen, irigyen gondolhatnak arra, hogy a világ leghosszabb bajusza Masudija Din, bombayi lakos tulajdona. Az illető 9 év alatt növesztette a bajuszát, amelynek jelenlegi hossza 76 hüvelyk, vagyis 190 centiméter.

Az „International Herald Tribune" című újság, amelyben ezt olvastuk, azt is hozzáteszi, hogy a bajusz évi karbantartása 36 dollár 40 centbe kerül az illetőnek. A 36 dollárt még csak meg lehet valahogyan érteni, de mire kell még 40 cent?

A MENTŐANGYAL

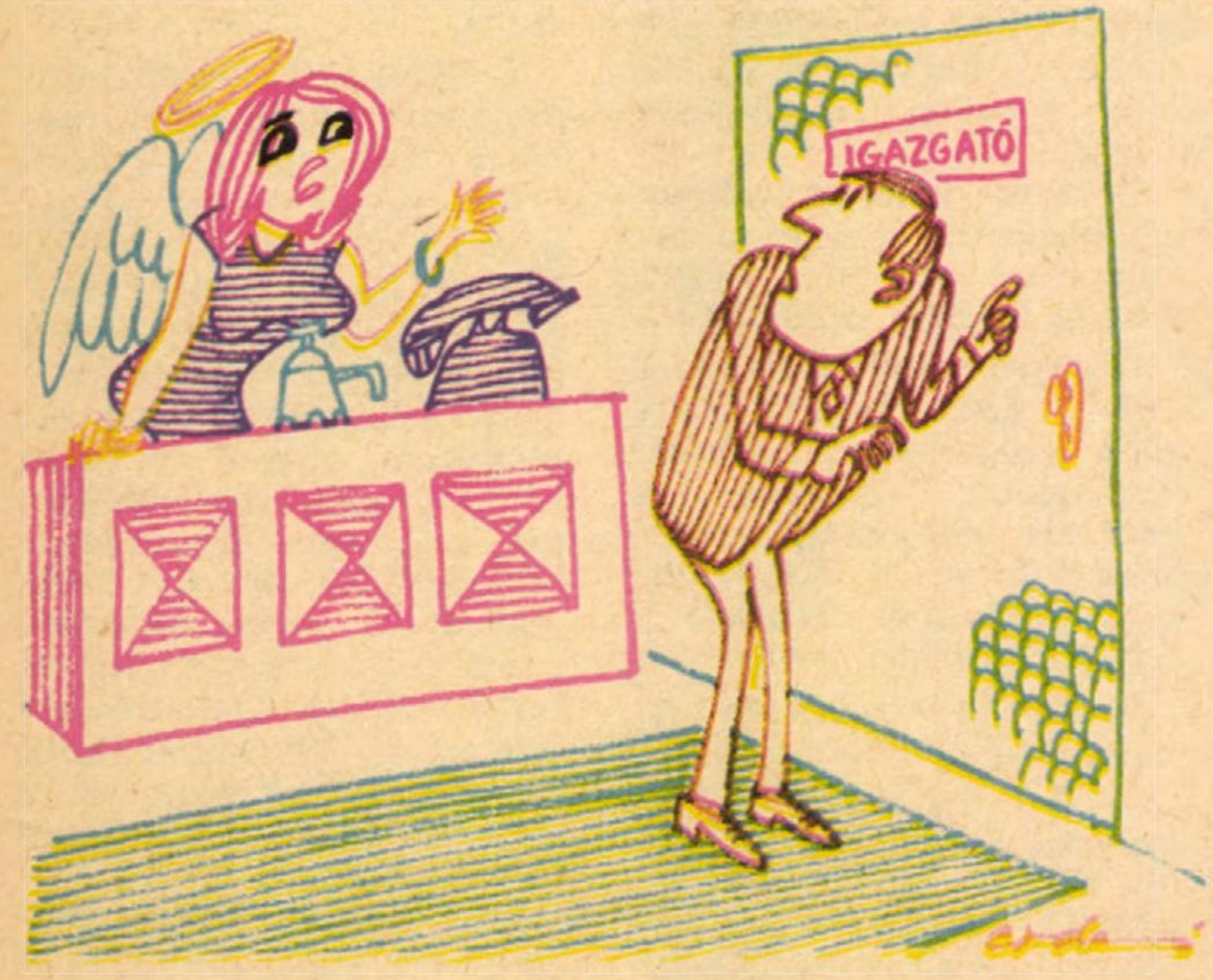

– Most ne menjen be, Pista, az öreg harapós kedvében van!

PESTI MEGLEPETÉS

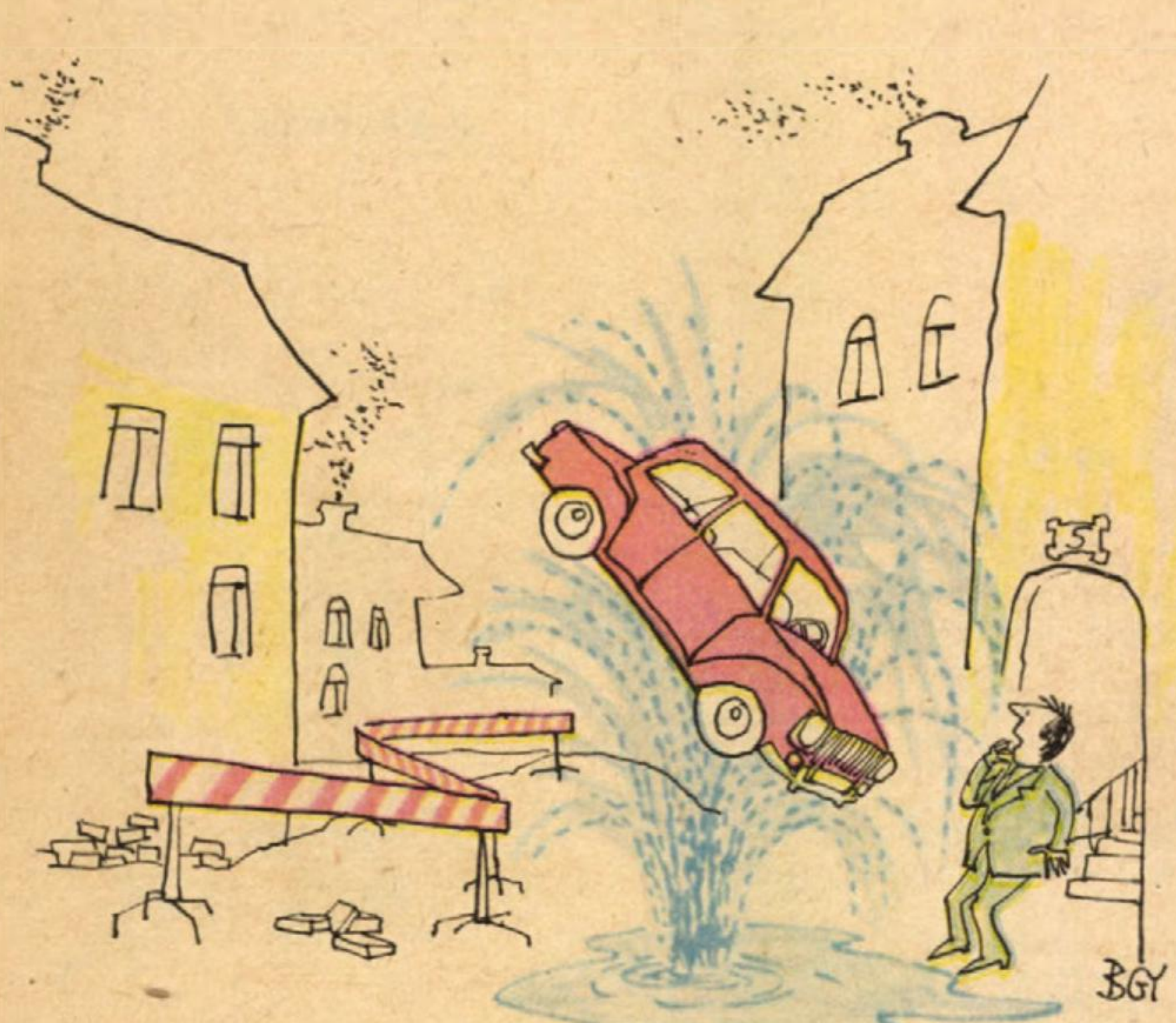

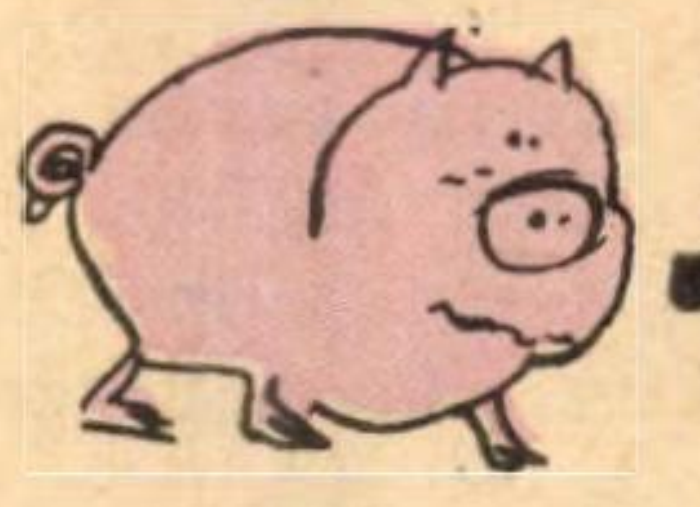

ÚJ TÁVLATOK

Egy kedves olvasónk, G. Cs.-né hívta fel a figyelmünket a következő hírre, amely a Magyar Nemzet március 31-i számában jelent meg:

„Különös szerződést kötött az új zalaegerszegi telep építésére az Észak-Zalai Víz- és Csatornamű a kivitelező Zala megyei Tanács Építőipari Vállalatával. Ha 1972. december 31-ére nem kerül átadásra az új telep, akkor a kivitelező vállalat főmérnöke öt élő malacot köteles végighajtani a város főutcáján a vízművekhez. Ha elkészül a telep, a vízművek főmérnöke hajtja végig az öt malacot Zalaegerszeg főutcáján."

Ez a vicces szerződés új távlatokat nyit meg a szocializmus építésében. Lehet, hogy a kivitelező vállalat nem készül el határidőre, a zalaegerszegieknek mégsem lesz okuk panaszra. Remekül fognak szórakozni, amikor a kivitelező vállalat főmérnöke végighajtja az öt malacot a város főutcáján. Ez a szerződés azt bizonyítja, hogy népünk fejlett humorérzékkel rendelkezik. A humortalan kapitalisták ilyen esetekben pert akasztanának a késedelmes vállalat nyakába, és nagy pénzeket gombolnának le róluk, nálunk viszont jön a főmérnök, öt élő malaccal, röff-röff-röff.

Ha országosan elterjed a zalaegerszegiek példája, nagyon vidáman fogunk élni az elkövetkező esztendőkben. Lehet, hogy a szocializmus építésében továbbra is lesznek bizonyos fennakadások, zökkenők, de szórakozni, azt fogunk! A Kálvin téren, vasárnap délelőtt, egy főkönyvelő eszi majd a kalapját, mert elveszítette a fogadást, és a Váci utcában egy juhászkutyának öltözött főmérnök terelget majd tíz bárányt a Vörösmarty tér felé. Ugyanebben az időben látható lesz egy minisztériumi főosztályvezető, amint háromszor körülfutja a Gellérthegyet — egy vállalattal kötött szerződés következtében. Válogathatunk majd szórakozásban, s törhetjük a fejünket: hova menjünk, mit nézzünk meg? Az export-import vállalat kukorékoló üzletkötőjét a Blaha Lujza téren vagy a fél lábon ugráló miniszterhelyettest a Rákóczi úton?

Ihaj-csuhaj, de vidám lesz az életünk!

Tegyük fel, hogy a lakásunkban víz jön a gázcsöveken és a gáz a vízvezetékben, és tegyük fel, hogy leszakad a plafon, mi akkor sem esünk kétségbe, sőt már előre röhögünk azon, milyen vicces lesz az, amikor a HKI embere — aki nem tartotta be a határidőt — pontosan éjfélkor szerenádot ad az ablakunk alatt, és — úgy, ahogy azt a szerződés előírta — rágyújt az „Ó, sole mio"-ra. S aztán másnap, a Népköztársaság útján, végigfut a tanács építési osztályának illetékes ügyintézője, cilinderrel a fején és hátrafelé.

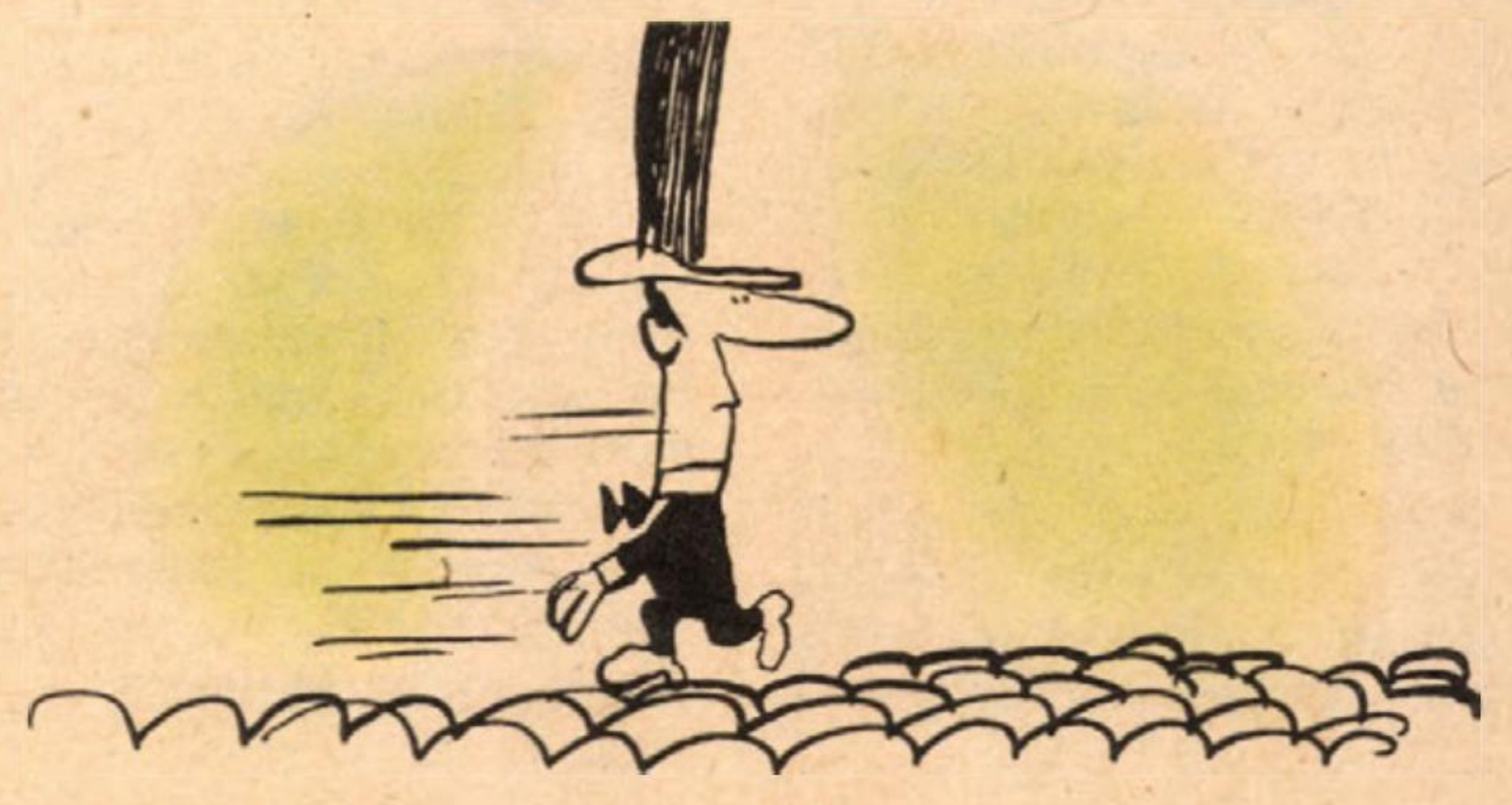

Ihaj-csuhaj, de vidám lesz az életünk! Egy merő kacagás lesz az ország.

Az idegenvezetők beveszik majd a programjukba a békákat fogdosó főelőadót, a cipőfűzőt evő trösztigazgatót és a zsákban futó szövetkezeti elnököt, a külföldiek pedig izgatottan csattogtatják majd a fényképezőgépeket, hogy megörökítsék egy dolgos ország derűs hétköznapjait.

Ihaj-csuhaj, de vidám lesz az életünk!

Ha e cikk írójának jövő év május 20-ig nem válnának be a jóslatai, akkor kötelezi magát, hogy jövő év május 20-án, délután öt órakor, egy szál pendelyben végigrollerezik a körúton.

Megjelenésükre feltétlenül számítunk.

Mikes György

GYÁRTMÁNYBEMUTATÓ

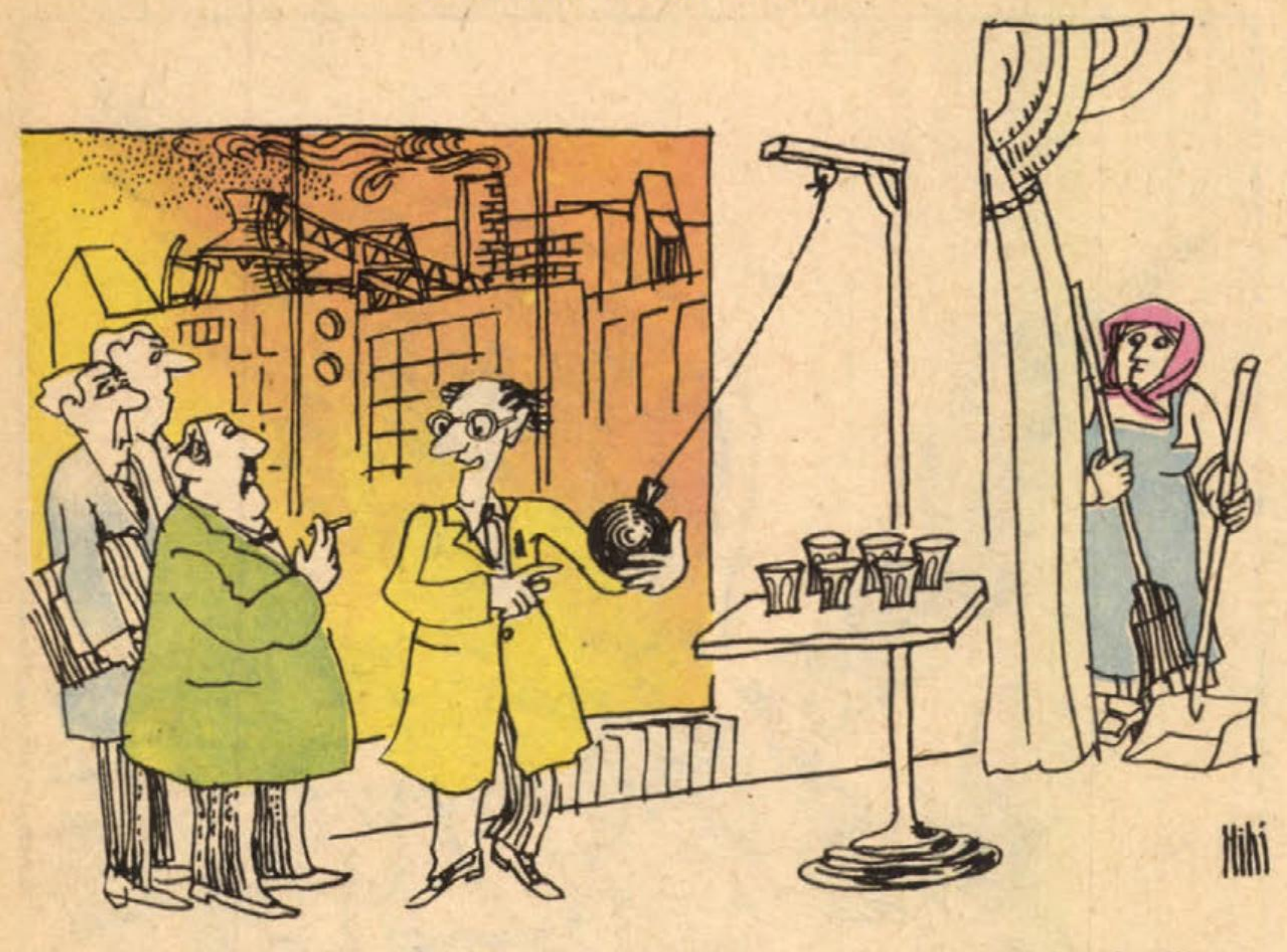

– Most pedig próbáljuk ki legújabb törhetetlen üvegcikkeinket!

TÁRSASJÁTÉK

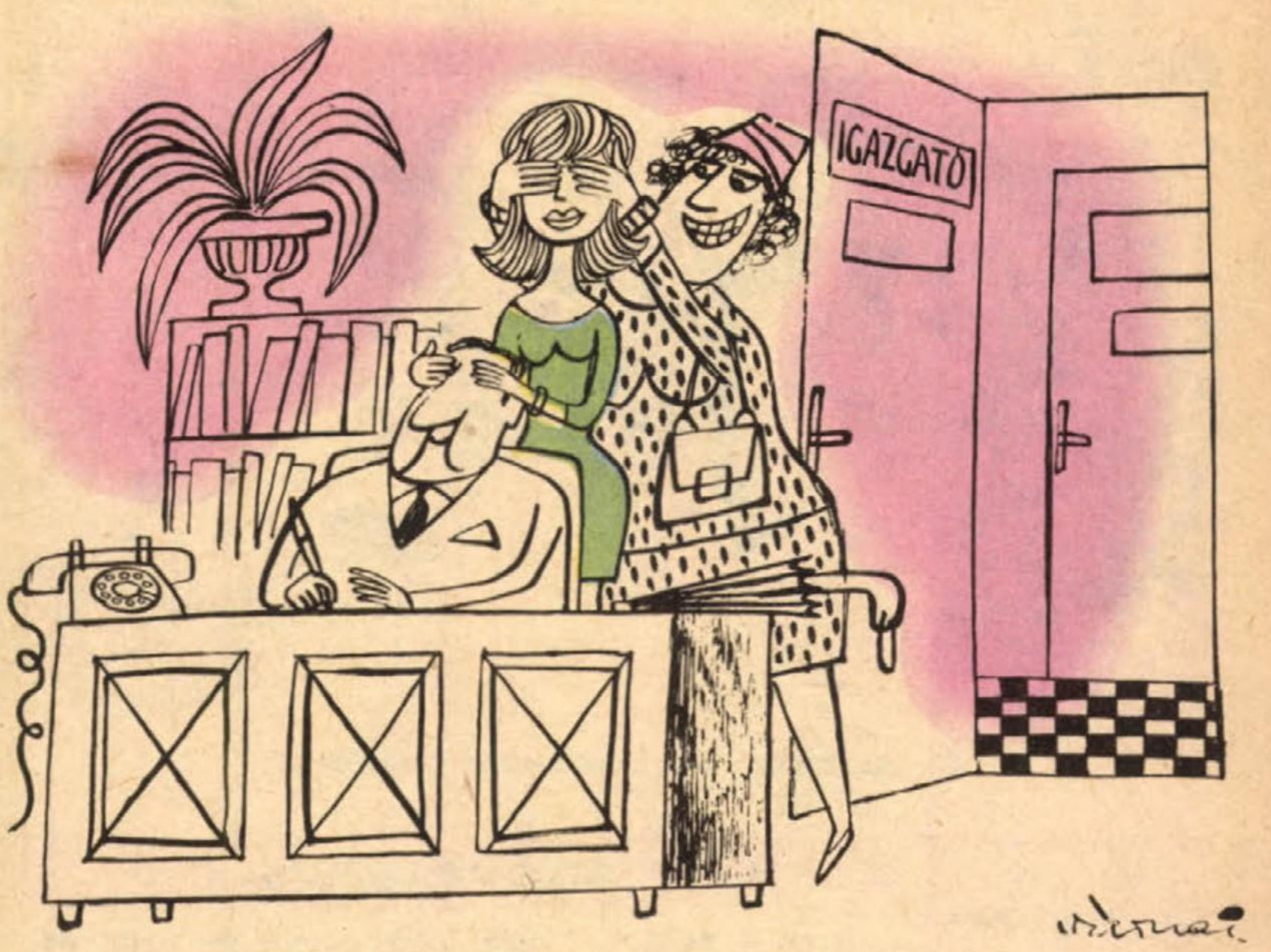

Két levél egy Kiváló Boltról

①

A LEVÉL

Tisztelt szerkesztő úr!

Feleségem vezeti Pest szívében a Belváros egyik legszebb üzletét. Egy Ajándékboltot, vagy ahogy magyarul mondják: egy Souvenir-üzletet. Én nem akarok az üzletnek reklámot csinálni, de ön is meggyőződhet róla, hogy az igazat írom, ha kedveli az ajándéktárgyakat, kerámiákat, kristályokat.

A napokban széles jókedvvel jött haza a feleségem, és egy dupla újságlap nagyságú oklevelet terített ki az asztalra, majd boldogan tudatta velem, hogy az ő aranyos kis Souvenir-boltja Kiváló Bolt lett. „Na és te?" — kérdeztem. „Én nem" — felelte a feleségem, — „Én nem lettem kiváló".

Azóta is azon tűnődöm, talán vannak már az önkiszolgáló üzleteket is felülmúló, *önműködő* boltjaink is. Ha vannak, szabadalmaztatni kellene őket az egész világon. Hiszen egy kiváló és önműködő boltnak a lakbéren kívül más semmire sincs igénye, még arra sem, hogy a kiváló dolgozót megillető félhavi fizetését — mint egyszeri jutalmat — a vállalatától megkapja. Munkabérre sincs szüksége, mégis minden megy magától, mint a karikacsapás.

Mondtam is a feleségemnek, maradjon otthon, mert ha az a kis bolt kiváló, akkor ő ott csak zavarólag hat. Hagyja nyugodtan dolgozni a kis kiválót és ne akadályozza a munkájában.

Röviden azt felelte erre, hogy szamárságot beszélek, én viszont azt mondom, az a szamárság, hogyha valaki el tudja képzelni, hogy egy egyszemélyes üzlet kiváló lehet a kiszolgáló, ellátó, forgalmazó, adminisztráló és mindent ellátó vezető személy kiválósága nélkül.

Hát nincs igazam?

②

A VÁLASZ

Hát nincs igaza, tisztelt uram! Nem voltam rest, és felkerestem az ön által jelzett kicsi és egyszemélyes Souvenir-boltot. A bolt már messziről köszönt: „Jó napot kívánok, tessék befáradni. Szíveskedjék megtekinteni ajándéktárgyaimat." Én abban a pillanatban rájöttem arra, hogy máris megvalósult nálunk az, amit ön az egész világra szabadalmaztatni szeretne. A kis Souvenir-bolt valóban önműködő üzlet, nem kell bele se eladó, se adminisztrátor, se vezető. A bolt mindent elintéz egyedül. Beszél és rábeszél. Nincs biztosítva az SZTK-nál, és mégis teljesen egészséges. Kérdéseimre szabatosan válaszolt.

— Engedje meg, hogy gratuláljak önnek a Kiváló Bolt címhez.

— Köszönöm. Rengeteget dolgoztam érte — felelte a négy fal.

— Személyzet nélkül?

— Én *önműködő* üzleti egység vagyok. A vállalatom legújabb találmánya.

— Csodálatos!

— Akkor fog ön csak csodálkozni, ha országszerte elterjedünk. A bolti eladók teljesen feleslegessé válnak.

— Nem gondolja, hogy lehetetlen az emberi gondolkodás és az emberi munka nélkül dolgozni?

— Egyáltalán nem lehetetlen. Láthatja: én magam vezetem az üzletet, kiszolgálok, kezelem a pénztárt, becsomagolom az árut, könyvelek. Képzelheti, nem ingyen kaptam a Kiváló Bolt kitüntetést.

— És természetesen az ezzel járó félhavi fizetést.

— Azt megspórolták — mondta a kitüntetett bolt. — Tetszik tudni, takarékossági versenyben vagyunk, és én mint Kiváló Bolt együttérzek vállalatom felsőbb vezetőivel. Szinte örülök, hogy nem adták meg azt a félhavit.

Kiválasztottam egy szép kristály hamutartót, kifizettem a boltnak a háromszáz forintot, a bolt pedig díszcsomagolásban nyújtotta át nekem az árut. Kikísért az utcára és utánam szólt:

— Máskor is legyen szerencsém! Helyiségem jelszava: mindent a vevőért.

Így történt az én látogatásom a kiváló boltban, tisztelt uram. Ezért mondom azt, hogy nincs igaza önnek. Ha azt válaszolná, hogy lehetetlen, amit elmondtam, akkor én arra azt felelném: ha lehetséges, hogy egy egyszemélyes Ajándékbolt Kiváló Bolt legyen, a benne dolgozó egyetlen személy pedig ne legyen Kiváló Dolgozó, akkor az is lehetséges, hogy én a Kiváló Bolttal ezt a párbeszédet zavartalanul lefolytattam.

Mert nálunk Pesten minden lehetséges. Még az is, hogy a vállalat valóban meg akarta spórolni a Kiváló Dolgozónak járó félhavi fizetést.

Földes György

JAVASLATUNK A KÖZLEKEDÉS MEGGYORSÍTÁSÁRA

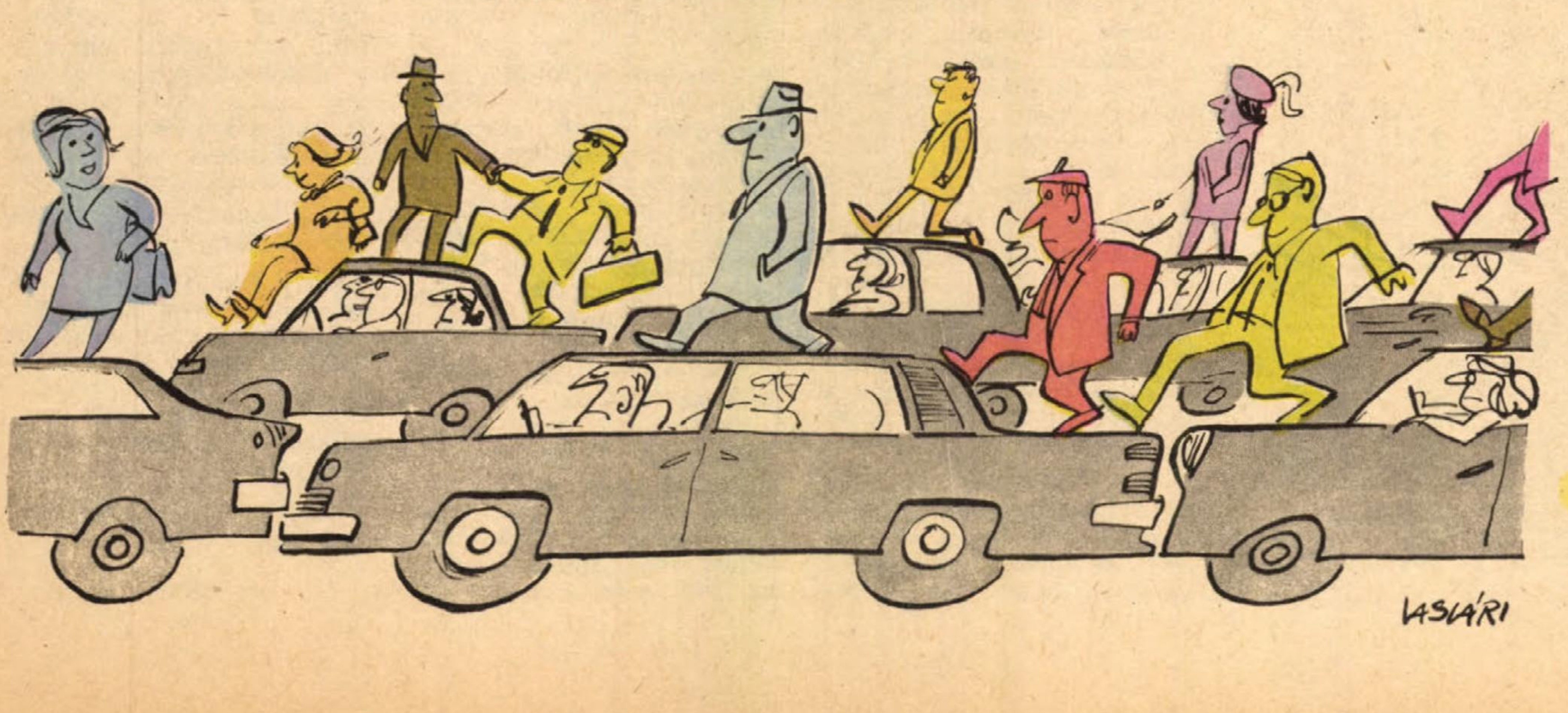

ÁLLATBARÁT

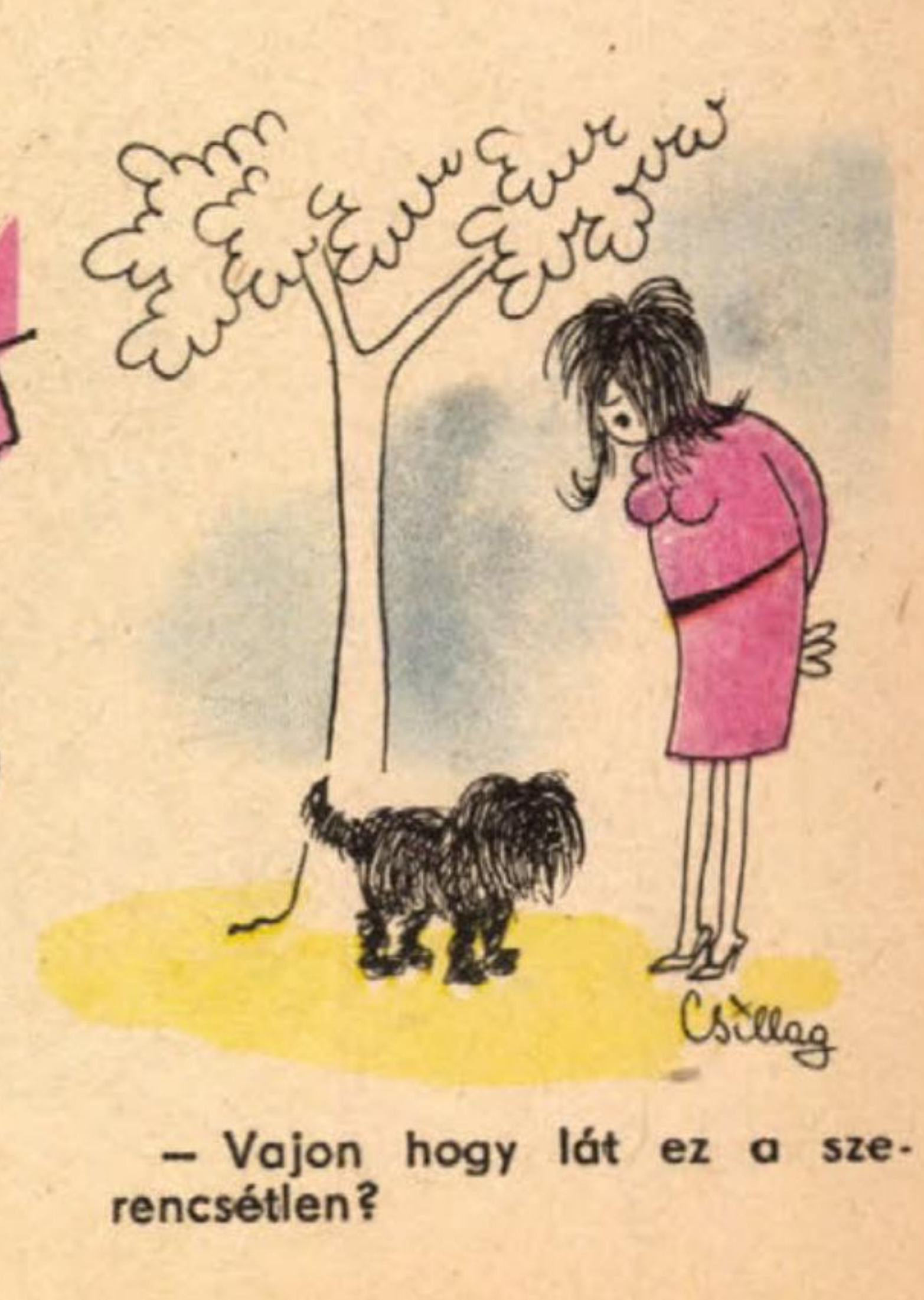

– Vajon hogy lát ez a szerencsétlen?

ÉS A HALHATATLANSÁG?

Kinn matattak a kiskertben. A kritikus piszkét egyelt, a festőművész meg a gyepet nyírta kelepes géppel. A fordulóknál megálltak, hogy cigarettát és eszmét cseréljenek. Az üzlet nagyjából egálra jött ki, cigiben a kritikus, eszmében a piktor csinálta a jobb cserét.

— Hát hogy megy, hogy megy, Sölétormoskám? — kérdezte a kritikus. — Hogy megy magának?

— Nézze, nem panaszkodhatom. A pamutgombolyagos kiscicákat kapkodják, mint a cukrot, igaz viszont, hogy a szomjukat oltó szarvasok árfolyama néhány ponttal csökkent. Hárfás Boldog Cecíliából egy rahedlival el tudnék adni, de hát az embernek ugye világnézete is van. Érdekes viszont, hogy a fél keblét feltáró cigánylány már a kutyának sem kell. A vevők a megkülönböztetés egy faját látják benne.

— Ez ostobaság — mondta a kritikus. — A cigányságot régóta egyenrangú népi csoportnak tekintjük.

— Nem a cigányságról van szó — mondta a festőművész —, hanem a fél kebelről. A modern ember gyűlöli a félmegoldásokat. Előbb-utóbb döntenem kell: dupla vagy semmi.

A kritikus fogta a sarabolót, leguggolt a piszkék mellé.

— Mindez rendben volna, Sölétormoskám — mondta onnét lentről. — No és a halhatatlanság?

A festőművész végigcsattogott a gyepen, nadrágon billentett egy gatyás gerlét, amely vasidegzettel totyogott a fűnyíró pengéi előtt.

— Halhatatlanság... — mondta. — Kinek van arra ideje? Vagy maga tán tud valamit? Adhatna egy tippet.

— Na, várjon csak. A halhatatlanok zöme manapság egy szamár farkával pingálja műveit. Van magának szamara?

— Nincsen.

— Tehene? Azé jó bojtos.

— Csak két gyermekem van.

— Akkor hát ez a lehetőség kútba esik. Hanem...

Elsietett, beásta magát a sufni diluviális porába, mert csak egy adminisztrációs hiba következtében lett kritikus, alapjában melegszívű. érző ember volt. Nagy füleskosárral tért vissza, púpozásig rakta kacattal. Egy elpörkölődött bőrsapka, néhány mozgásképtelen kertitörpe, pár aszott dáliagumó és egy rég megboldogult denevér hevert a kupac tetején.

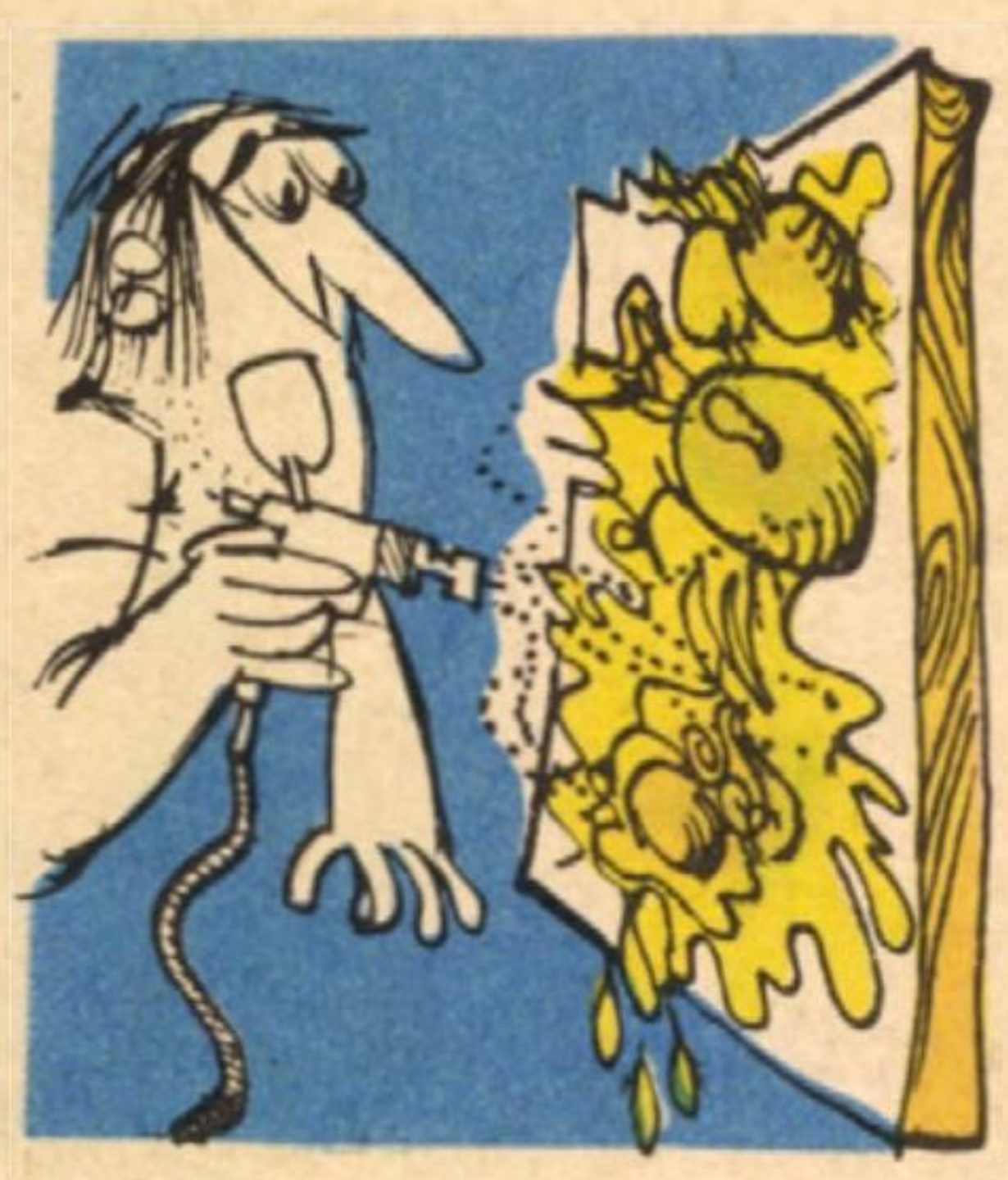

— Figyeljen, Sölétormos — mondta a kritikus. — Maga most bekeni a gyúródeszkát rágógumival. Ezt a hóbelevancot itt mind ledarálja és légpisztollyal ráfújja a gyúródeszkára. Vesz a közértben ötért spenótot tükörtojással és nyakon önti vele az egészet. Azután én majd írok egy cikket a maga kiállításáról, úgy levágom, mint a sicc.

— Igazán? — nyílt örömre a festőművész ábrázata. — Megtenné? De ugye jó zaftosra veszi? Csak zutty, bele a pofámba.

— Ígérem, nem takarékoskodom majd a jelzőkkel.

— Visszataszító mázolmánynak fogja minősíteni?

— Epébe mártom a tollamat.

— Egy háborodott elme öncélú ocsmányságának?

— Mennydörögni fogok.

— Javasolhatná esetleg, hogy szurokba és tollba hempergetve kergessenek ki a városból?

— Sölétormos, mi mindig jó szomszédok voltunk. Számíthat rám.

— Drága barátom — mondta meghatottan a festőművész. — Köszönöm.

A siker frenetikus volt. Többgyermekes családanyák zokogtak Sölétormos kiállításán, nyuszifejű aggok meredtek a semmibe, és szemük olyan volt, mint a tenger. A kritikus is megkapta a magáét. A szerkesztőségből távozva az ifjúság méltóságteljes tiltakozásával találkozott. Ott álltak a téren, tízezer néma és fegyelmezett fityiszt meresztettek Nyigoscsik felé.

— Mondja, kisapám — szólt a festőművész már újra a kertben. — Mégis, hogy a fenében van ez?

— Egyszerű — mondta a kritikus. — Nálunk mindenki a bikának szurkol, a torreádort pedig utálja. Sőt! minél rosszabb a bika és minél jobb a torreádor, annál inkább.

— No és? Hogyan viszonozhatnám ezt magának?

— Hagyja a csudába. Majd egyszer kölcsönadja a fűnyírót és pássz.

Ebben maradtak.

Peterdi Pál

EZ AZTÁN A JÓ HÍR!

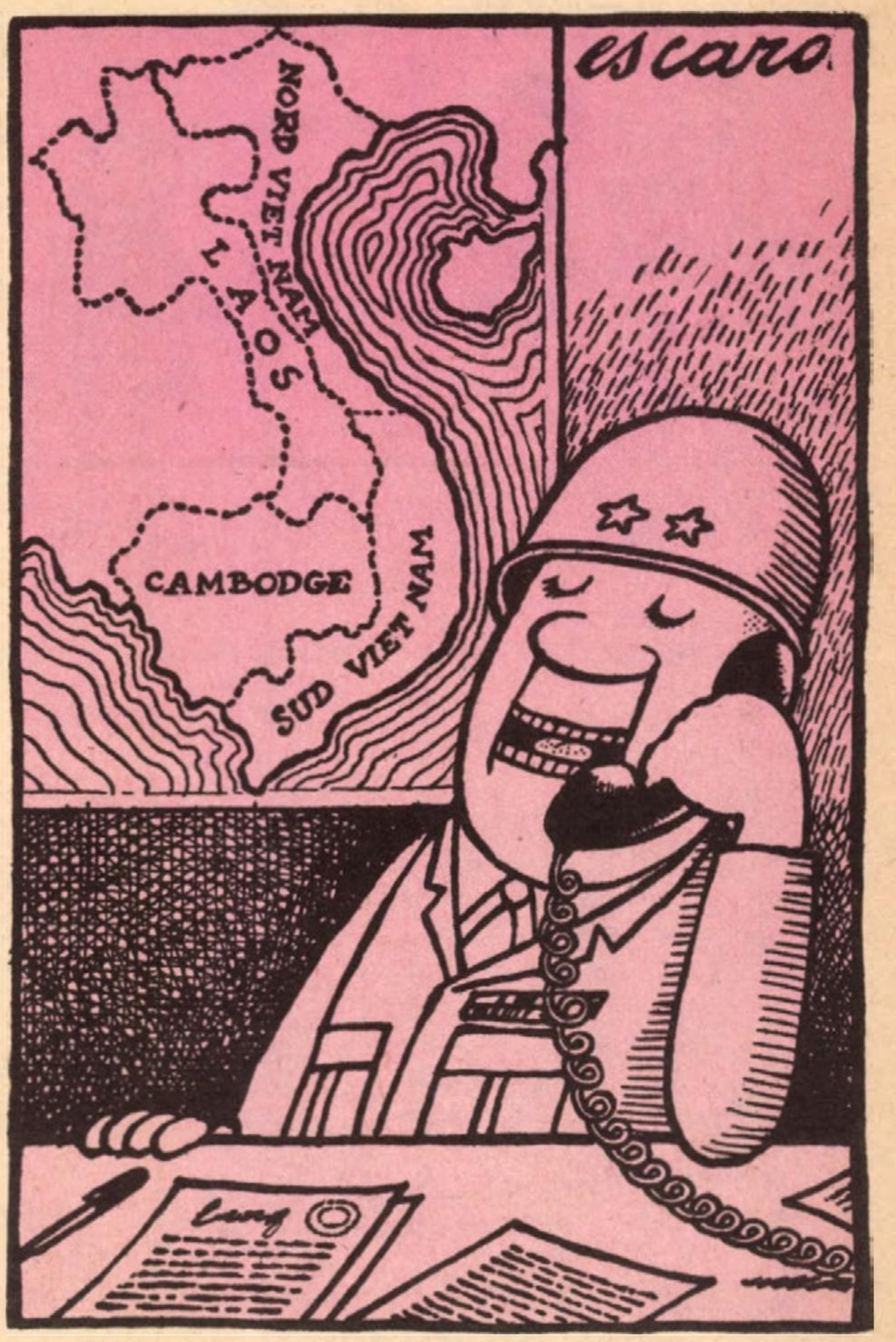

– Asszonyom, gratulálok! Egy csapásra gazdag lett! A fia sírjának ásása közben olajat találtunk!

(A párizsi „Canard Enchainé"-ből)

MUNKAPSZICHOLÓGUS

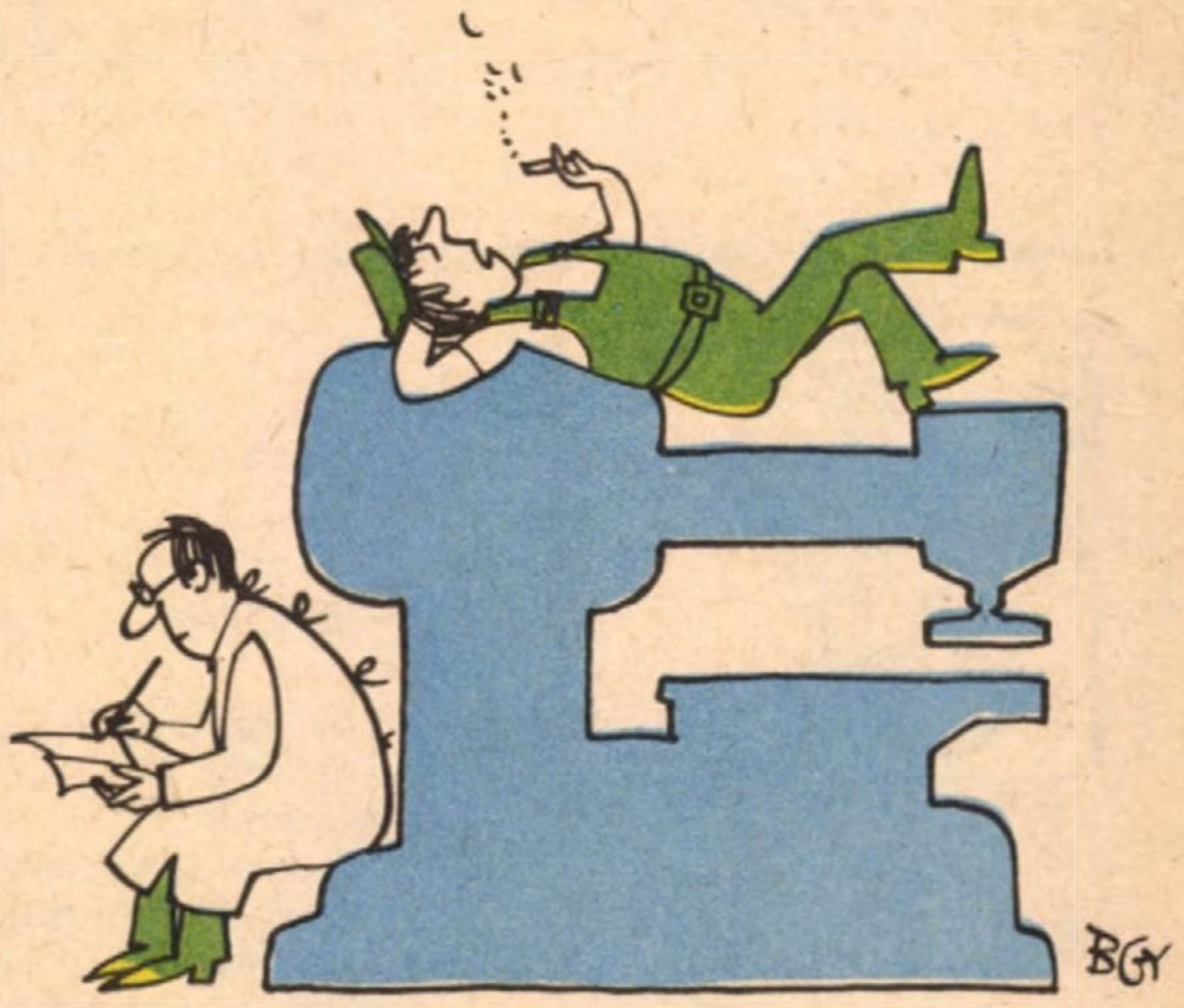

ELVONÓKÚRA

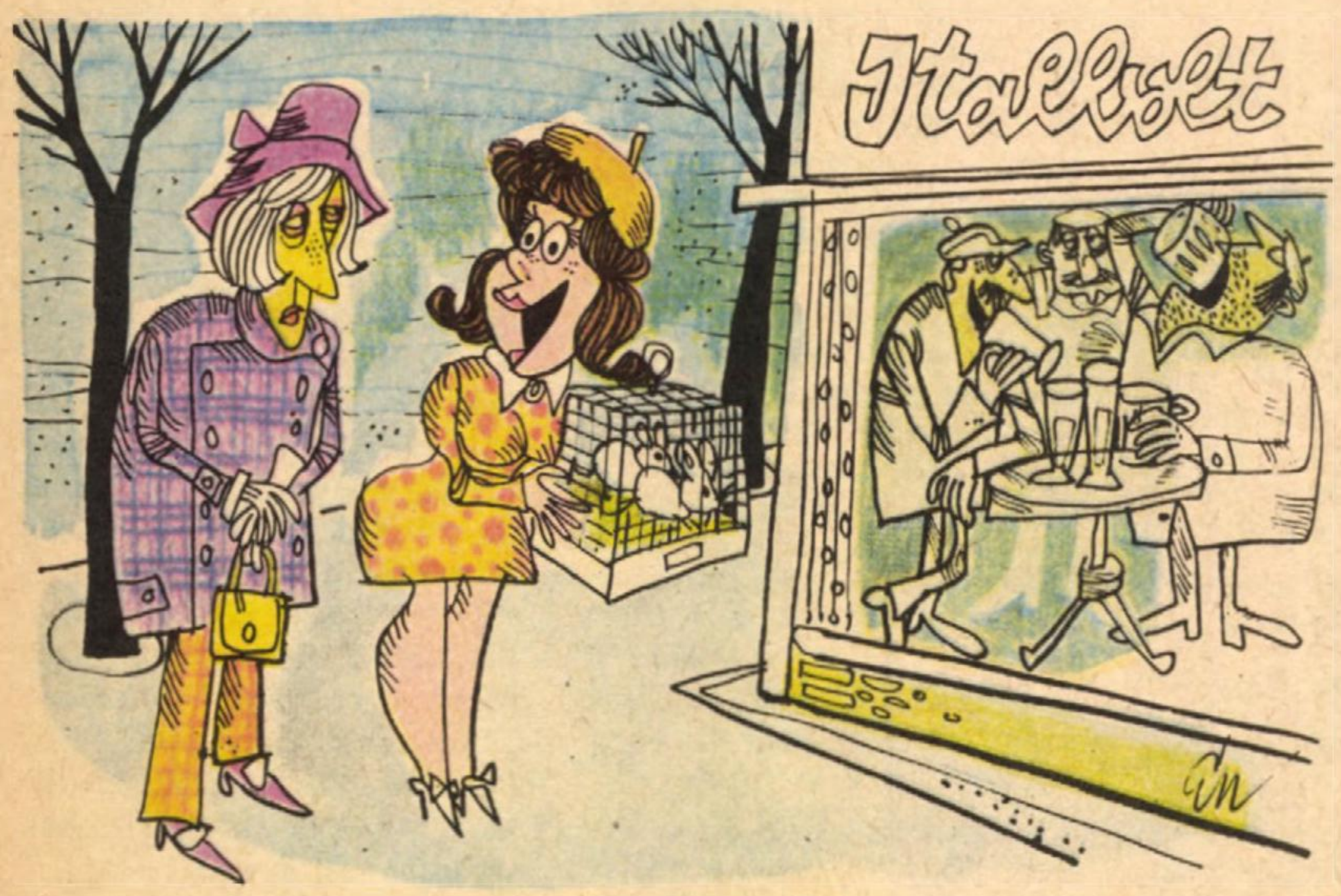

– A második fröccs után elengedem a fehér egereket...

KULTÚRSZOMJ

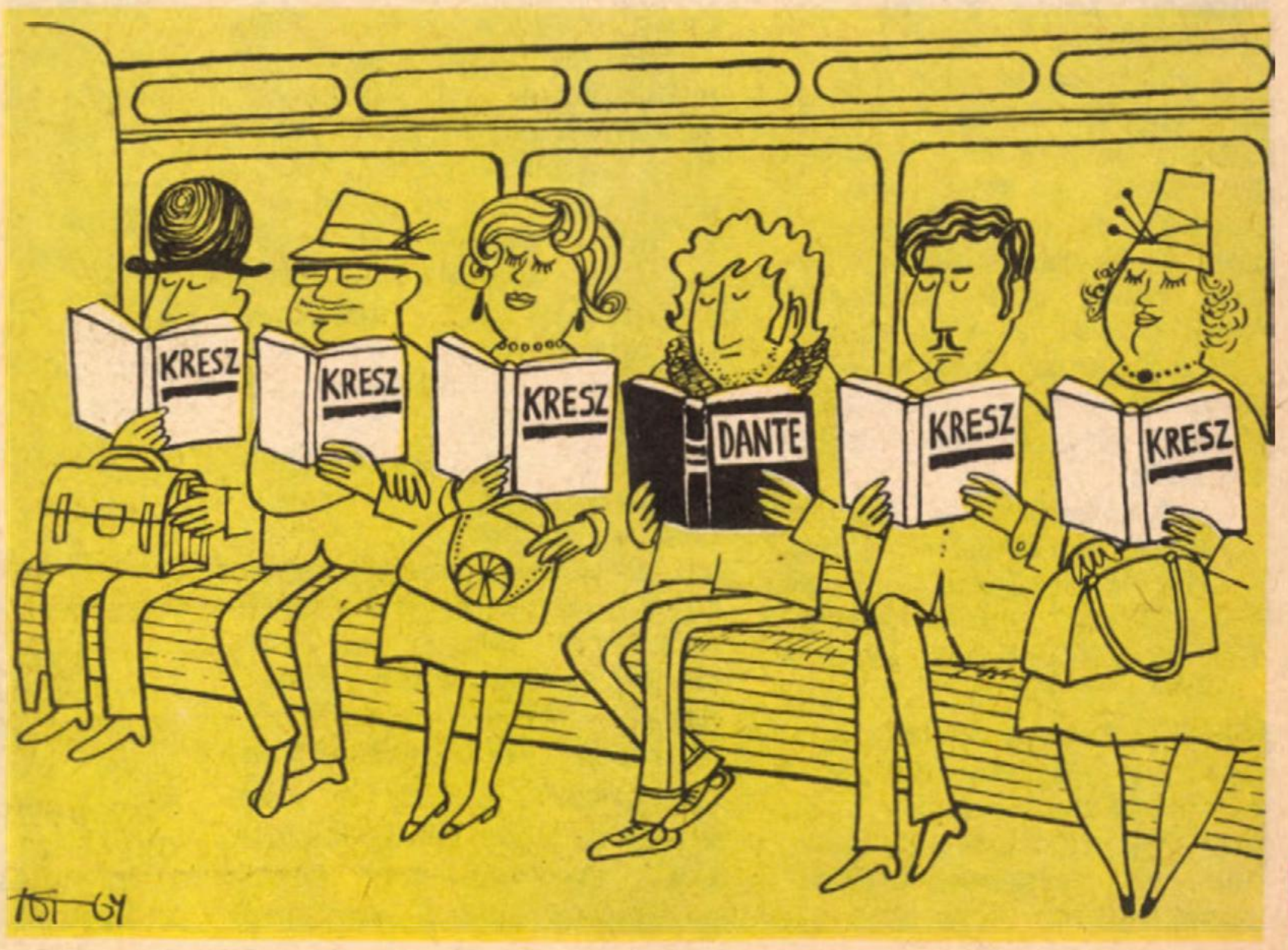

PESTI UTCA

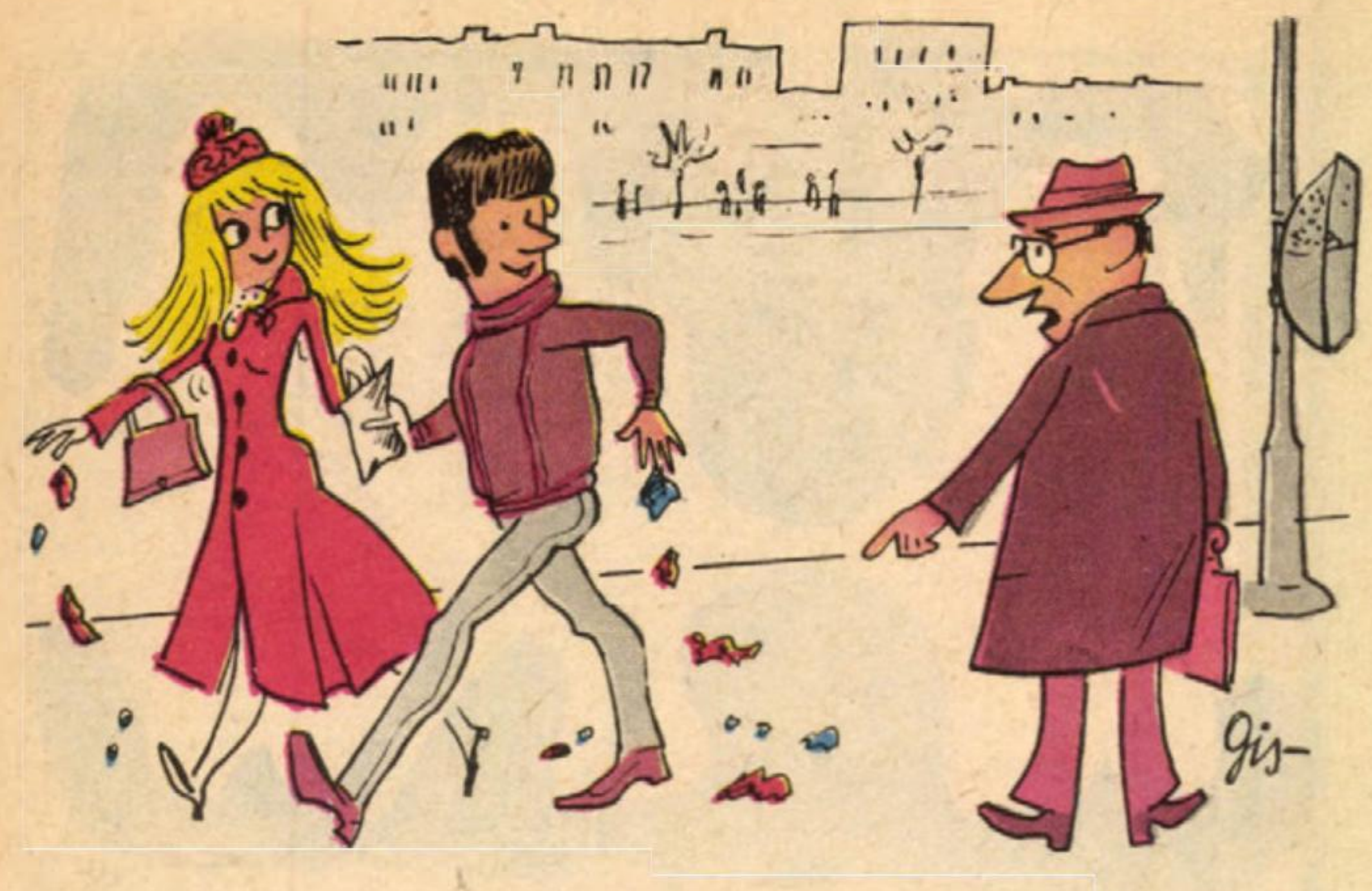

– Miért szemetelnek?
– Nyugi! Még nincs tisztasági hónap!

ÚTBAIGAZITAS

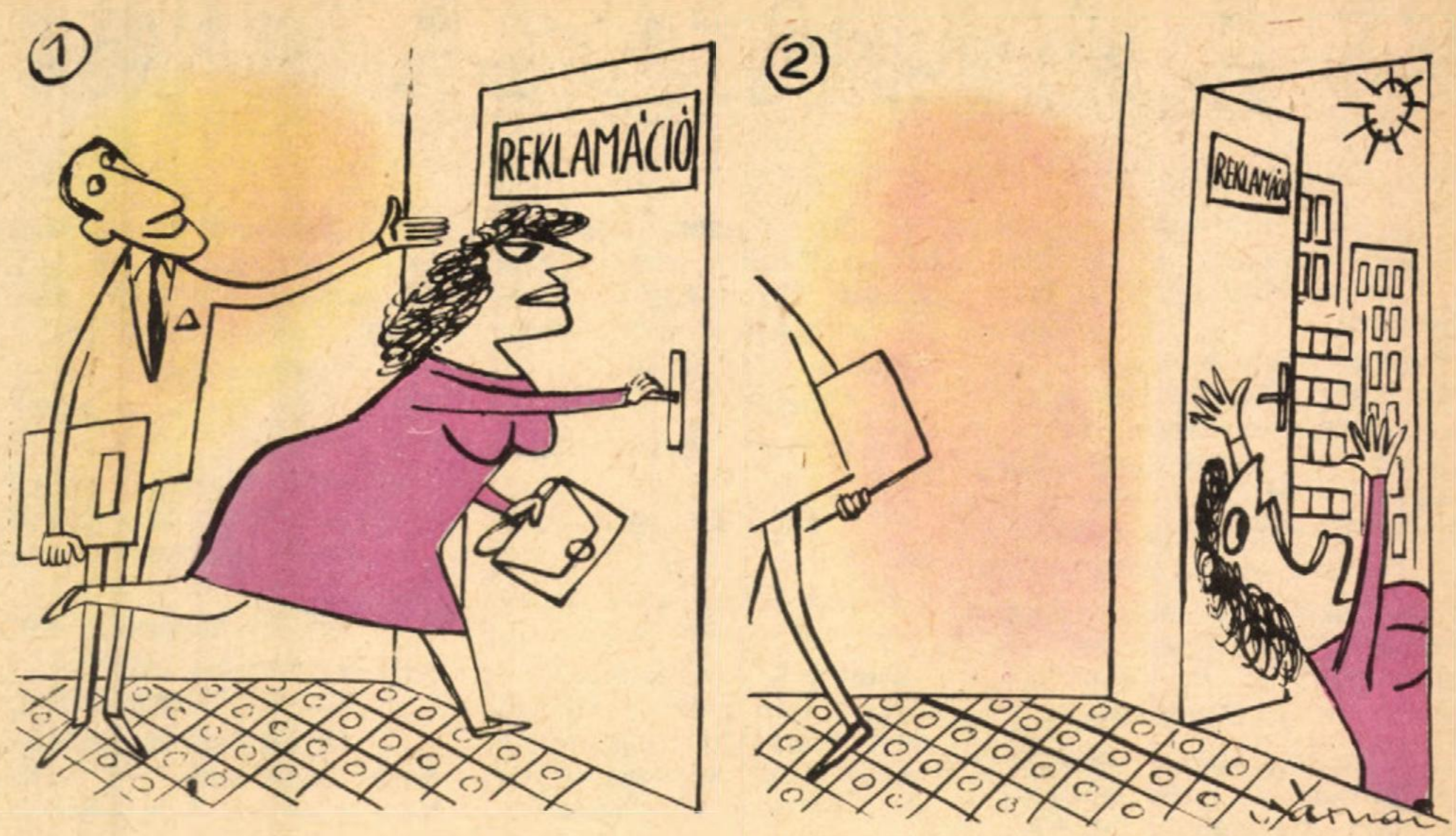

SZOBORTERV

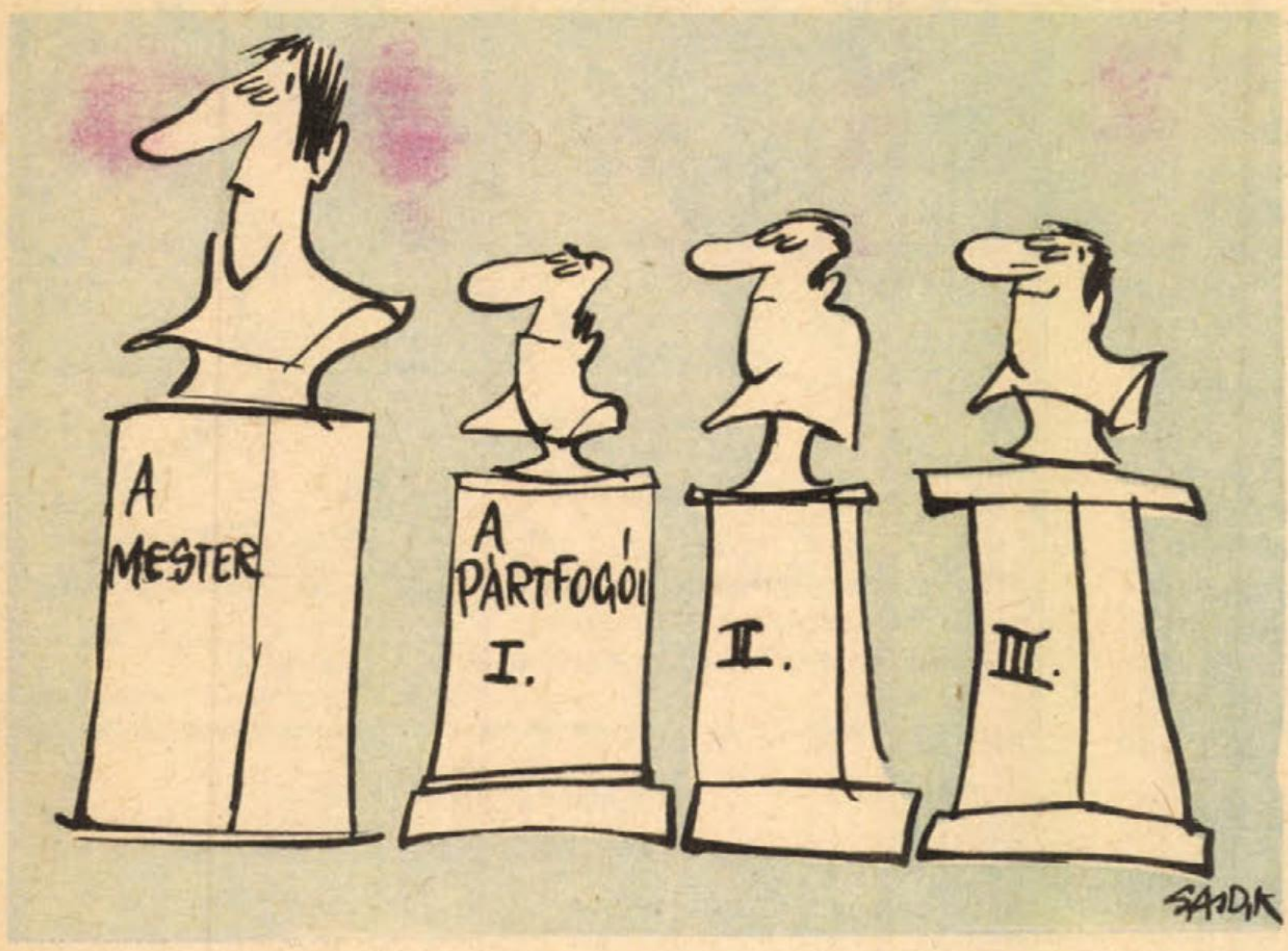

PERSPEKTÍVA

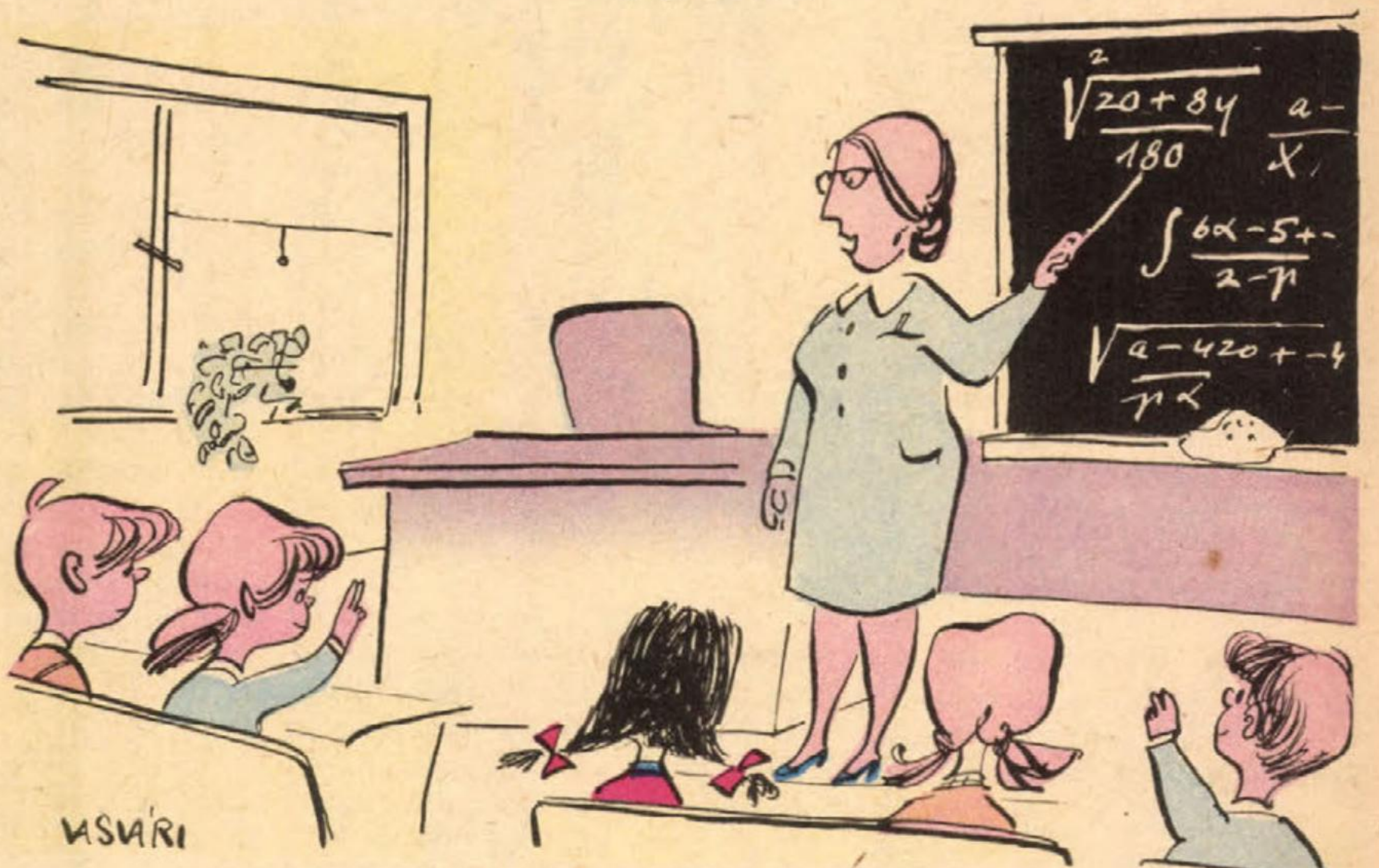

Előkészítő tanfolyam általános iskolásoknak.

HUMORÜGYBEN PÉCSI FERENCCEL

Bevallom, én már rég figyelem önt messziről. Mindig derűs, jókedvű. Nos, azt szeretném megkérdezni, olyan vidám dolog a Televízió vezetőjének lenni?

— Egyáltalán nem, sőt... De épp ezért! Azt az állandó pergőtüzet, amelyet a nézők, a kritikusok, a szerzők és nem utolsósorban a humoristák zúdítanak ránk, csak humorral lehet elviselni. A humorérzék az a rugó, amely lehetővé teszi, hogy a „szerkezetem" elbírja ezt a megterhelést.

— Köszönöm a humor nevében és elnézést a humoristák nevében.

— Sosem szabadkozzék! Én büszke vagyok erre a szolgáltatásunkra. Jóleső érzés tölt el a kabarészínházban, és valahányszor átlapozom a Ludast. „Lám, lám — mondom magamban —, mégsem sugározunk hiába."

— Hálásak is vagyunk érte.

— A többiek, akik szintén élvezői ennek a szolgáltatásunknak, még véletlenül sem hálásak. Pedig kellene hogy méltányolják patyolaték, ingatlankezelőék, közérték, továbbá egyes intézményeink és szervezeteink; amióta mi vagyunk, kevésbé érik őket a közönség mennykövei, hiszen a televízió sok mindent magára vonz mint jó villámhárító. Igen, az embereknek van bizonyos szidásszükségletük. A kritika villámai pedig többnyire felénk csapkodnak, és mi levezetjük. Hol avval — például —, hogy slágerfesztivált rendezünk, hol avval, hogy nem rendezünk slágerfesztivált. Azután a szidásszükségletet maradéktalan kielégítését „segítik" a gyenge műsorok is. Ezenkívül telefonszolgálatunk, amely lehetővé teszi a kedves nézőnek, hogy 1 (azaz egy) forintért (vagy államköltségen) — mint a jelentésből olvasom — „leírhatatlan szavakkal" illesse a tévé vezetőit, vagy pedig közölheti levélben, mint megtörtént a *Rólad van szó* műsorunk címével kapcsolatban, „hogy jön ahhoz a Televízió, hogy tegezzen engem, te Alelnök Úr?". Látja, ha nem lennénk mi, a főnökének vagy a hitestársának olvasna be az a szegény néző. És az mennyivel kockázatosabb!

— Apropó, kockázat! Nem lesz folytatása a Kockázatnak?

— A Forsyte Saga talán unalmas?

— Nem, csak olykor — nekem úgy tűnik — hosszú egy-egy folytatás.

— No, tessék! A múltkoriban az édesanyám épp ellenkezőleg — a barátnői kívánságát tolmácsolta, hogy nagyobb részletekben sugározzuk. De hát hiába szeretnék én szófogadó gyerek lenni, ha a BBC ilyen egységekben készítette el ezt a filmet.

— Tehát az Elnökhelyettes sem mindenható?

— Nem, pedig úgyszólván az égből pottyantam ide. Ez nem képletes beszéd, majdnem így igaz. Elmondom: Jó három éve, mint az MTI főszerkesztője Vietnamban jártam interjú céljából, ahogy ön most nálam, csak nem éppen humorügyben — sajnos. Hazafelé jövet, Moszkvában felszállt a repülőre az MRT párttitkára, és mellém ült. Beszélgetni kezdtünk. Többek között megkérdeztem, hogy van-e már új tévévezető. „Találtak már egy balekot, aki beleül abba a tömény rumliba?" — valahogy így mondtam: „Igen — válaszolta ő —, azt hallottam, hogy már csak az van hátra, hogy elfogadja az illető a kinevezését". — „És ki az illető?" — kérdeztem. „Lefogadom, hogy nem találod ki" — mosolygott az orra alatt. „Szabad a gazda" — válaszoltam egyből, mert akkor még nem volt divatban a barkochba. „Valami Pécsi Ferenc nevű újságíró, aki most repül hazafelé Vietnamból" — mondta halálos komolyan és figyelte a hatást. Én jót nevettem az „ugratásán" és — mint látja — azóta is nevetek „a tömény rumliban".

— Ön csak szereti vagy pártfogolja is a humort?

— Kötelességemnek érzem, hogy — mint szolgáltató vállalat — a nézőinket tehetségünk és lehetőségeink szerint ellássuk a humor nélkülözhetetlen vitaminjával. Mondja is a néző: ez nem műsor, ez vicc!! Bár az volna!

— Igen, ezt tapasztaljuk, ha nem is mindig. Gondolom, ennek az az oka, hogy féltenek bennünket a túlzott „vitaminfogyasztás" káros hatásától.

— Igen, olykor jóból is megárt a sok, no meg van, amit a nézők a vidám műsoroknál is jobban szeretnek. Nem a futballra gondolok, hanem — például — a politikai Fórumra, amely a Magyar Televízió specialitása. Nincs sehol máshol párja a világon. Épp a múltkoriban dicsekedtem vele az egyik baráti országbeli kollégámnak. Az illető nagy érdeklődéssel hallgatta szavaimat, kérdéseket tett föl, s én látni véltem az arcán, hogy mennyire elgondolkoztatják a válaszaim. Amikor elmondtam már a Fórumról minden elmondhatót, kis csend támadt köztünk, majd így fordult hozzám: „Nem lehetne kapni maguktól egy jó Latabár-estet?" Nekik is a humorvitamin hiányzott.

Sólyom László

IZGALMAS KÖNYV

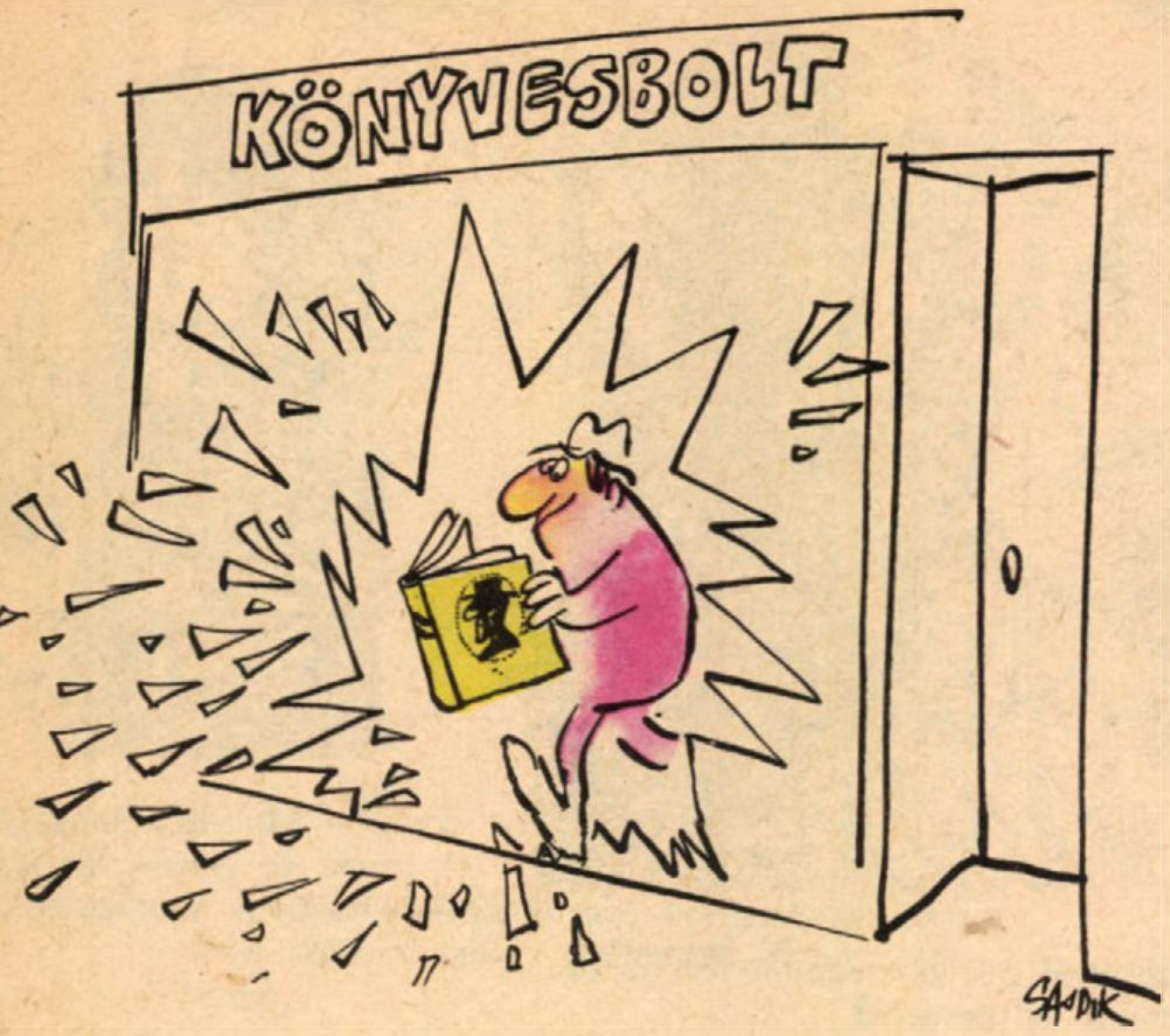

HARMADOSZTÁLYU ÉTTEREM

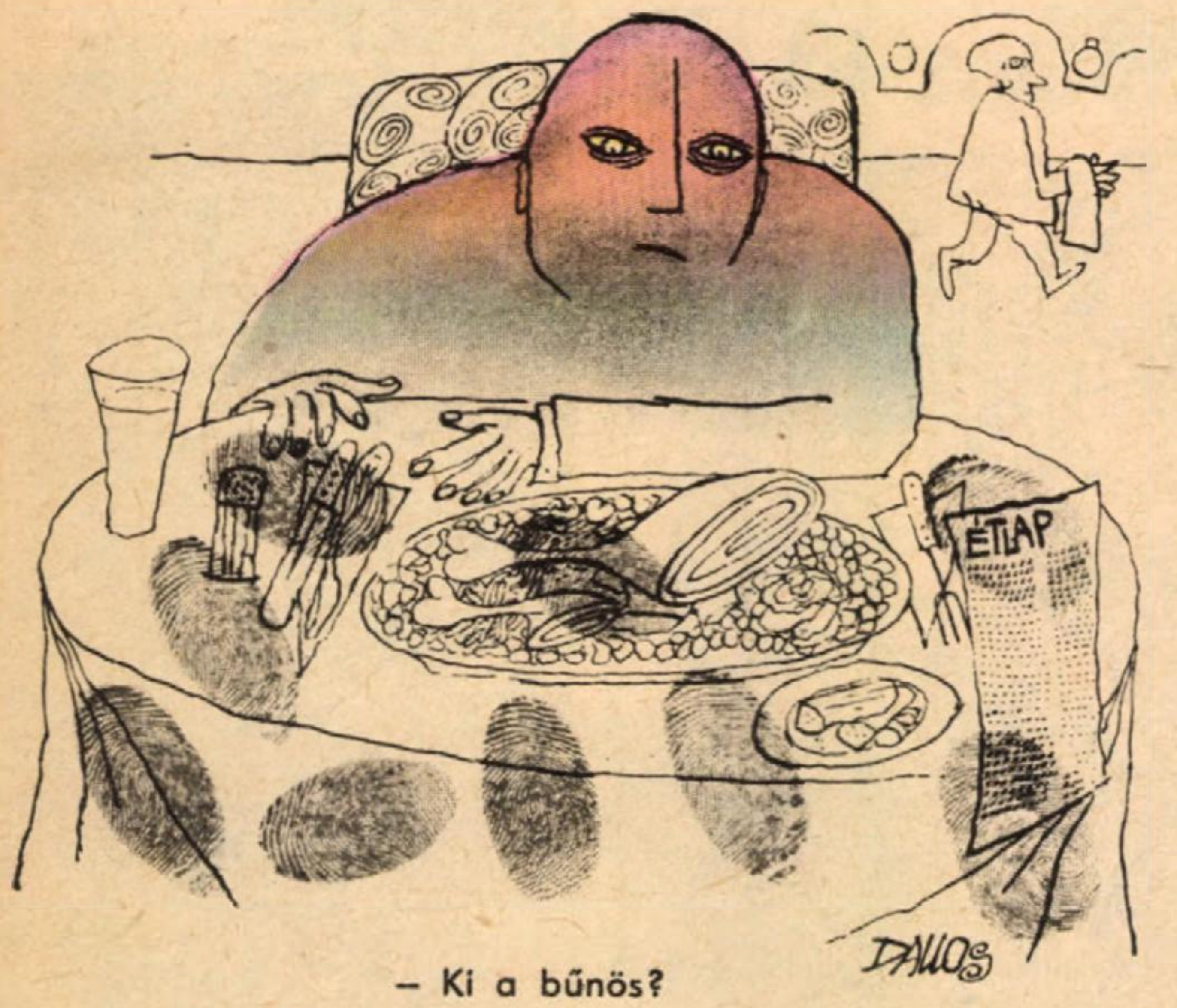

– Ki a bűnös?

MI LESZ SINATRAVAL?

Frank Sinatra, a hires énekes sok mindenről nevezetes. Nemcsak szép hangjáról és kétségtelen színészi képességeiről, hanem arról is, hogy egy kissé túlságosan bizalmas viszonyban volt néhai John F. Kennedy amerikai elnökkel, és telefonon igy üdvözölte: „Hi, prez!" (szabad forditásban: Szia, elnökcsi!). De nemcsak a felsőbb, hanem az alsóbb köröket is kedvelte, kapcsolatait az alvilággal nem is tagadta. Most bejelentette, hogy visszavonult, nem énekel többé, hanem – könyvet ir.

Eppen ő ne irna?

Sötét kapcsolatait ismerve, egyenesen izgató érzés arra gondolni, hogy mi mindent nem ir majd meg ebben a könyvben!

NINCS MENEKVÉS

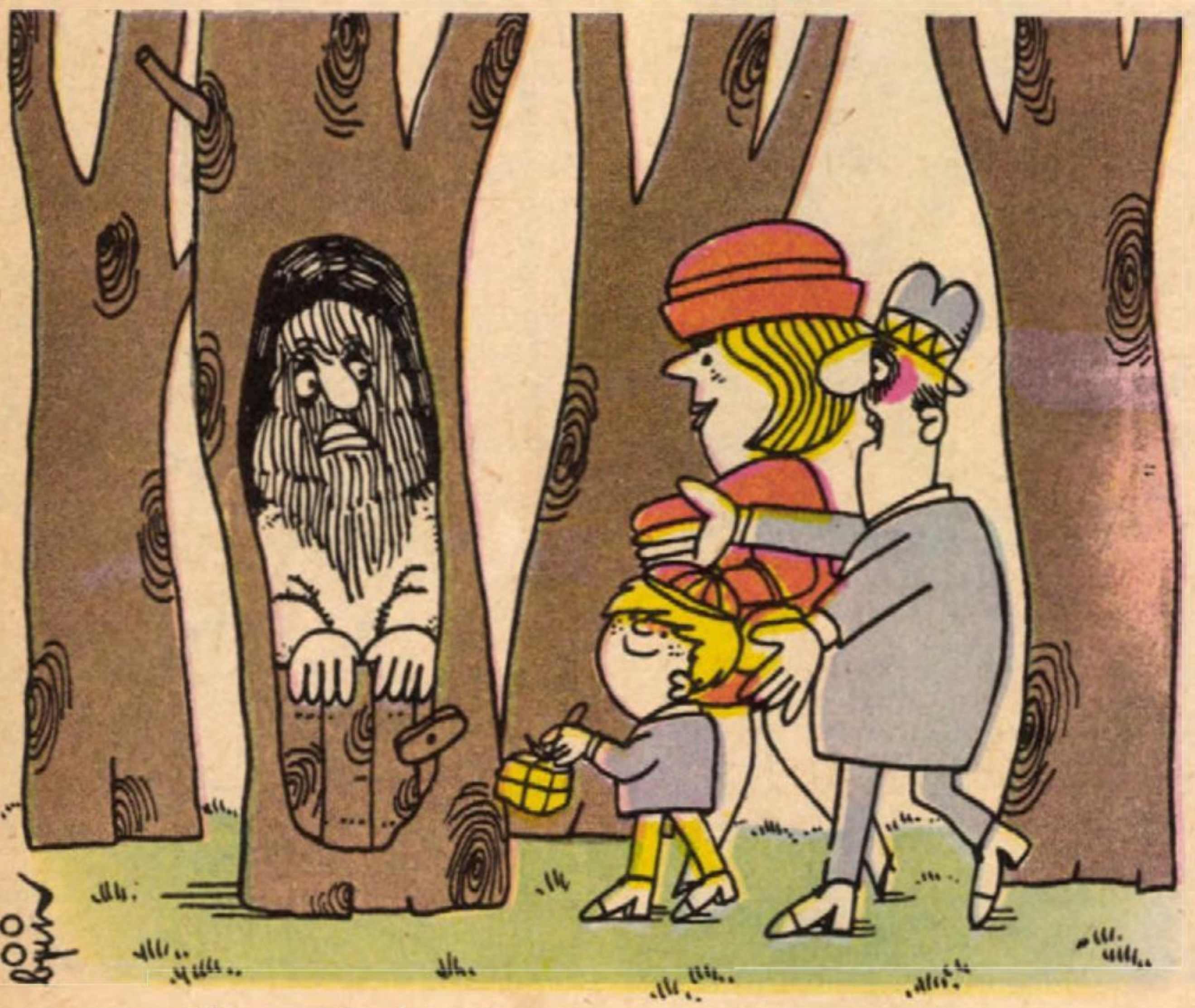

– Mi az, Oszkár bácsi, nem is örülsz, hogy meglátogatunk?

Földes Vilmos rajza

A PILOTA VIZIOJA

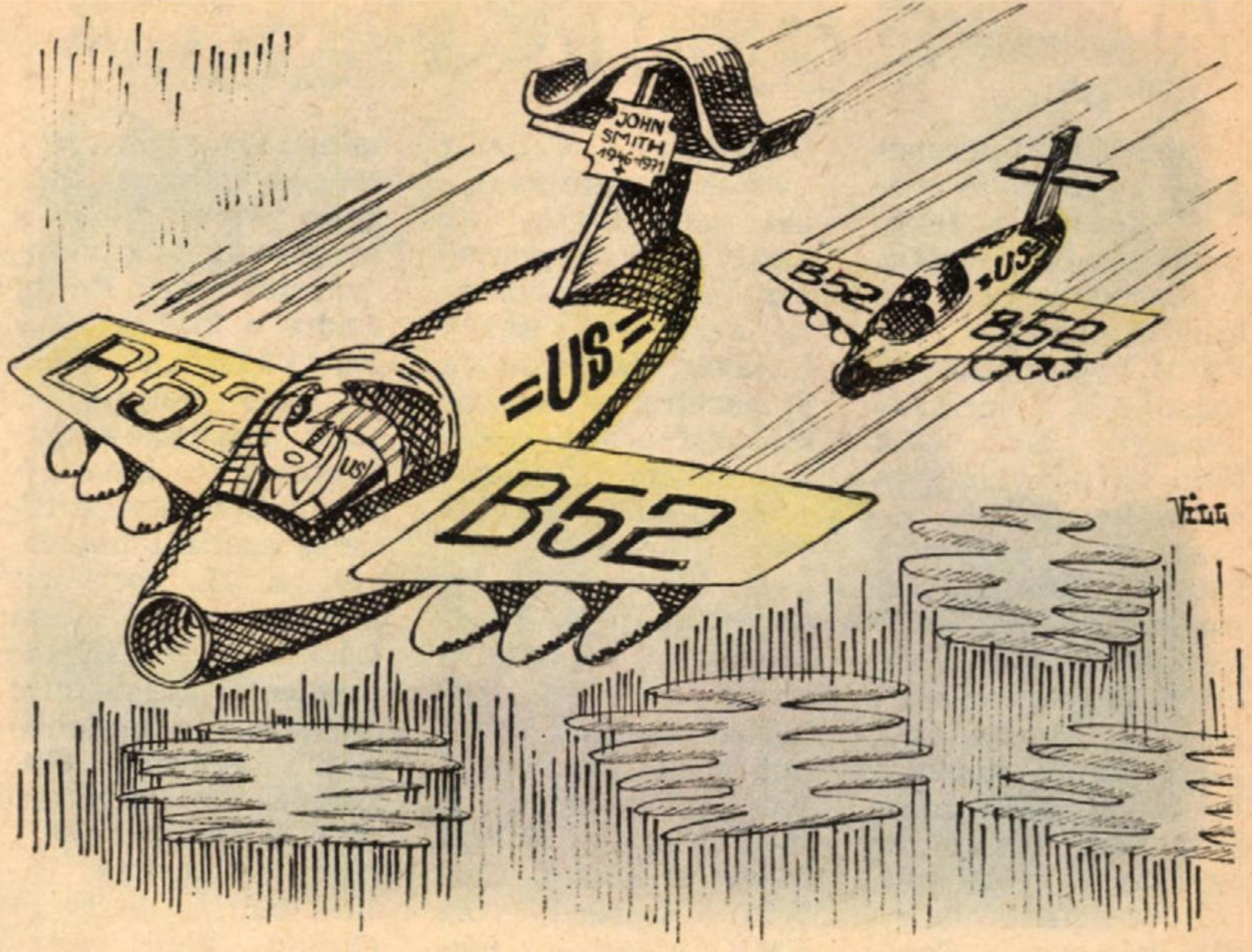

Kutyanyelv

1 MOSTAN SZÍNES TINTÁKRÓL ÁLMODOM

„Legszebb a barna..." írta Kosztolányi, de barnáról én már álmodni sem mernék. Nekem a fekete tinta is nagyon megfelelne. Ha volna. De nincsen.

— Kék tintánk van — mondják a főváros valamennyi írószerboltjában, melyeket szorgalmasan bejártam. — Kék tinta nem felel meg? — kérdezik és úgy néznek rám, mint aki már nem tudja, hogy mit kívánjon jódolgában.

Tulajdonképpen igazuk van. Tulajdonképpen csökönyösség tőlem, hogy fekete töltőtolltinta után járom a várost és veszítem el az időmet, amikor minden sarkon van kék. Mániákus vagyok, hogy fekete tintával szeretek írni, arról nem is szólva, hogy töltőtollal, mert annak látom a hegyit.

FEKETE TINTA

— Tessék venni fekete golyóstollat vagy fekete filctollat — javasolják a megértőbb boltosok, persze nem tudják, hogy nyitott kapukat döngetnek nálam. Majd éppen nekem ne lenne golyóstollam meg filctollam, még fézertollam is van, nem is egy, és mindenféle színű és fajta, de nekem fekete töltőtolltinta is kell, a fene egyen meg engemet, ha ez a rögeszmém!

Már megpróbáltam házilag előállítani fekete tintát, de nem volt elég fekete. Már megpróbáltam fekete tussal, sőt fekete bélyegzőfestékkel tölteni meg a tollamat. Erre a tollam egy darabig úgy írt, mint hogyha az ujjammal írtam volna fel egy utolsó üzenetet az emberiséghez, majd azonnal beszáradt, annyira, hogy a festékanyagot a tollamból csak robbantással lehetett eltávolítani.

Boltban kapható, fekete töltőtolltinta tudna csak javítani a helyzetemen. Csak ezt szerettem volna megírni.

Pláne fekete tintával.

2 TALÁLKOZÁS

Érkezem a taximegállóba, fényes délután. Taxi nincsen benn, de — mint látom — csak egy férfi várakozik előttem, érdemes hát várakozni, másodiknak.

Észreveszem, hogy az *ismeretlen* férfi az oldalam mellett az arcomat fürkészi. Na jó, mondom magamban, talán meg akarja kérdezni, hogy merre akarok menni, vagy le akarja szögezni, hogy ő jött előbb, majd mond valamit, ha akar.

— Ejnye — mondja egyszerre csak nyájasan, és egy kis mosoly játszik az ajka körül. — Ejnye — mondja —, már meg sem ismered az embert?

Most fog kiderülni, hogy Kenéz Emil halbiológusnak vélt a pasas, gondolom egykedvűen

— Miért? — kérdem megfelelően barátságosan, és hogy túl legyünk rajta. — Honnan kellene ismernünk egymást?

— Ejnye — mondja ő. — Még mindig nem dereng semmi? Mintagimnázium... Trefort utca...

— Akkor mégis! — mondom meglepődve és kétségbeesetten nézem az arcát. — Szóval a gimnáziumból...

— Aha — mondja —, a Radvánszky ült melletted, jól emlékszem?

— Jól! — mondom szégyenkezve és teljes erőből gondolkozom. Ez az arc, igen, most már nekem is rémlik... vékony, aranykeretes szemüveg, egészen ősz haj és ez a megrovó mosoly a szája szegletén...

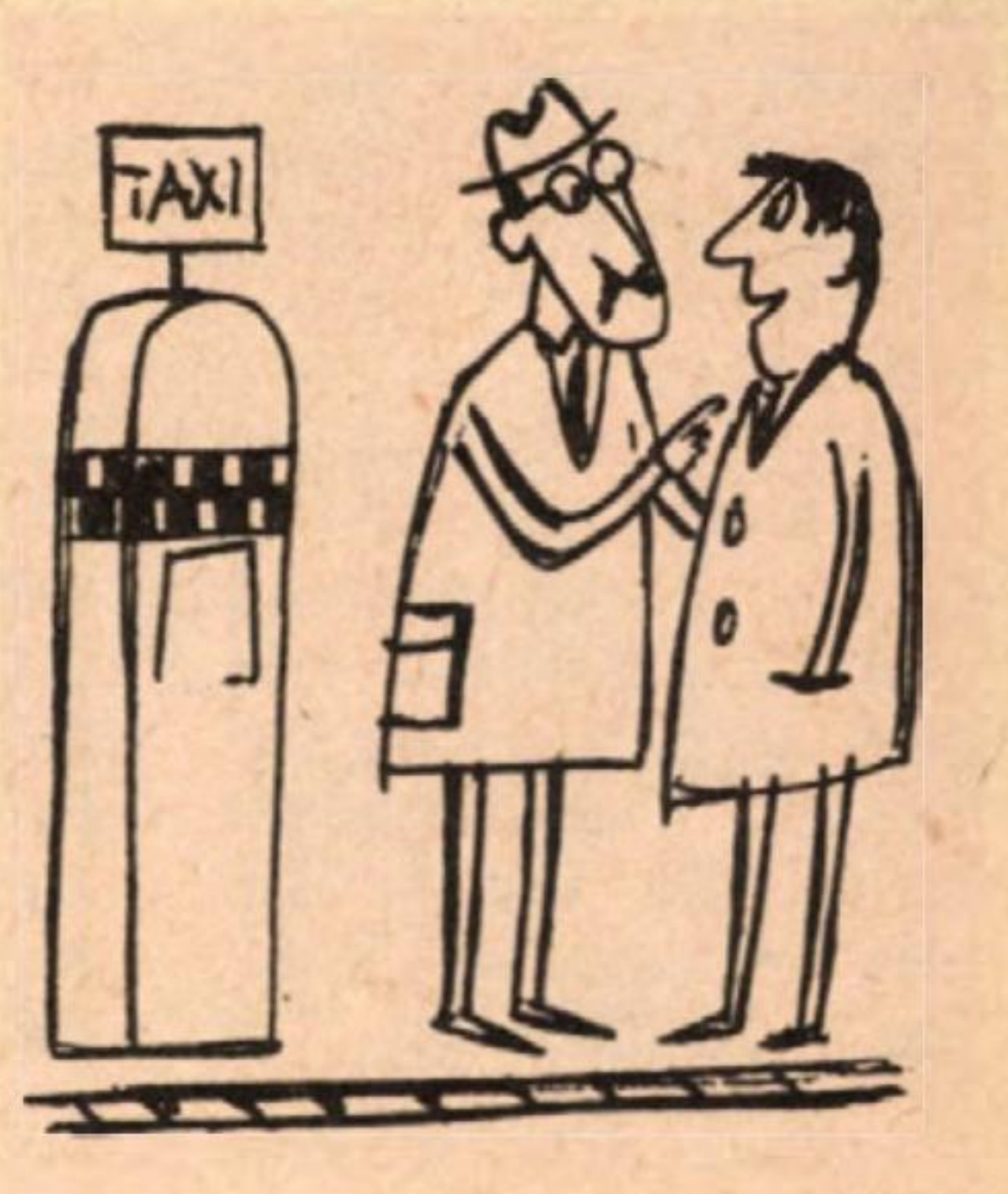

— Igen — mondom szégyenlősen —, ne haragudjon, *tanár úr*, most már tudom...

— Tanár?! — mondja most már bosszúsan a férfi. — Szép kis alak vagy! Az osztálytársad vagyok! Szép kis alak vagy, mondhatom!

Fejcsóválva, meg sem mondja a nevét, beszáll az állomásra érkezett taxiba és búcsút int.

Azannya — mondom magamnak lehangoltan. — Úgy látszik, öregszünk.

Somogyi Pál

A KÁVÉ ÉS A FOGYASZTÓK

Amikor felcseperedtem és beléptem a feketekávé-ivók sorába, a piacon négy kávé kínálta magát: az Extra, az első, a másod- és a harmadosztályú. Ezt ittuk több milliónyian egy évtizeden át.

Ámde egyszerre csoda történt: az ősi magyar mondás, mely szerint „több nap, mint kávé”, elveszítette aktualitását, mert szinte naponta új kávéfajtákkal lepett meg minket az egymással óriási konkurenciaharcban álló két cég: a Compack és a Csemege és Édesipari Vállalat. A fogyasztó csak kapkodta a fejét: a rádióban egymást érték a kávéreklámok, a televízióban két kávéreklám között sugároztak valami műsort, a falragaszokról csinos lányok emelték ránk kávéscsészéjüket, és bájaikkal próbáltak meggyőzni minket arról, hogy az ő kávéjuk olyan kávé, amilyen kávé nincs az egész világon.

Ennek ellenére a kávéipar illetékesei azt állítják: még mindig lemaradtunk az európai színvonaltól. Még több kávékeverékre lenne szükség!

Én — a laikus — azt mondtam a kávéipar illetékeseinek, hogy a meglevők között sem nagyon tudunk különbséget tenni. És így született a fogadás Miklós Jánosnéval, a Compack Vállalat vezérigazgatójával, aki azt állította: az igazi kávéivó pontosan megkülönbözteti az egyes kávéfajtákat, és ki tudja választani a legaromásabb, legízesebb keveréket. Elhatároztuk, hogy meghívunk néhány embert: döntse el a fogadásunkat. A meghívottak valamenynyien kávéivók, sőt ketten közülük hivatalból is foglalkoznak a kávéval. A meghívottak: Bilicsi Mária színésznő, Gulyás Imréné, az EMKE-presszó legjobb kávéfőzője, dr. Avar György jogász, dr. Hajdú Endre, a ceglédi Róna Vendéglátó Vállalat igazgatója, és Simon László mérnök, egykori válogatott sportoló.

A vendéglátó Miklós Jánosné 10 fajta kávét főzetett, ezek közül kellett kiválasztani a legjobbakat és minősíteni azokat. A tíz keverék, abban a sorrendben, ahogy a szakemberek minősítik: Kolumbia — mint a versenyben részt vevő legjobb kávé —, majd az Omnia, mely a piacon a legnagyobb mennyiségben kel el, aztán harmadikként az Extra, majd a Costa Rica, a Rio, az I. osztályú, a II. osztályú, a Kongó, a III. osztályú és végül a Compack egyik legújabb terméke, a koffeinmentes kávé. Ez tehát a hivatalos értékelés sorrendje, és lássuk, hogyan vélekednek a meghívott kávéfogyasztók: dr. Hajdú Endre a koffeinmentes kávét javasolta az első helyre, és mint a második legízletesebb kávéfajtát, a hivatalos értékelés szerinti hetediket, a II. osztályút nevezte meg. Simon László is a koffeinmentest minősítette „magasan a legjobbnak”, egyedül Gulyásné, a kávéfőző írta, hogy nem ízlik, mert savanykás. Bilicsi Mária szerint az Omnia „kicsit savanyú, gyenge”, nála is a legjobb a II. osztályú kávé, Avar doktor osztályzatai szerint a „legkávéízűbb” az Omnia, de legrosszabb a „hivatalos első”, a Kolumbia. Ezt írta a Kolumbiáról Gulyásné is. Az „amatőr minőségvizsgálók” értékelése alig hasonlított a hivatalos minősítésre ... illetve az igazság kedvéért meg kell jegyezni, hogy a legközelebb járt hozzá Simon Lászlóé, aki a tíz kávé végigkóstolása után kijelentette, hogy máskor egy év alatt sem iszik meg ennyi kávét.

Most sem állítom, hogy az alkalmi zsüri ítélete hivatalos minősítés, de a fogadást megnyertem. Tanulságként pedig csak azt lehet levonni, amit a régi rómaiak is megmondtak: De gustibus non est disputandum, azaz az ízlésekről nem lehet vitatkozni.

A fogadás tehát eldőlt, az alapkérdésre azonban: kell-e enynyi fajta kávé, nem kaptunk választ. Szerintem nem kell, de hát én nem gyártom, hanem iszom a kávét. Hogy melyiket? Mit tudom én!

Ősz Ferenc

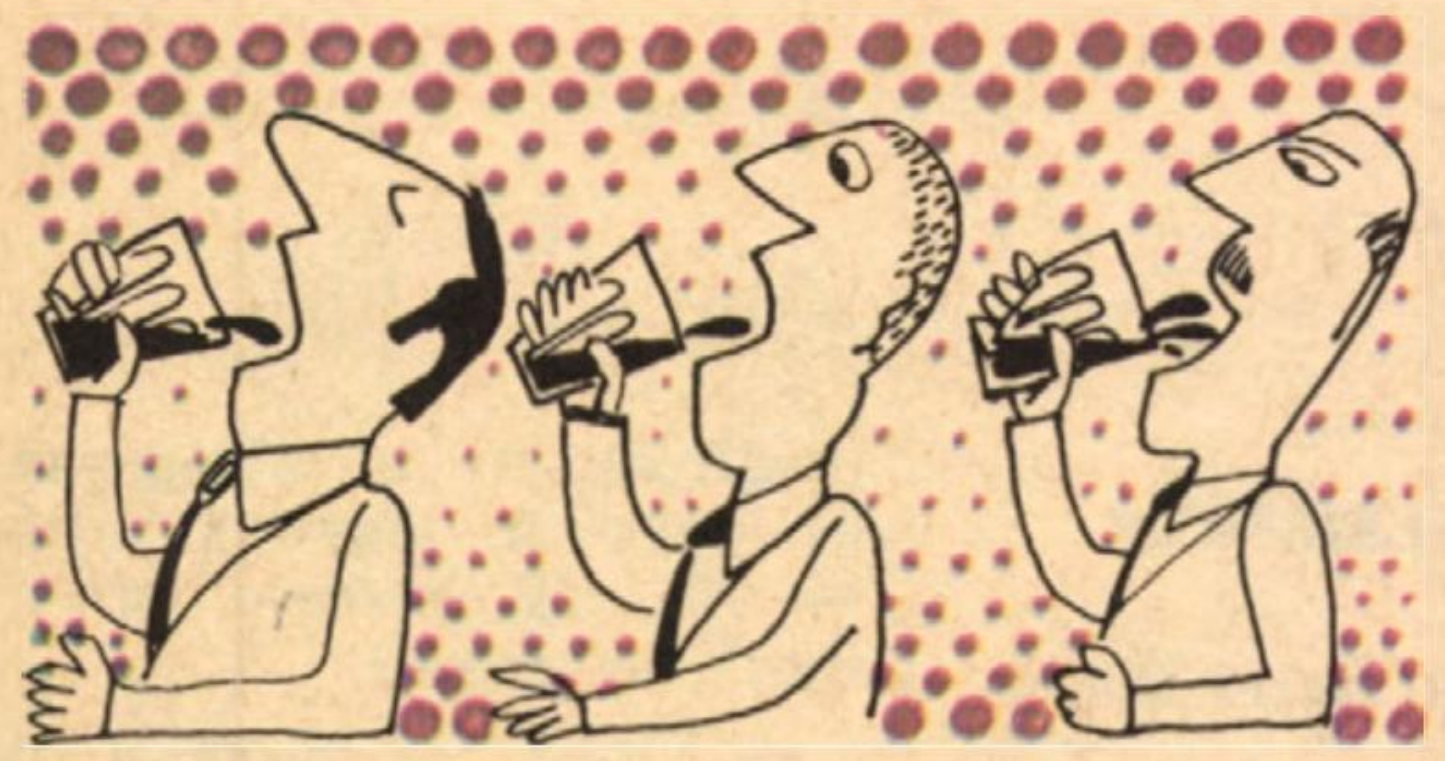

PESTI ÁLLVÁNYRENGETEG

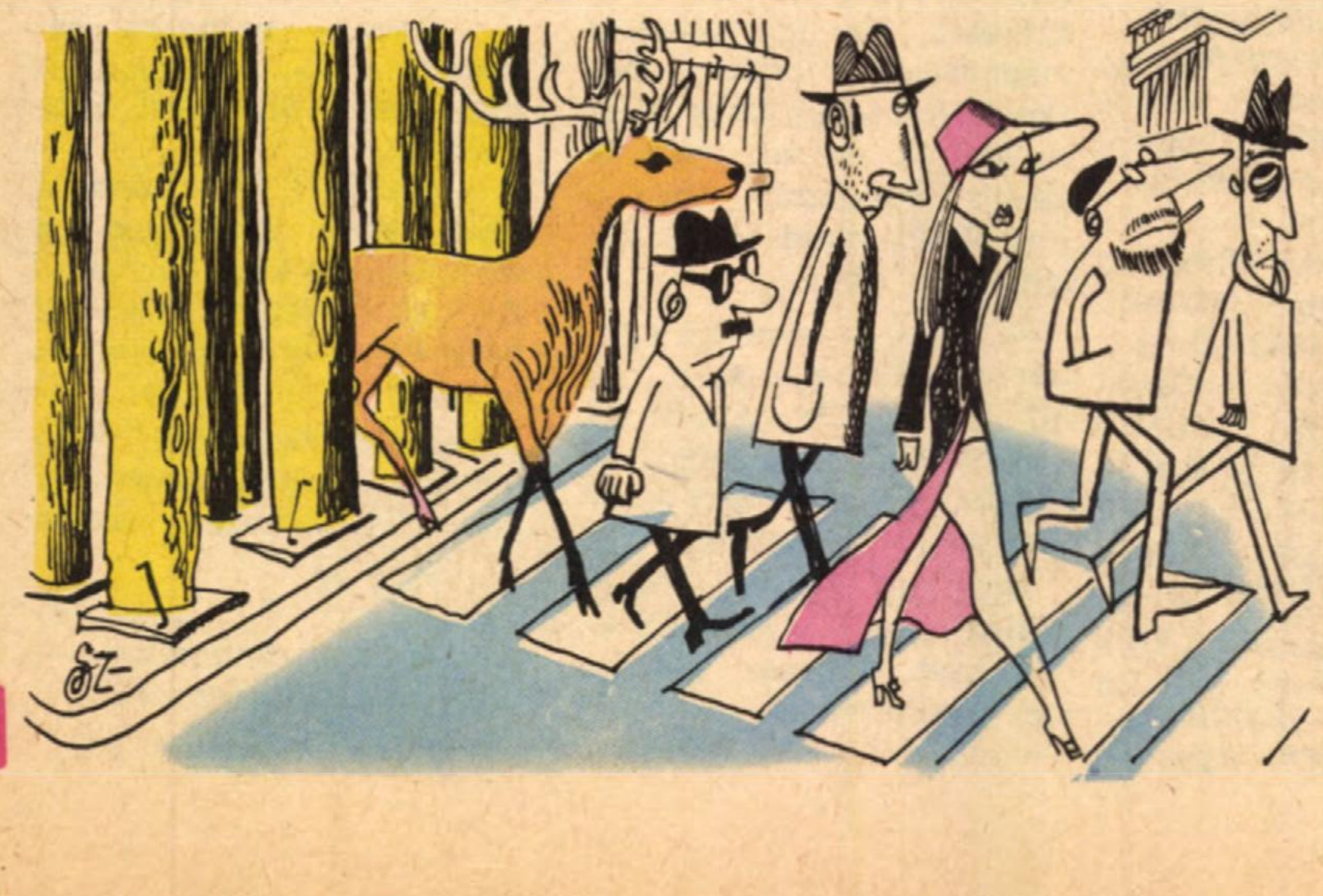

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Kitől mit kérdeznének?

Hegedűs István:

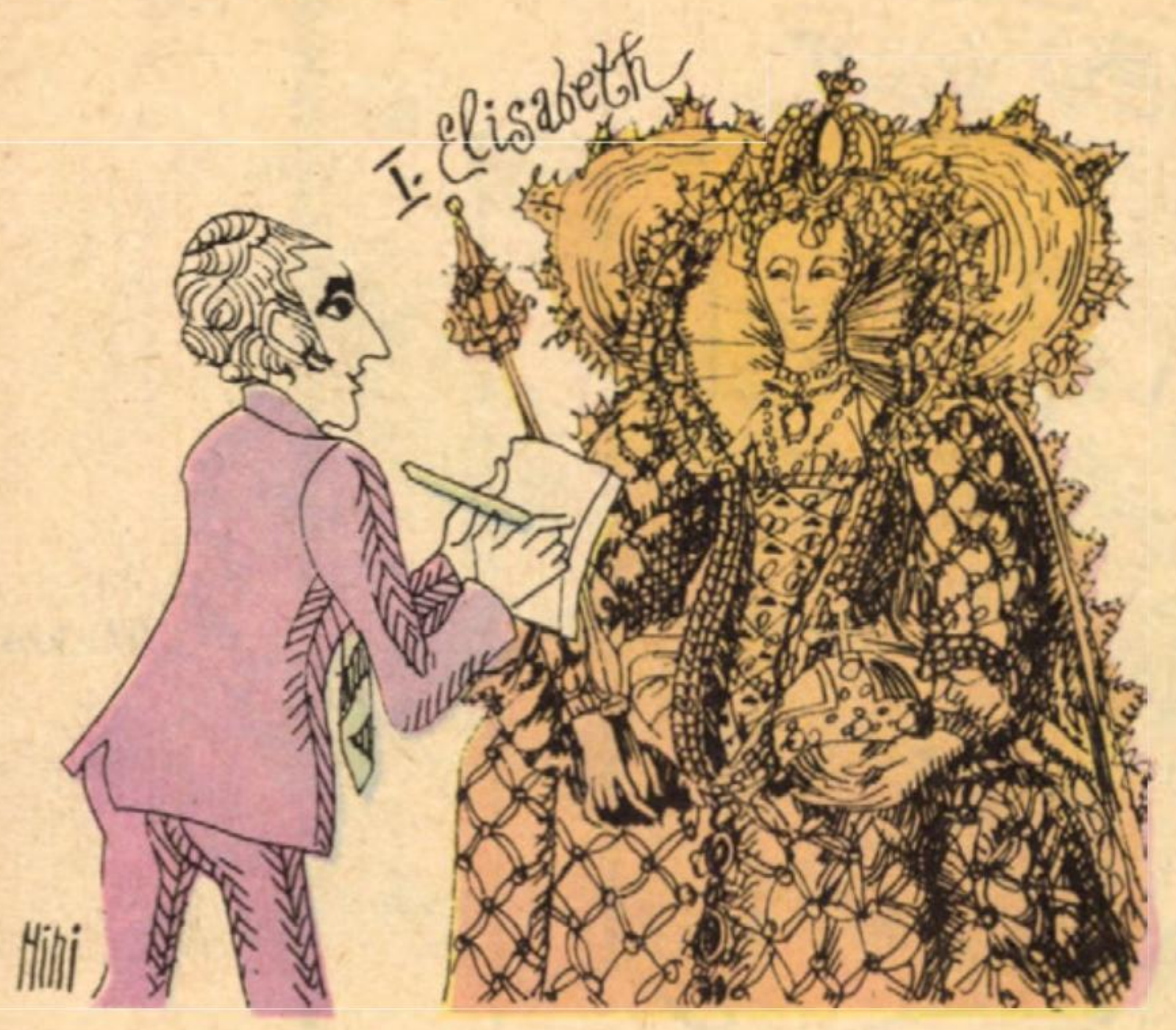

– Angliai Erzsébettől azt kérdezném: mi a véleménye a női divat túlzásairól?

Endrődi István:

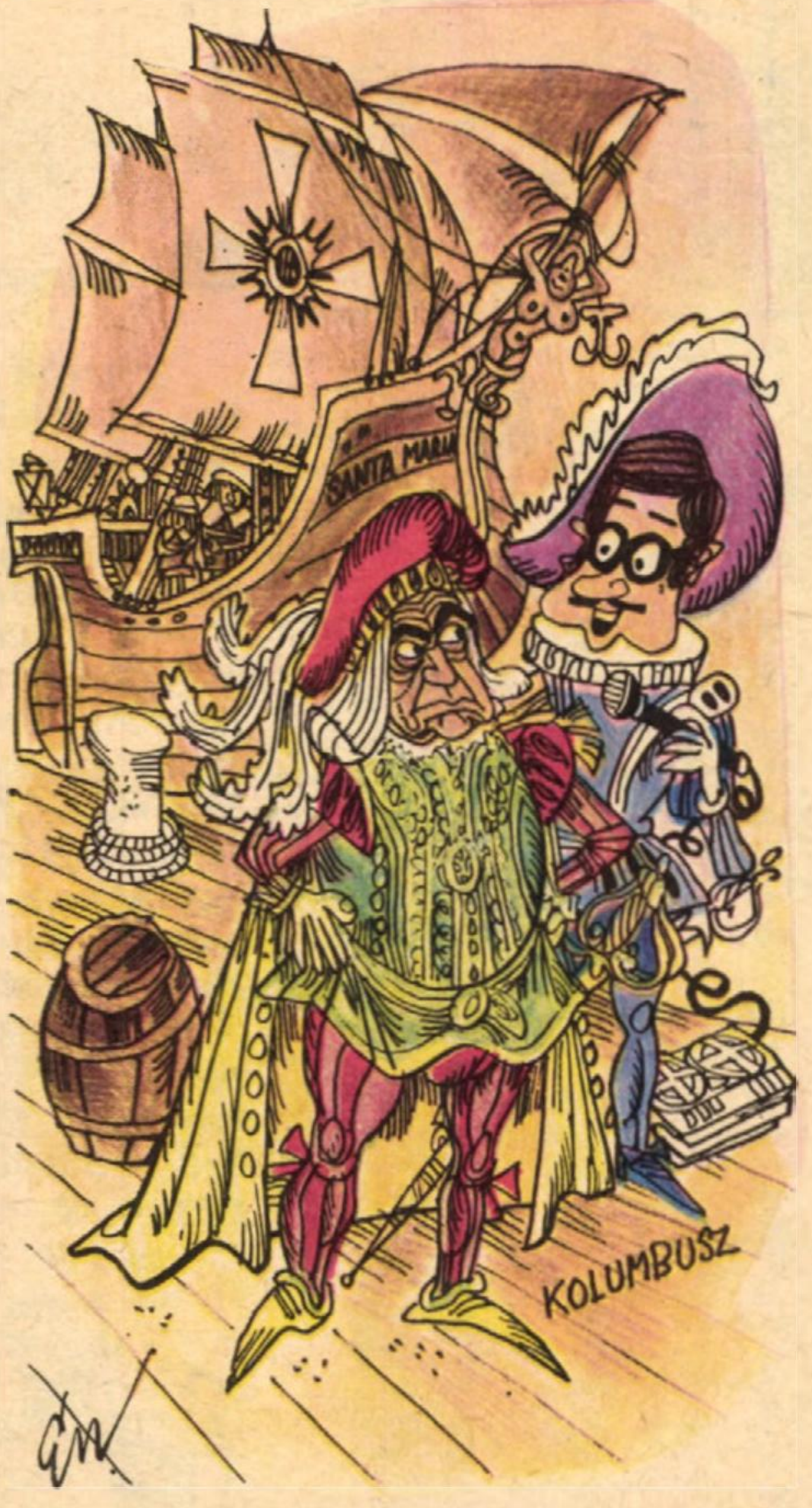

– Maguknál is 31 forint volt a napidíj?

Mészáros András:

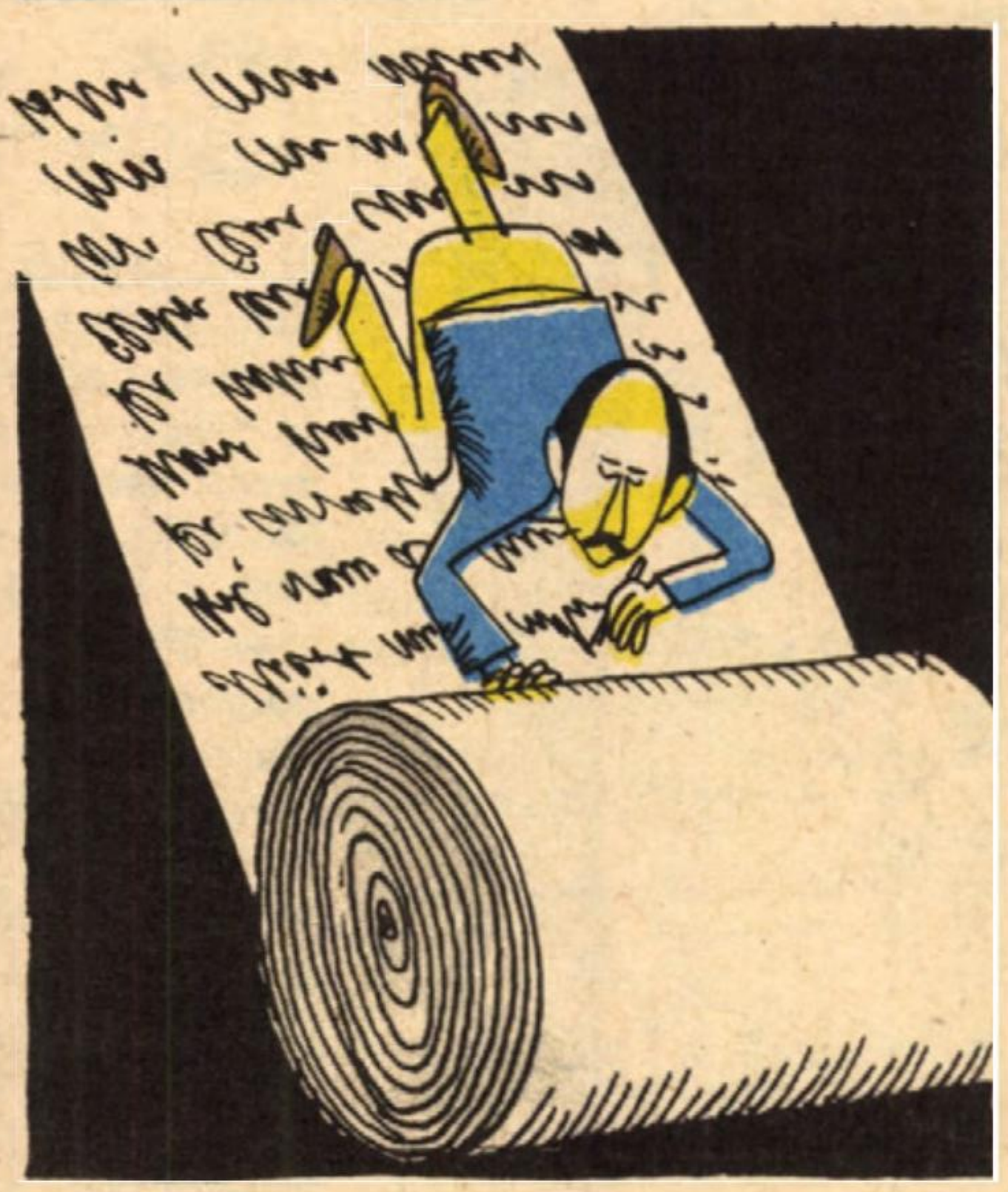

– Most írom össze!

Takács Imre:

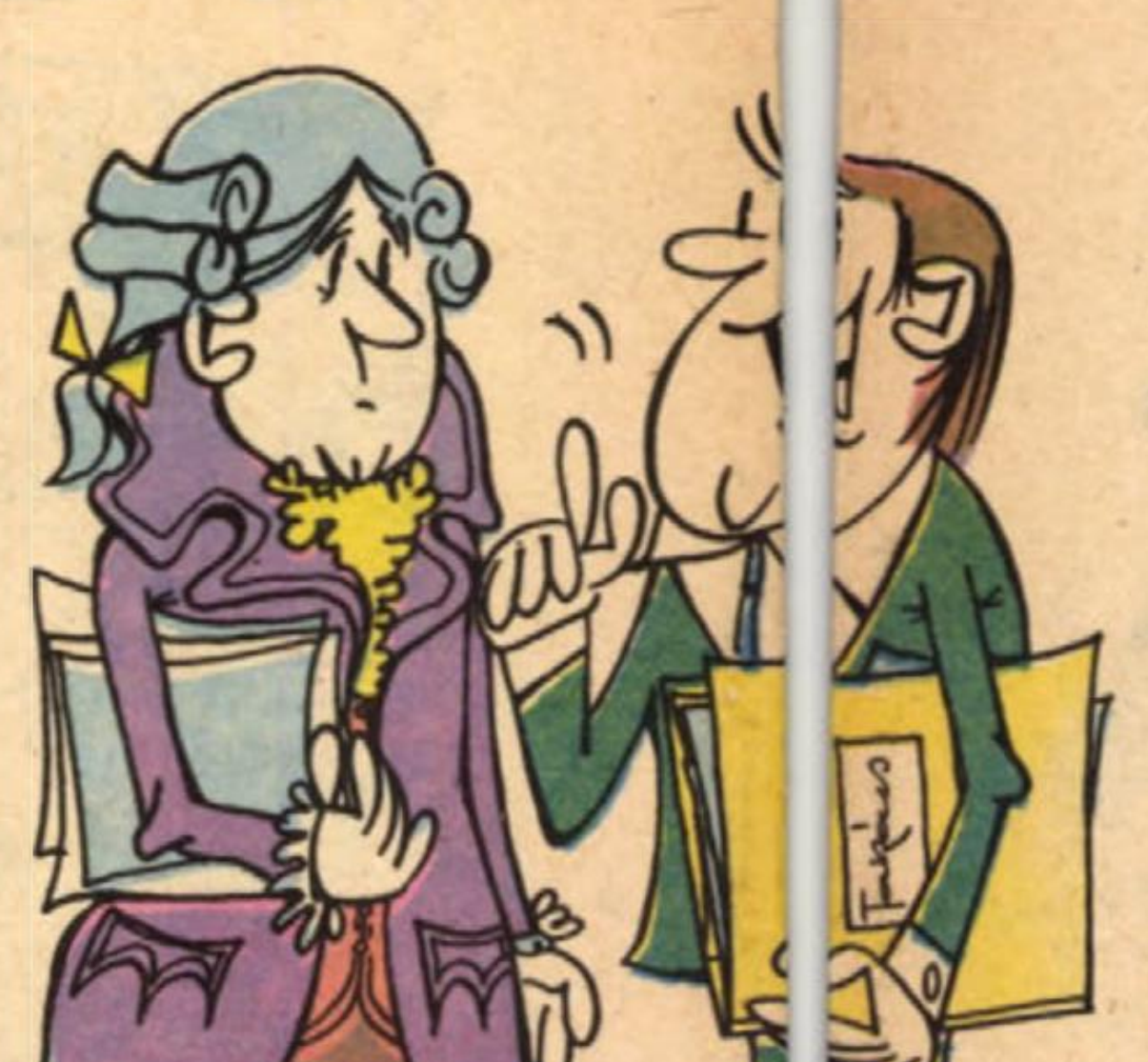

– Mondja, moszjő Daumier, önnek is annyi karikatúráját dobták vissza a szerkesztők?

Dallos Jenő:

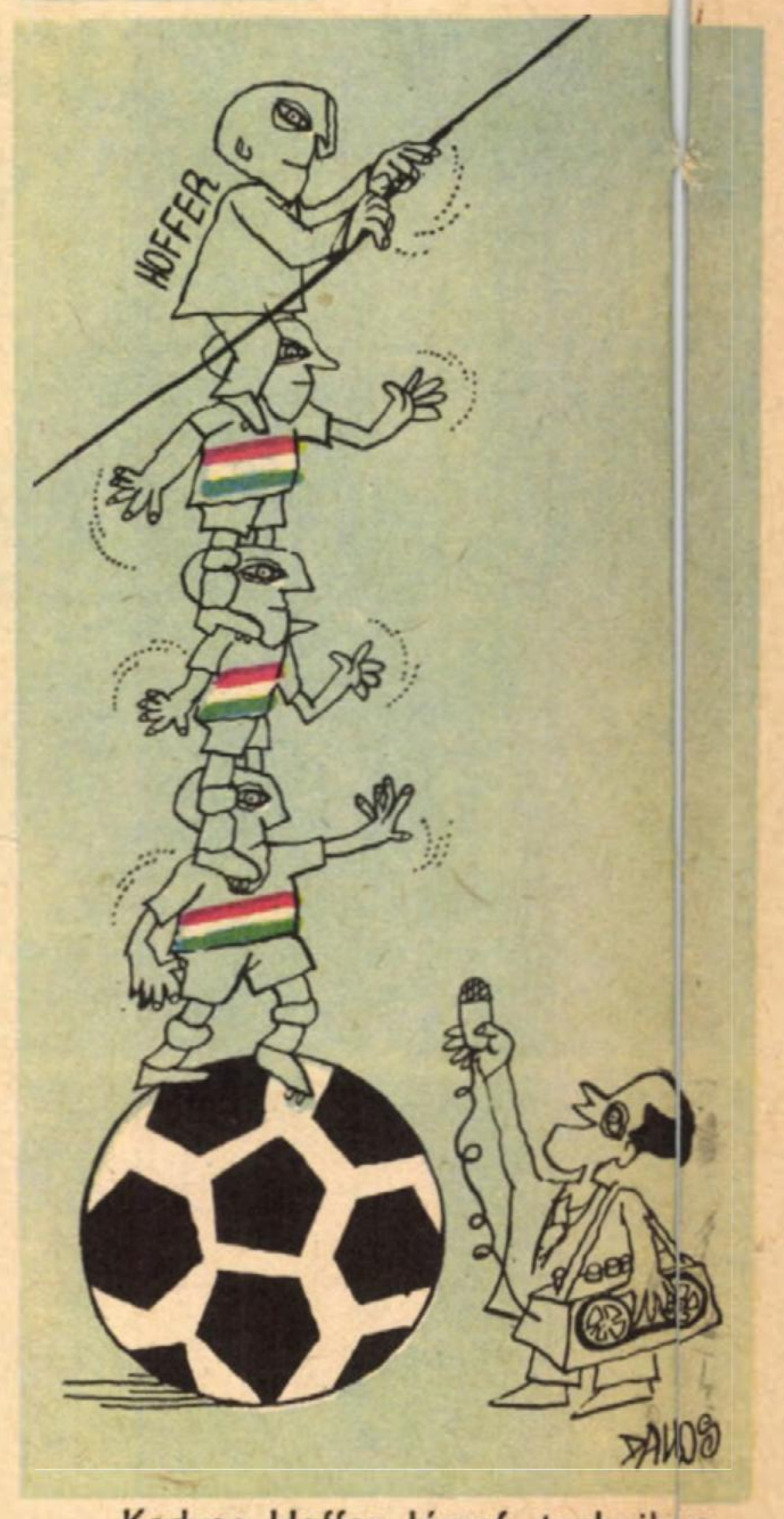

– Kedves Hoffer József, technikailag eléggé felkészültek-e a magyar focisták?

Sajdik Ferenc:

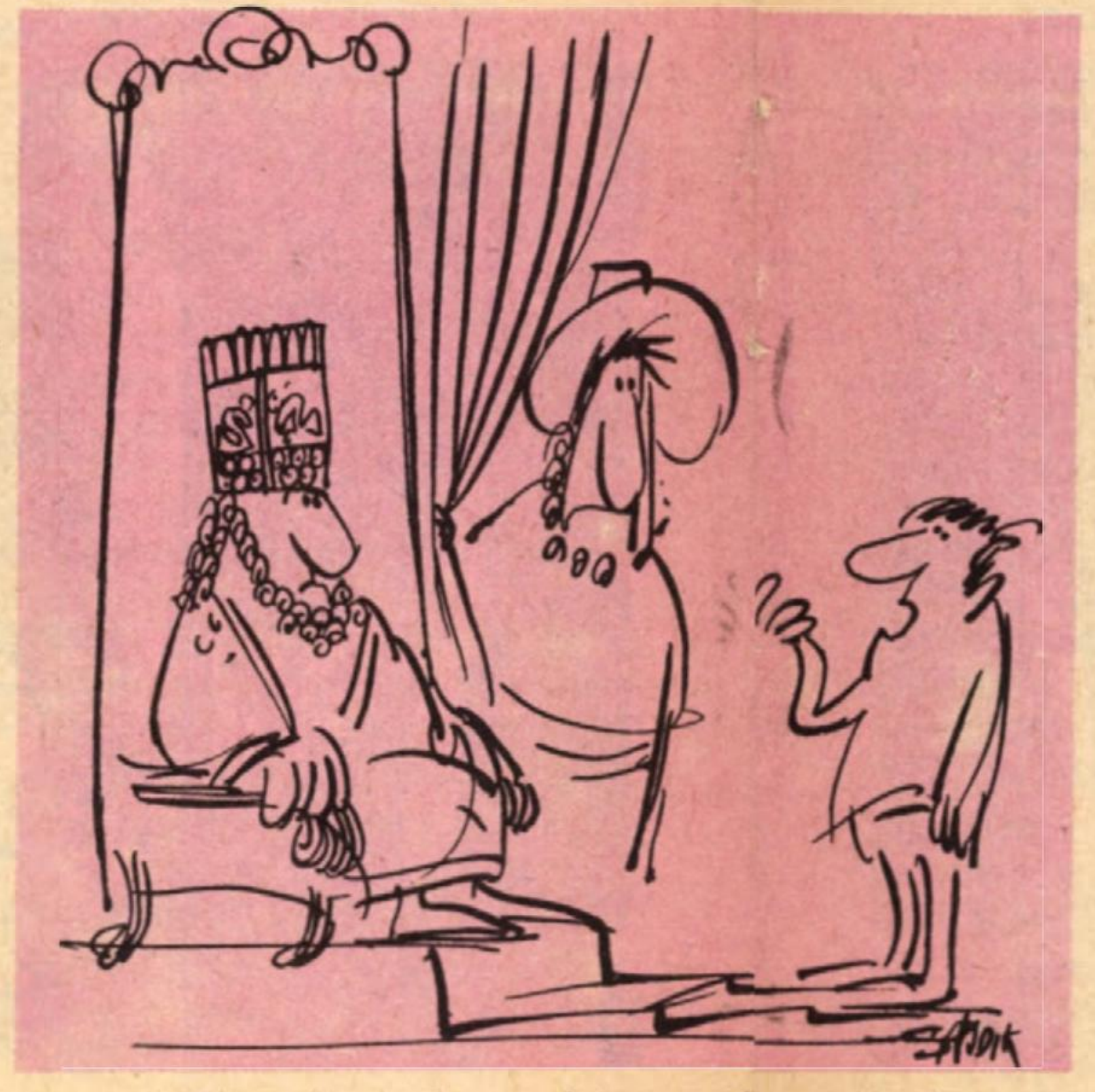

– Dárius úr, tudna adni egy ötvenest elsejéig?

Erdei Sándor:

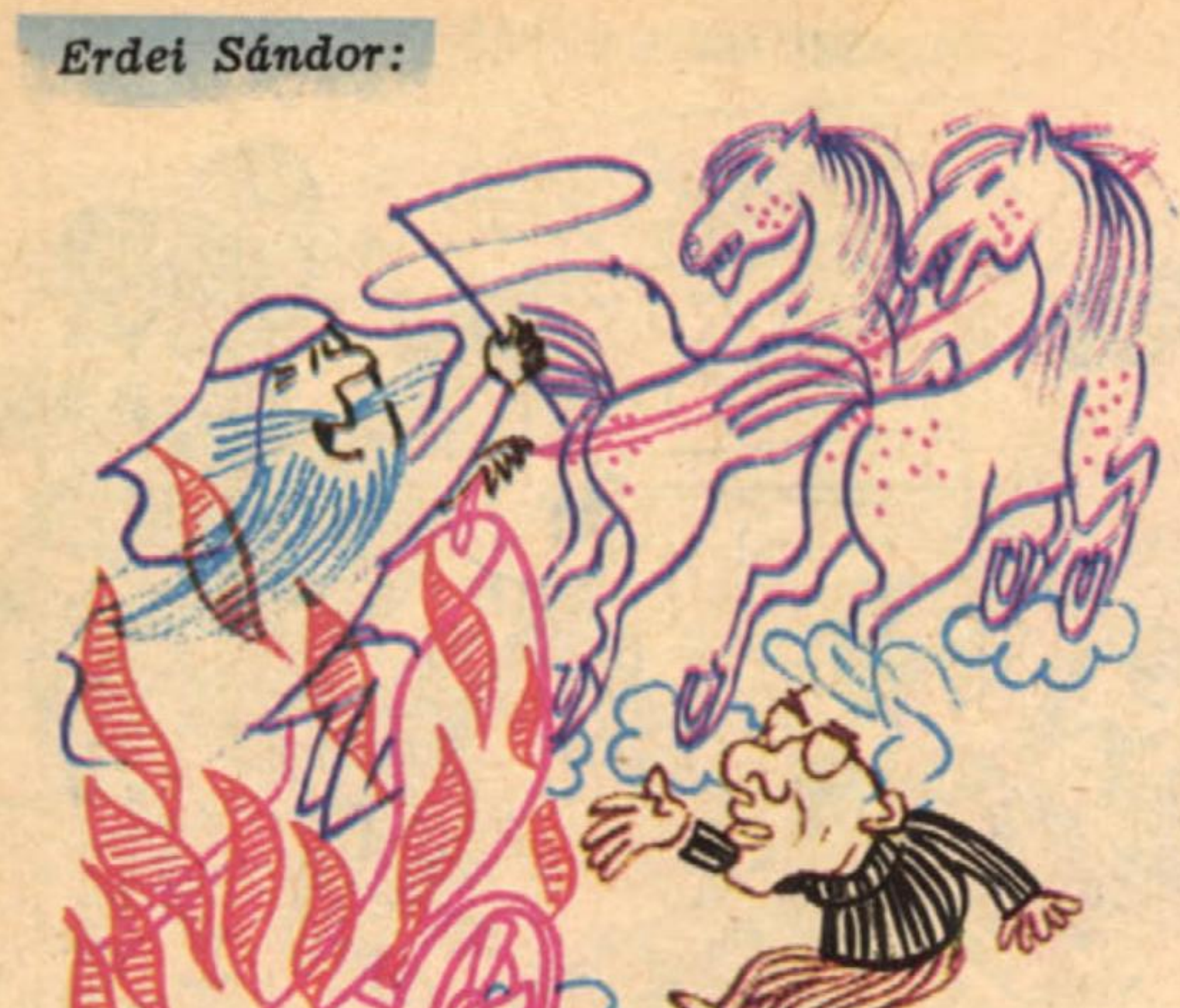

– Illés prófétától azt kérdezném: hány évig várt az előre befizetett tüzes szekerére?

Fülöp György:

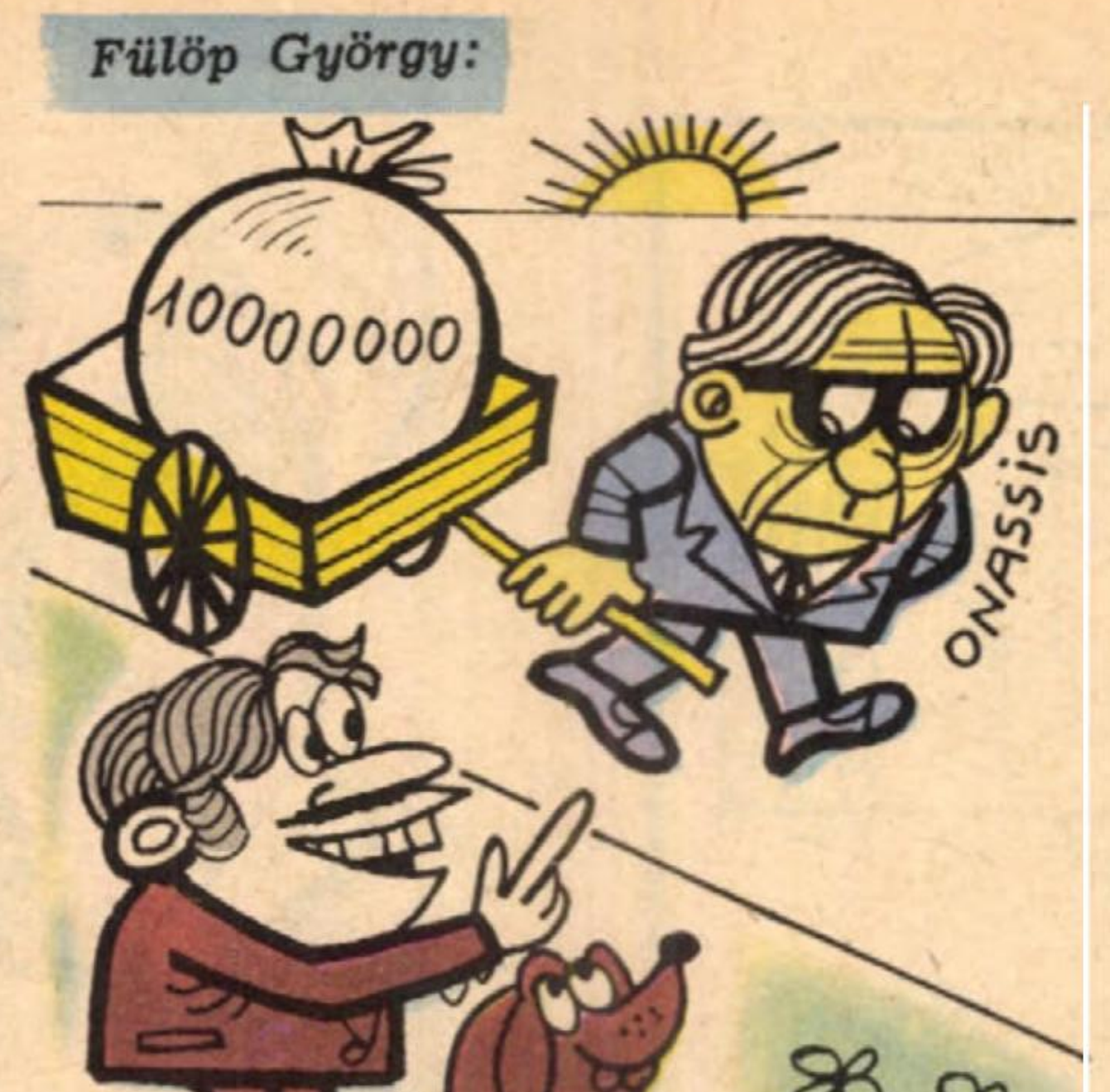

– Mit vesz a családjának az idei nyereségrészesedéséből?

Várnai György:

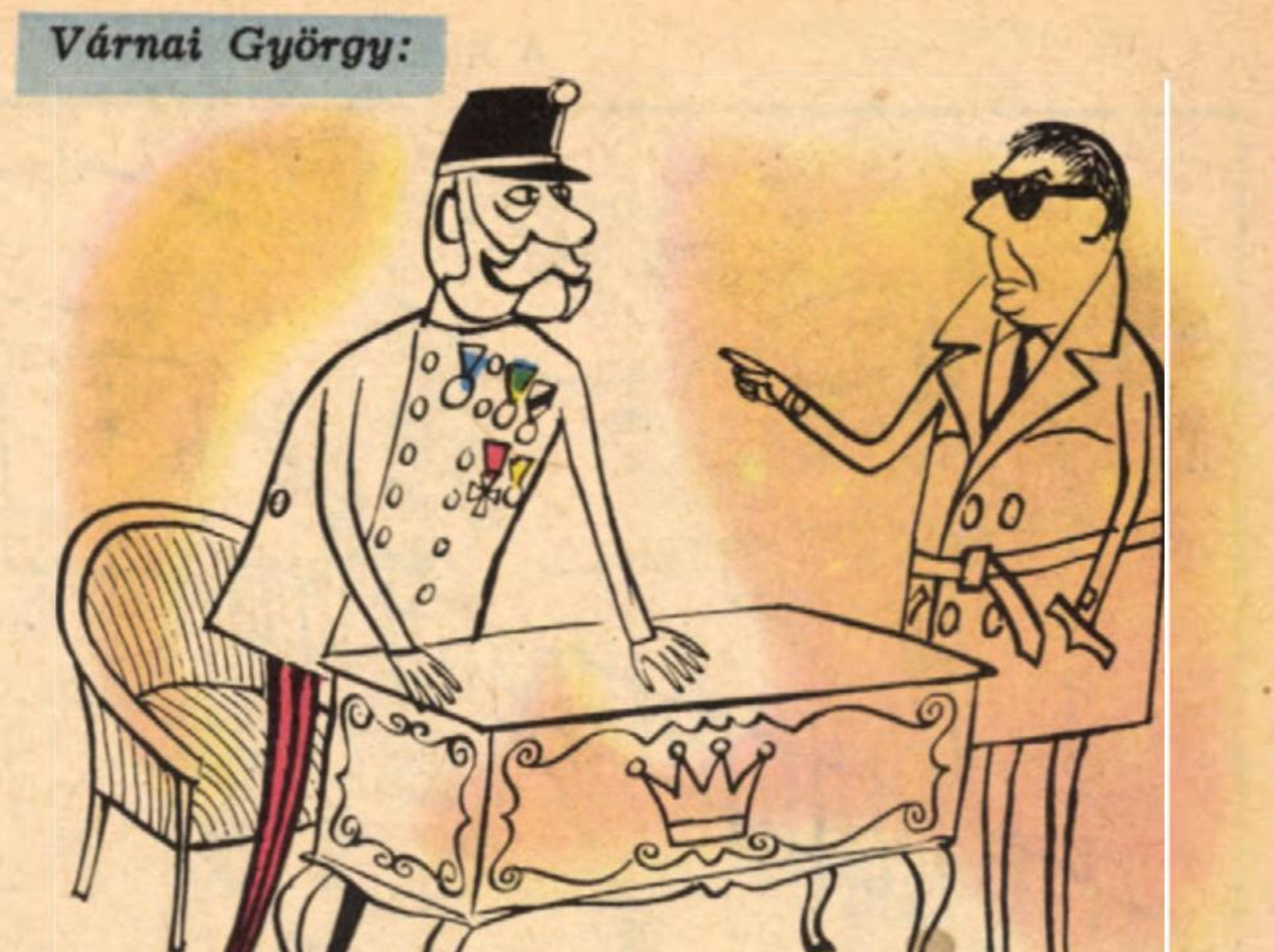

– Megkérdezném Ferenc Jóskát, hogy 1914-ben valóban mindent meggondolt és megfontolt-e.

Barát József:

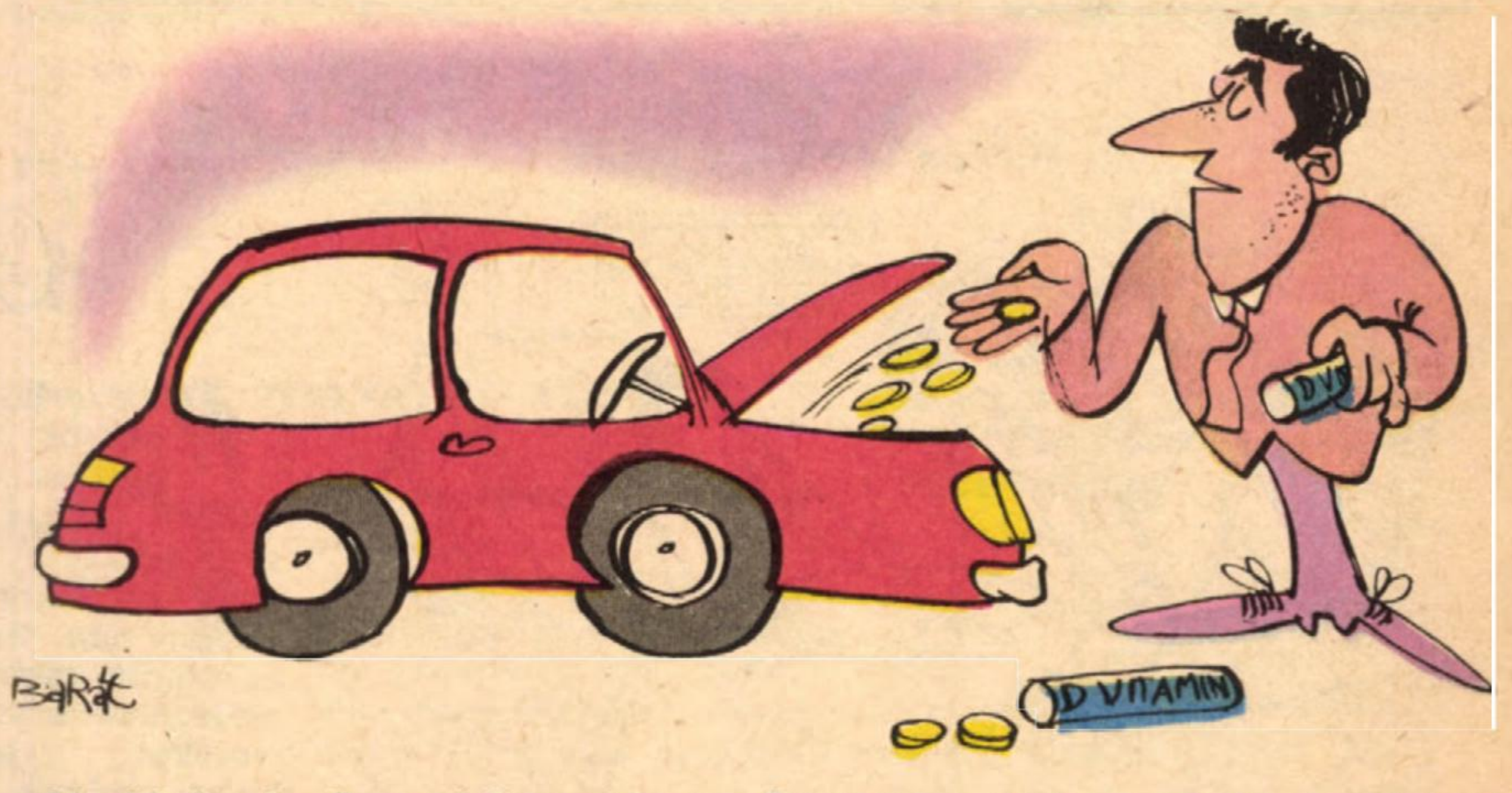

– Megkérdezném Buga doktort, hogy a D-vitamin erősíti-e a gépkocsim alvázát.

Szűr-Szabó József:

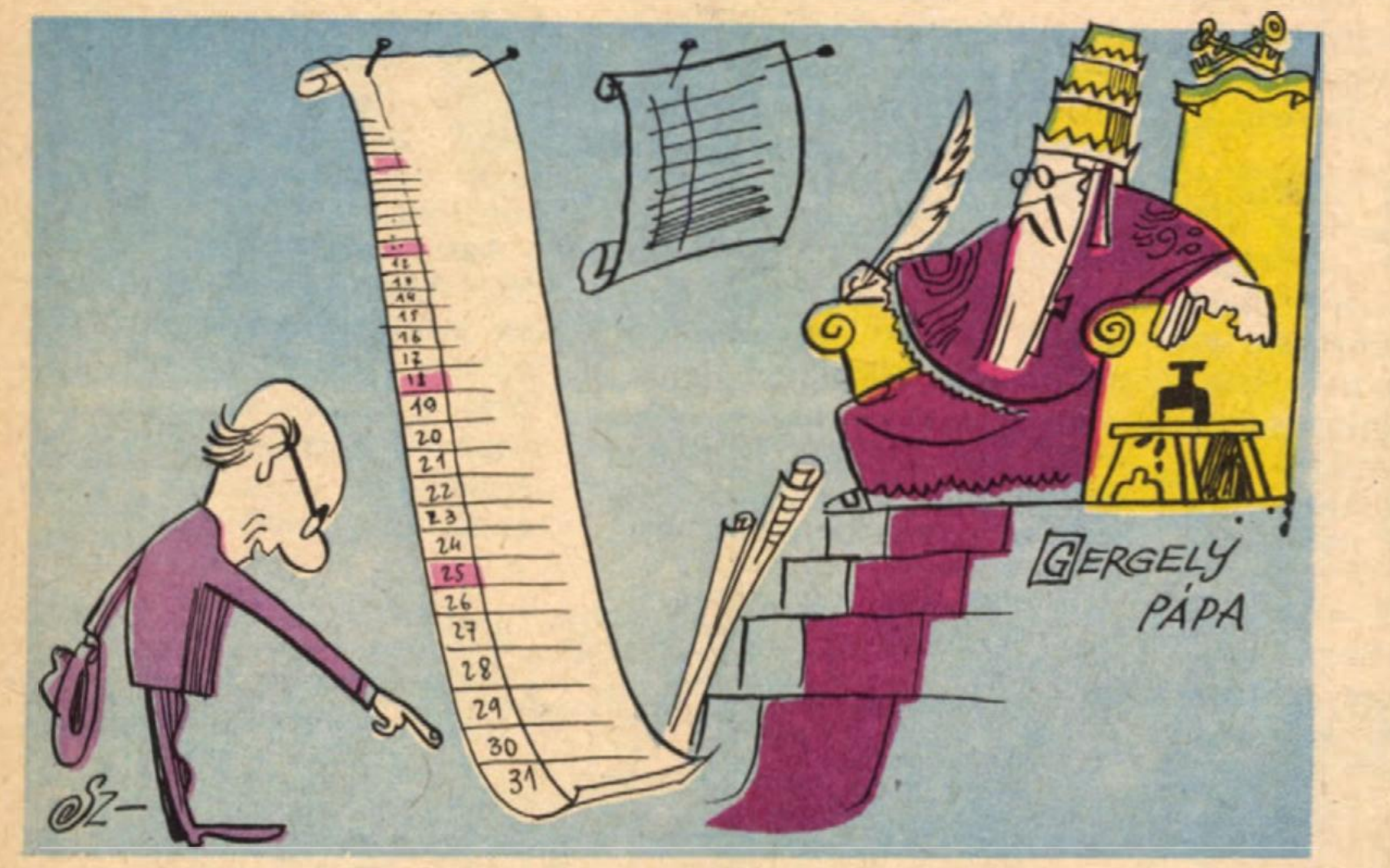

– Tessék mondani, miért olyan hosszúak a hónapok?

Balázs-Piri Balázs:

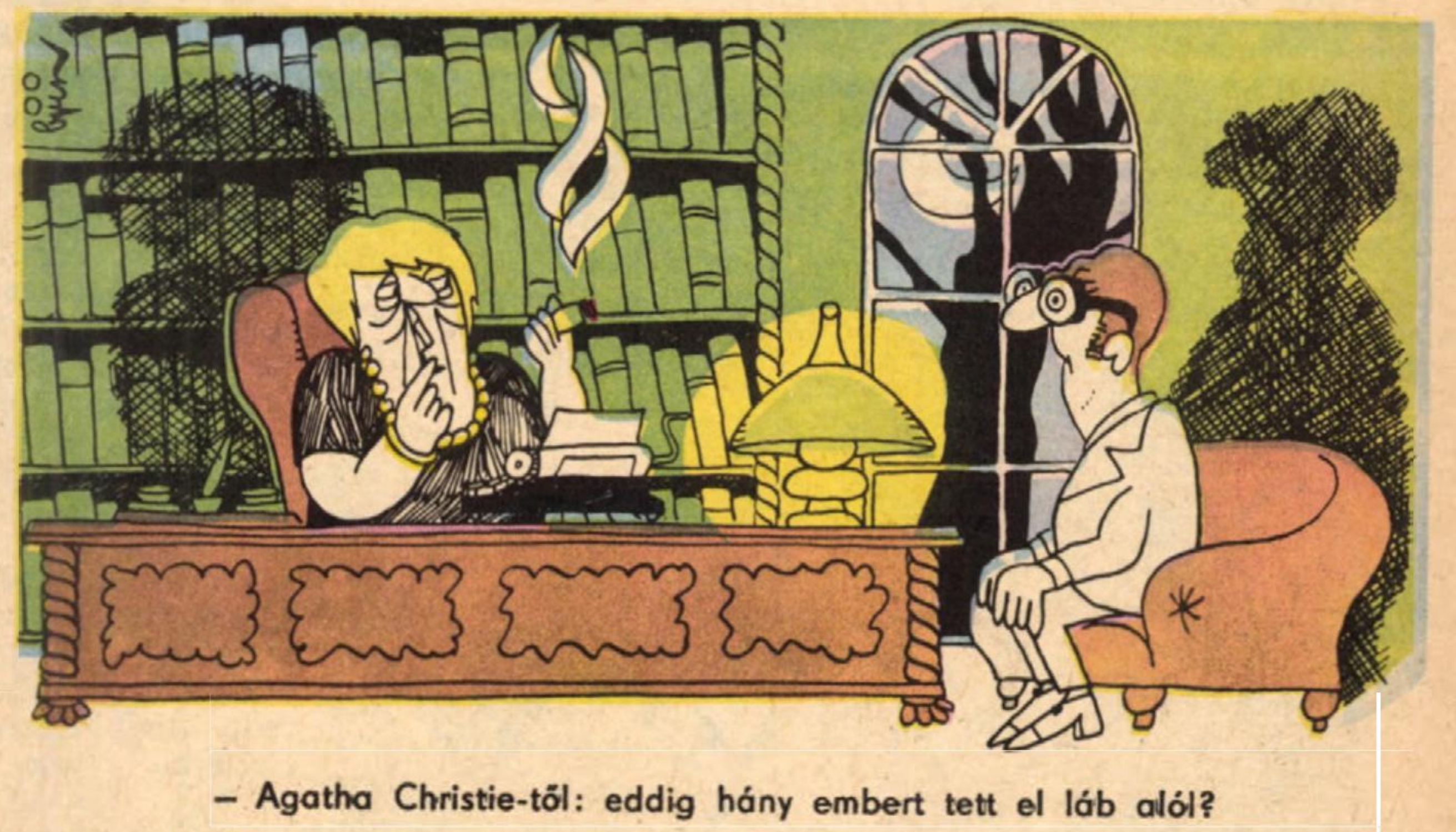

– Agatha Christie-től: eddig hány embert tett el láb alól?

Vasvári Anna:

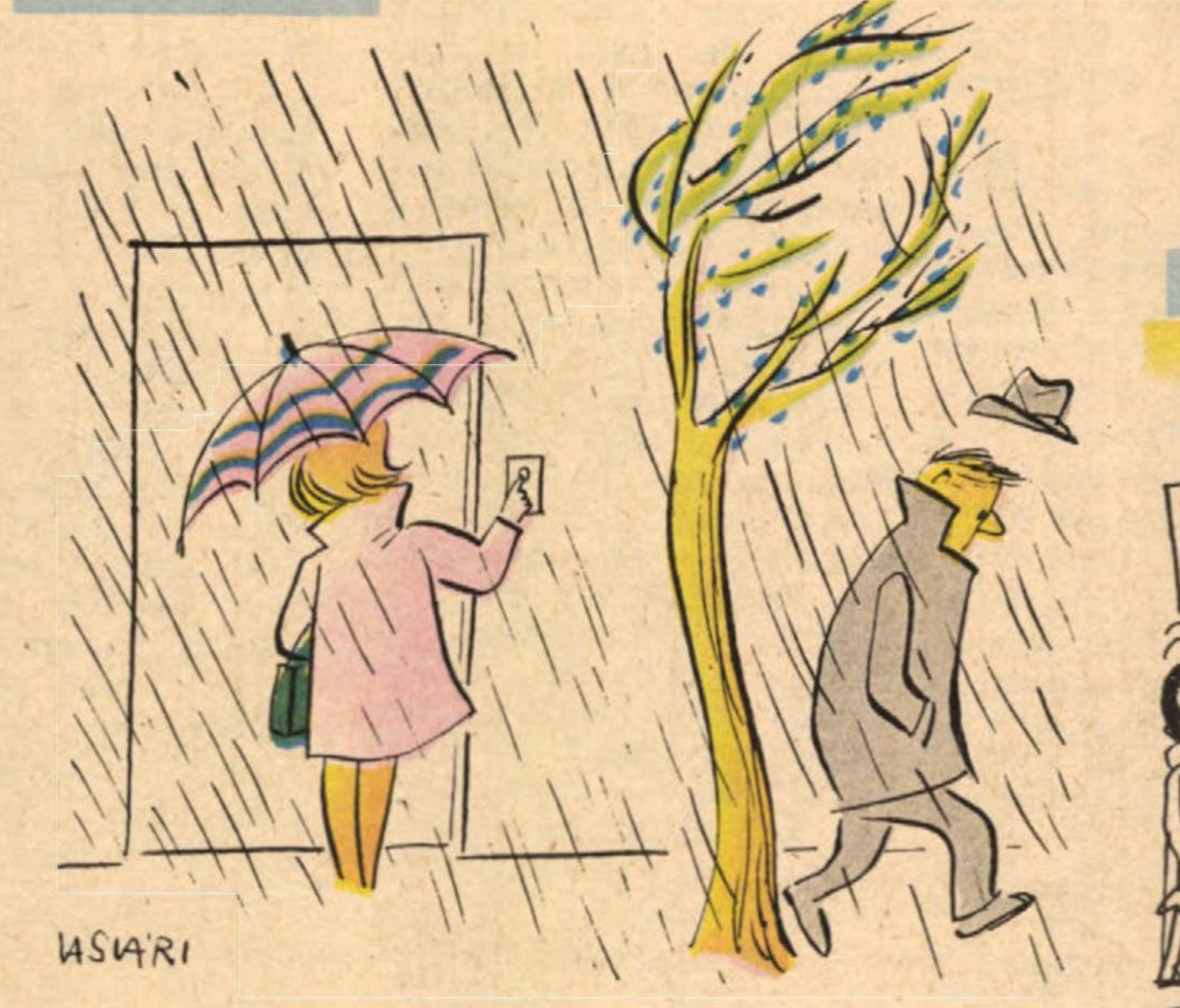

– Megkérdezném a Meteorológiai Intézettől: „hol van az a nyár?” ...

Tót Gyula:

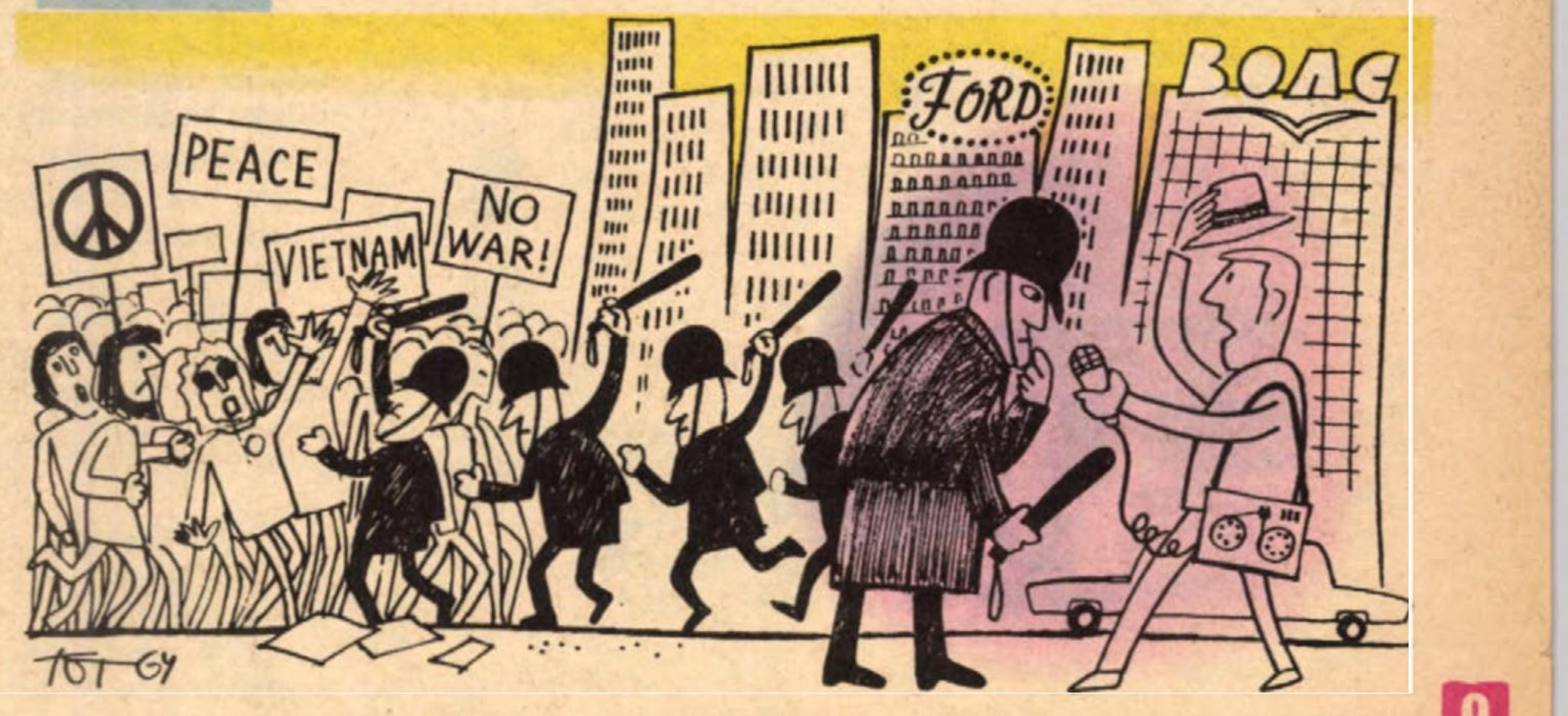

– Mi a véleménye az ifjúság problémáiról?

A KEZDŐ

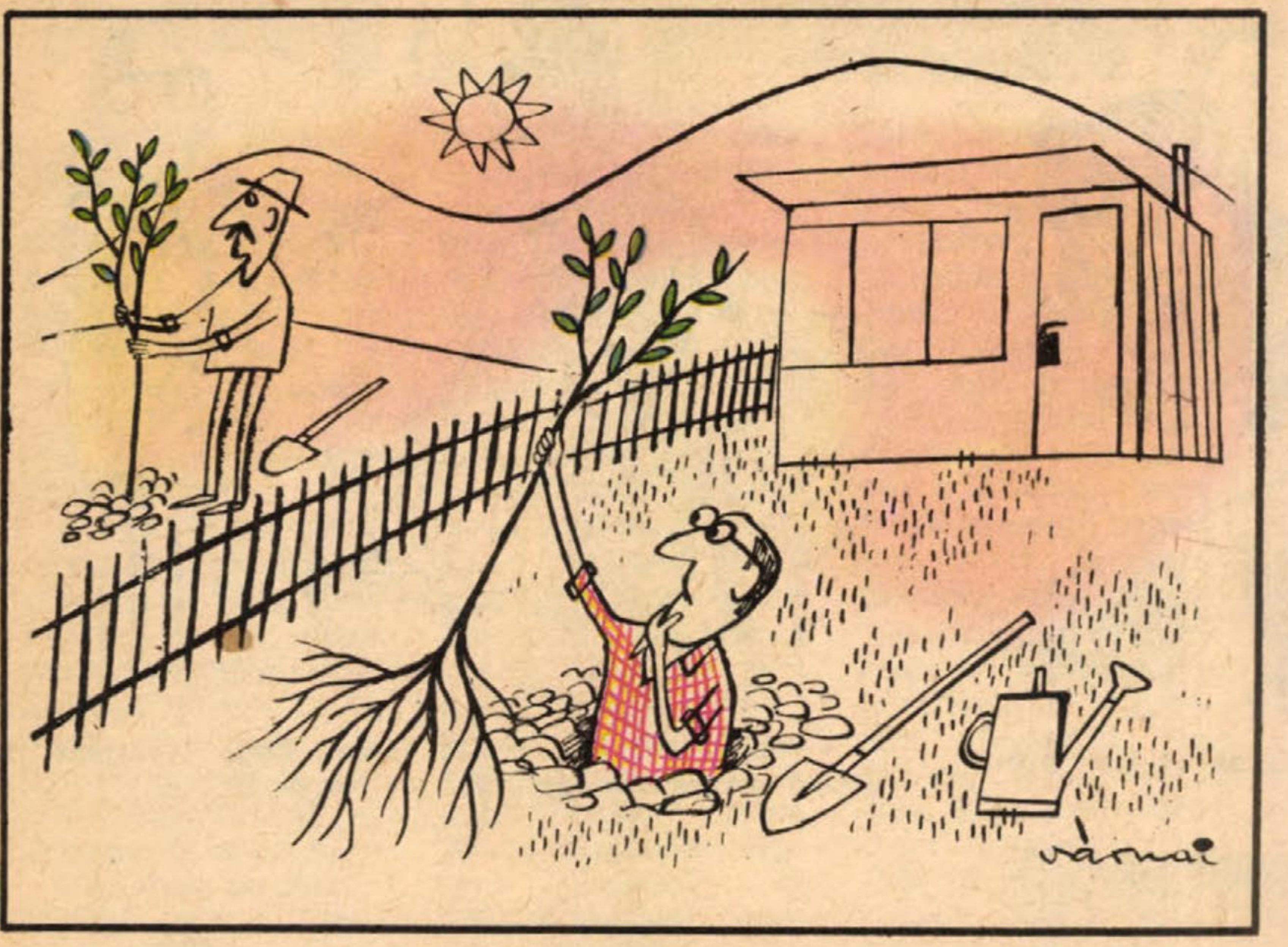

TAVASZI NÁTHA

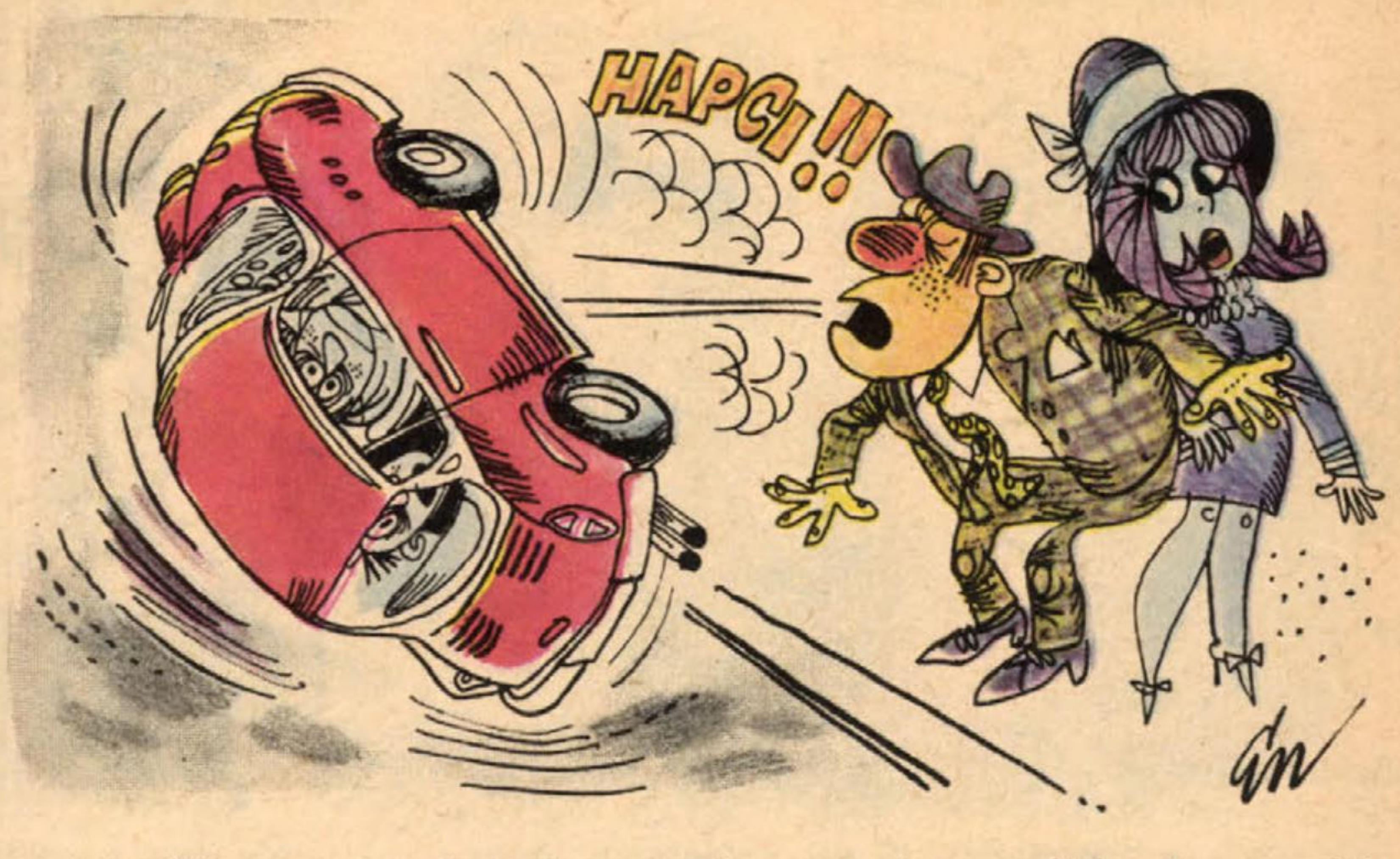

– Hányszor mondtam, hogy ne tüsszents, ha egy kiskocsi van a közelben!...

FURCSA LÁNY

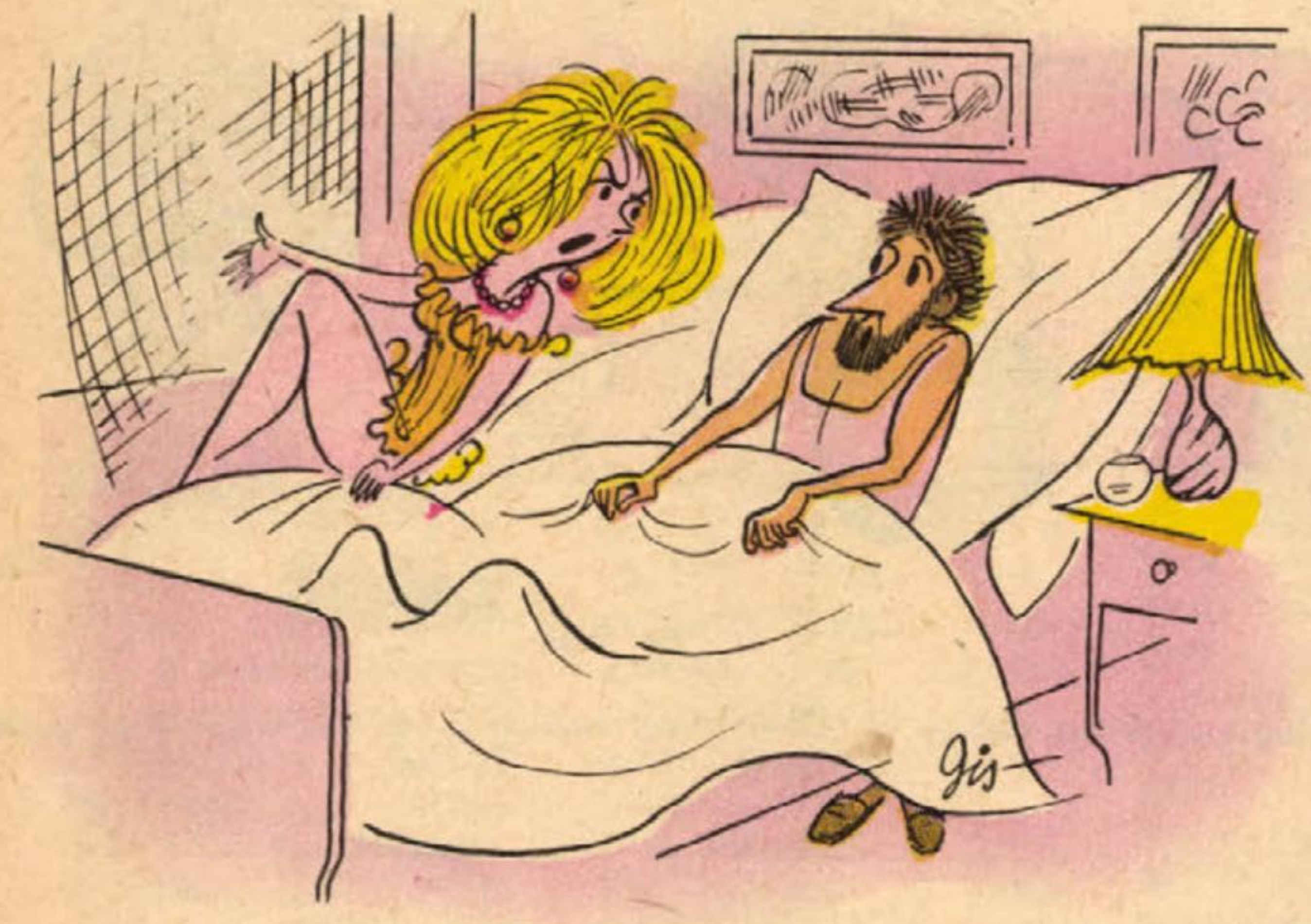

– Ismeretlenül moziba hív? Mit képzel rólam?

TÜRELMETLENSÉG

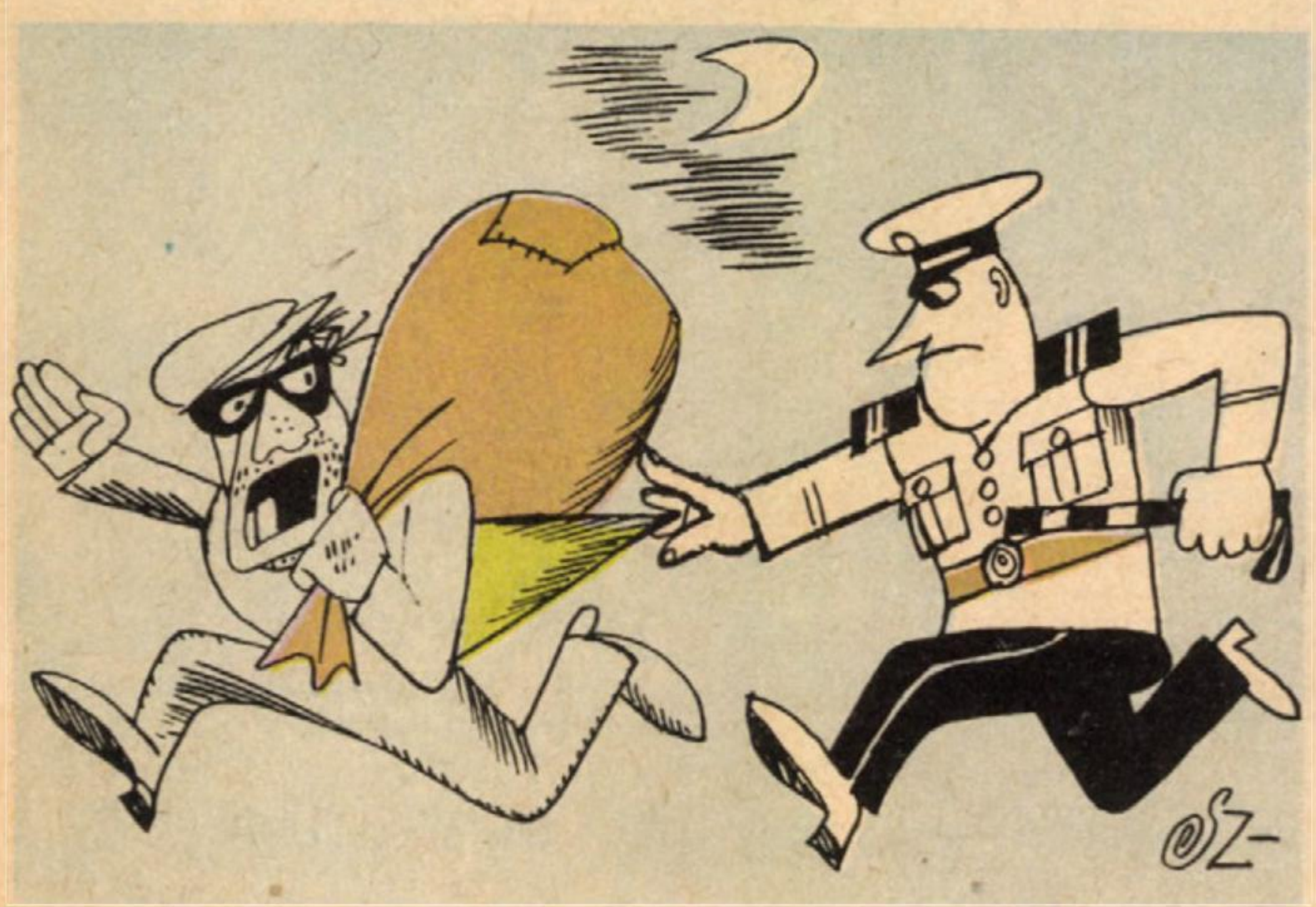

– Mikor lesz már tartanpálya? Mindig elkapnak!

ÚJ LAKÁS

– Mondtam, hogy ne dörzsöld erősen...

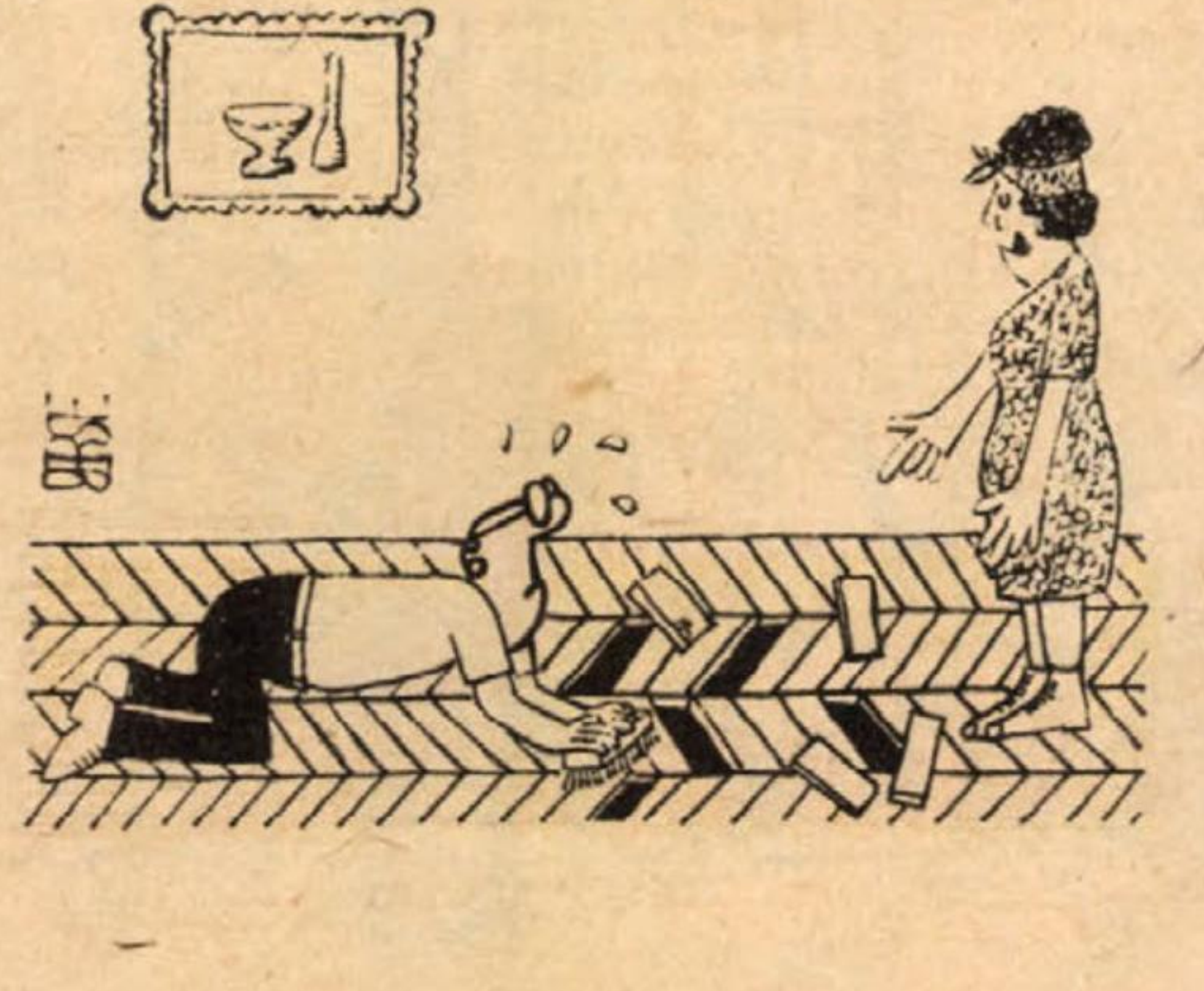

Megnyilt a vidám park

Ha már ezt tette, nézzük, mikor jut ki oda az ember. Leginkább akkor, ha némi gyermekkel rendelkezik, vagy ha rokonai érkeznek valahonnan haza. Velünk ez utóbbi esett meg, s felemlegetve a sok régi, szép emléket, elhatároztuk, hogy elsőnek mindjárt a Vidám Parkot keressük fel.

— Kezdünk a Hullámvasút, s le se jövünk tíz menetnél előbb! — kiabálta vígan Joe, mert tényleg, sráckorunkban is mindig ez volt a mániánk.

Hogy odajussunk, előbb egy körbe száguldozó istennyila előtt kellett elhaladnunk. Ettől meg Lilbeth jött lázba.

— Emlékeztek? — tudakolta tőlünk csillogó szemekkel. — Amikor a Jóska kezdett udvarolni engem, akkor ültünk mindig rá, mert volt rajta izé, ami folyton ráborult, és lehetett puszilkodni!

— Igaz! — kacagott Joe, s riadtan kapaszkodott egy oszlopba, hogy a vidám pörgést valahogy el bírja viselni. — Csak akkor még nem ilyen gyorsan csinálta, nem gondoljátok?

— Dehogynem! — vágtam rá merev mosollyal, és lehunyt szemmel, hogy ne kóvályogjon annyira.

— Kikopott neki azóta motorfék — húzódott odább tőle Joe. — Maradunk hullámvasút, oké?

— Na persze! — ragyogtunk reá boldogan, s előrefutottunk, a jegyeket beszerezni.

— Te hogyan vagy mostanában a vérnyomásoddal? — tudakoltam közben a páromtól, és vidáman nevettem mindenkire.

— Ez legalább nem körbe rohangál — vélte ő bizonytalanul, s megigazította a szemüvegét. Úgyhogy önfeledt vidámsággal valamennyien beszálltunk.

— A legtöbb helyen lassan megy — szorítottuk meg bátorítóan egymás kezét, miközben fennhangon és kacagva sikongtunk.

Sajnos erősen romlott a hullámvasút is azóta! Most már mindenütt robog! Alig vártuk, hogy letámolyoghassunk róla.

És inkább a Robogót kerestük fel, hátha az még nem romlott annyit. Ott Joe imigyen virgonckodott:

— Mind a négy megyünk külön kocsiba, és szaladunk össze!

Mire Gyula elmotyogta, hogy boldogan tennénk, de én sajnos otthonfeledtem a pápaszememet, miáltal nem látok összeütközni, de nem is baj, mert mi majd a széliről integetünk. Erre fel kiderült, hogy tulajdonképpen onnét akartak ők is nézni bennünket, úgyhogy végül is abban maradtunk, hogy a Robogó se a régi már valahogy.

És mentünk inkább a kecskéhez, amit fel kell lökni, és mielőtt Gyulával egybekeltünk, tízszer is feltaszította egymás után!

— Trükkje van neki — vallotta be szerényen. S párszor húzkodta, előre-hátra, majd meglendítette alaposan. Amitől a nyomorult kecske felvánszorgott középtájig. De másodszorra és harmadszorra még addig se.

— Ez egy sokkal nehezebb kecske — jött rá izgatottan a férjem. Igaz szavain Joe igen csúnyán vihogott! De nem sokáig mívelte ezt. Mert őneki az átok kecske még odáig se támolygott fel!

— Teljesen elromlott ez az állat — fújtuk ekkor kórusban. S megvetően húzódtunk arrább a harminc szemtelen gyerkőctől, akik egyből fellökdösték a dögöt végig. Mert egyből tudtuk, hogy ezek mind a pacák gyerekei, akik egész nap ezt gyakorolják.

Aztán még volt a céllövés. Ahol is Joe érthetetlen módon nem kapott jutalmat, pedig egyből lelőtte a naptárat, meg két jutalom similabdát is. S irigykedve szemlélte Gyulámat, aki első nekihasalásra leszedte a műfán rohangáló műmókust.

— Adottság kérdése — szabadkozott. S nem kötöttük senkinek az orrára, hogy ő tulajdonképpen a nyuszikára célzott.

Mentünk tovább, s enyhe gyomortáji nyomással konstatáltuk, hogy a romlás miatt a körhinta is sokkal szédülősebben forog, mint kellene. Meg az Elvarázsolt Kastély is. Meg általában minden. Úgyhogy nem is forszíroztuk tovább, hanem a kijáratnál bevettük az orvosságainkat, s fejcsóválva állapítottuk meg, milyen érthetetlen, hogy ezeket a hibákat nem hozatják rendbe, hisz így csak blamálja magát az ember a külföldi rokonai előtt...

G. Szabó Judit

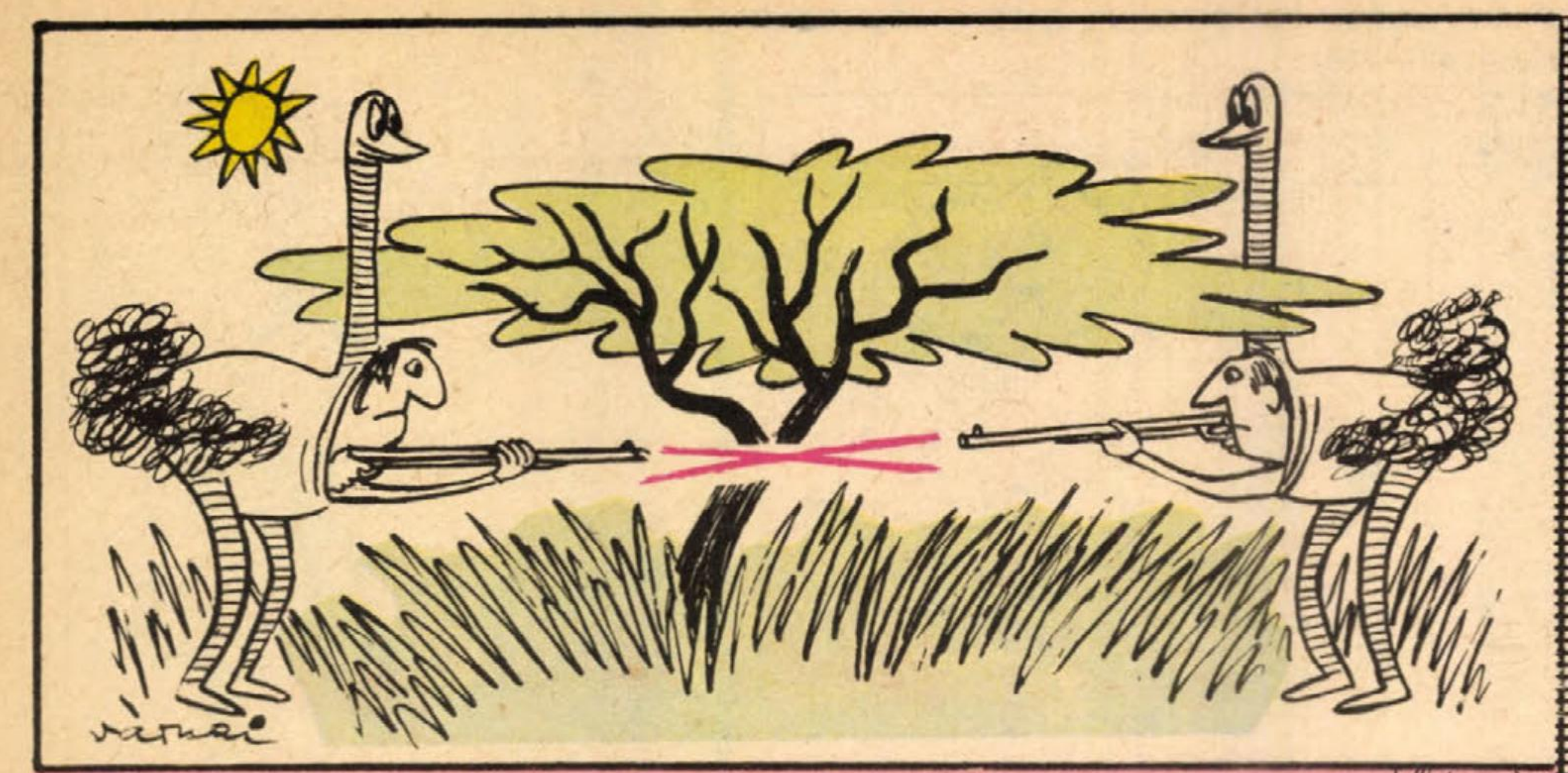

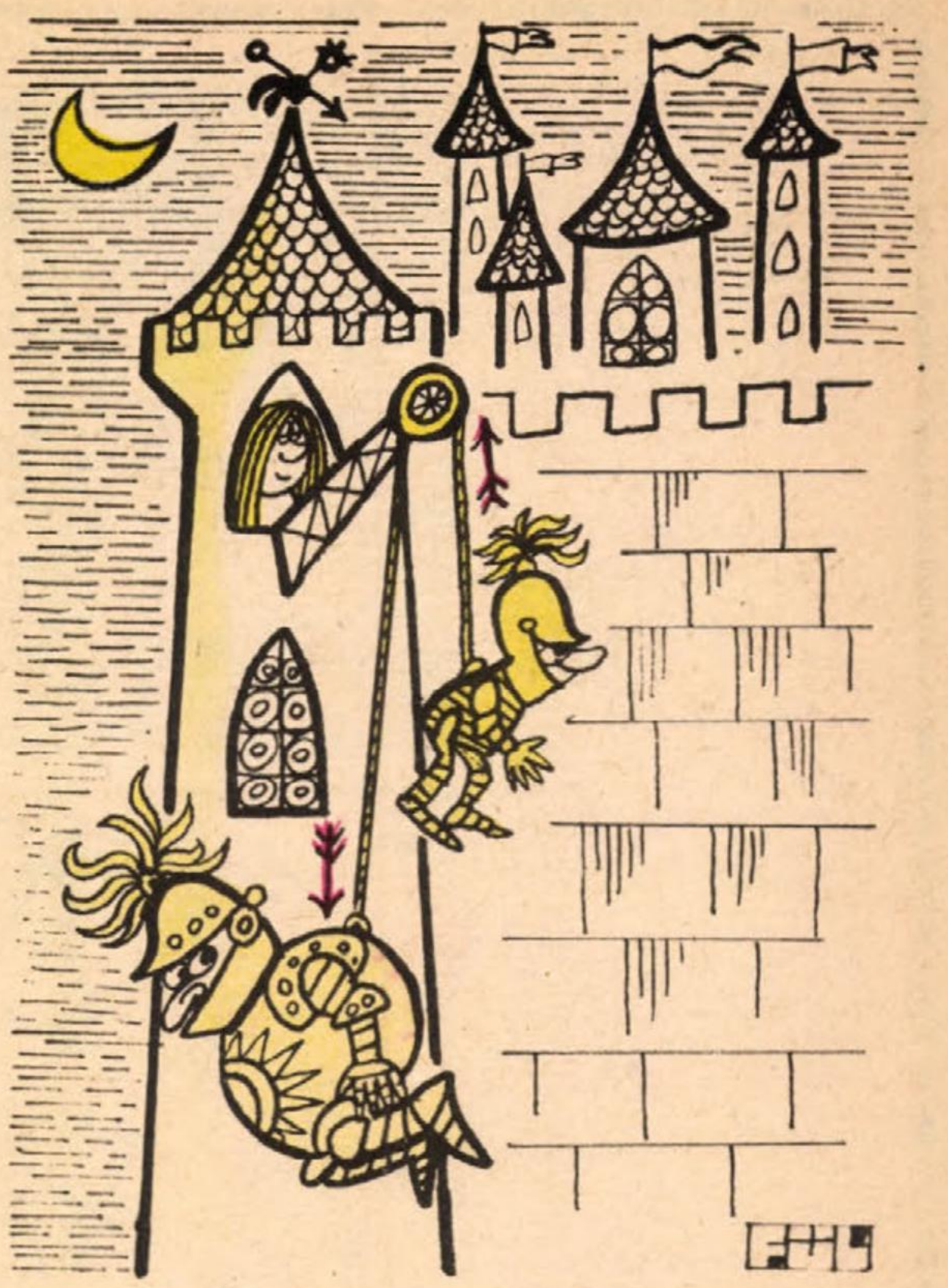

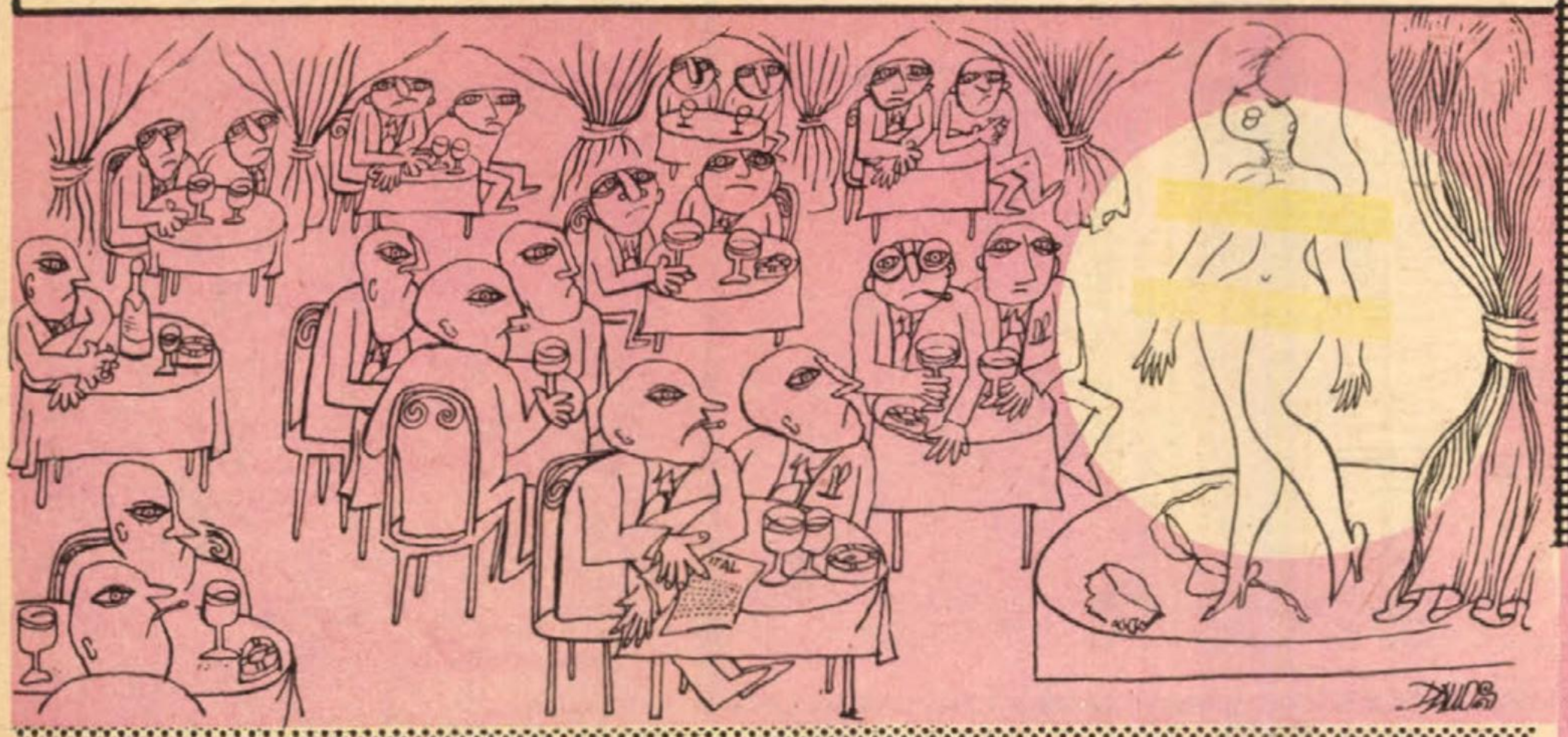
ITAL
DALLOS

VÁRNAI,
DALLOS,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS,
SAJDIK,
CSÁSZÁR

foRTéLy

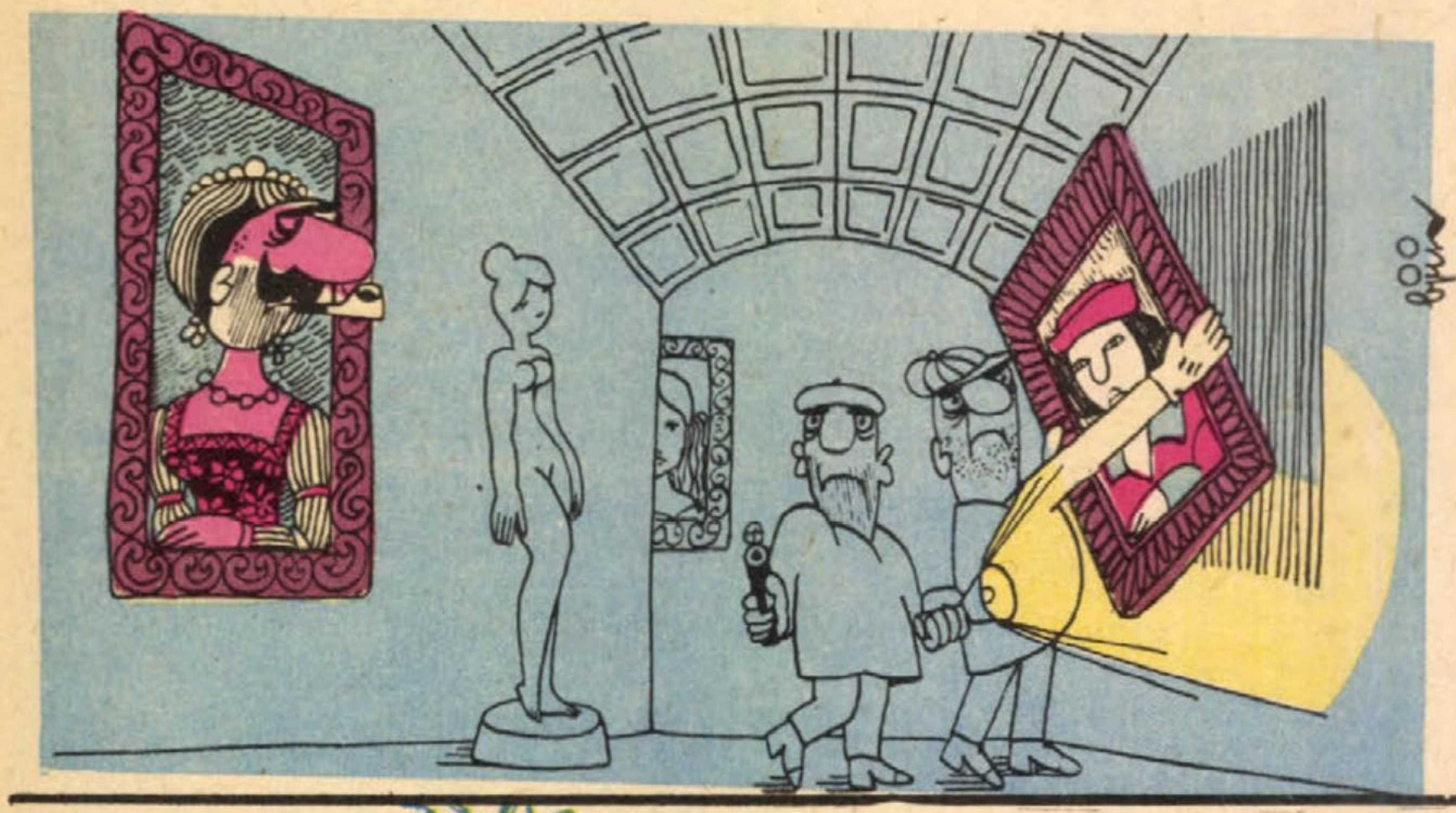

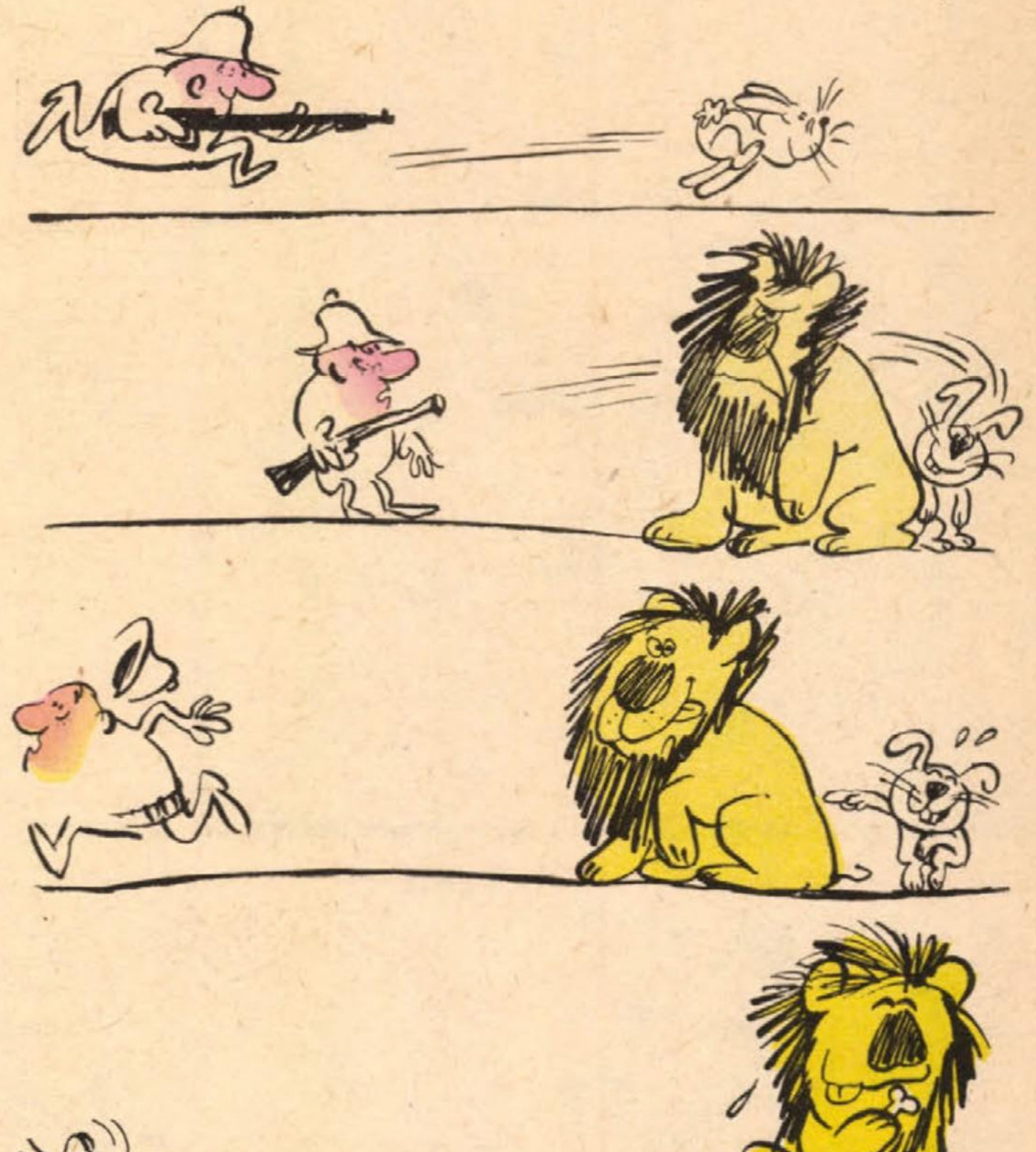

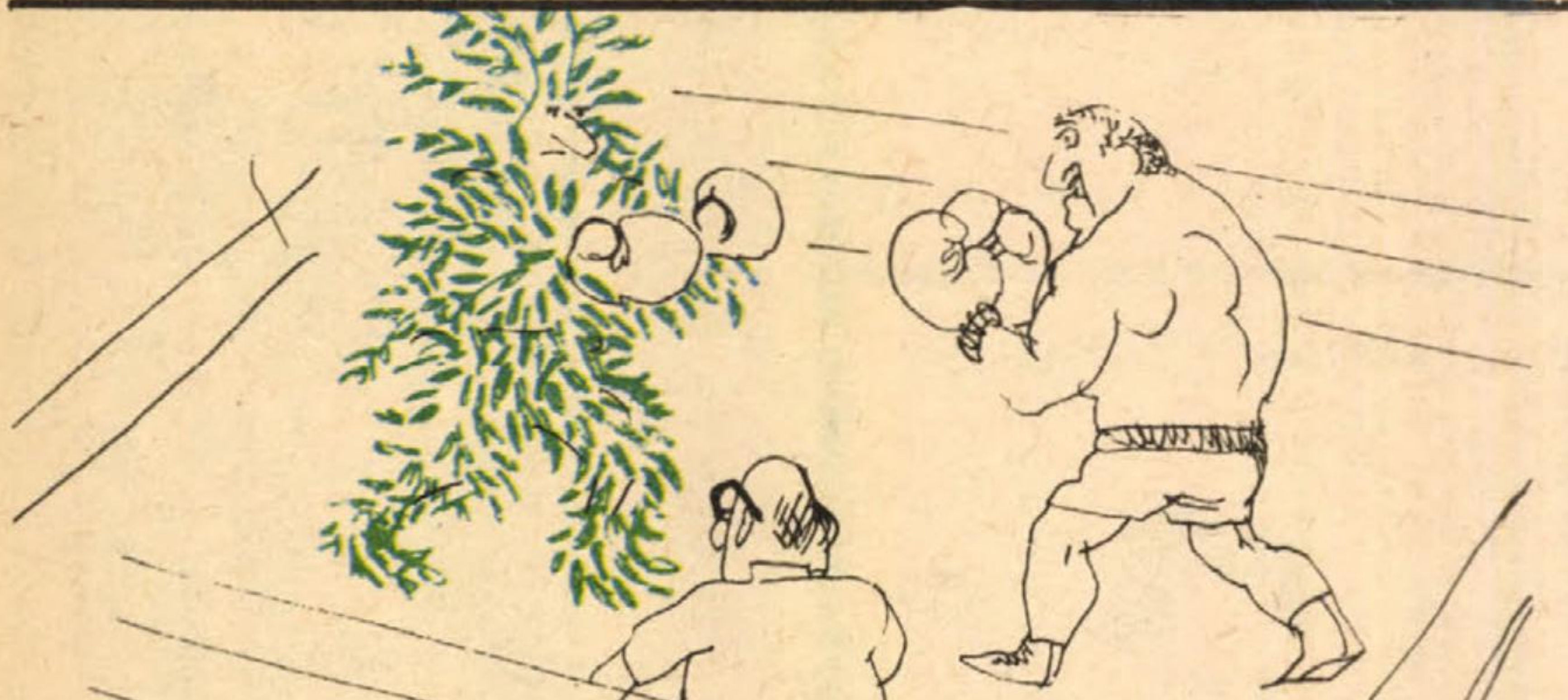

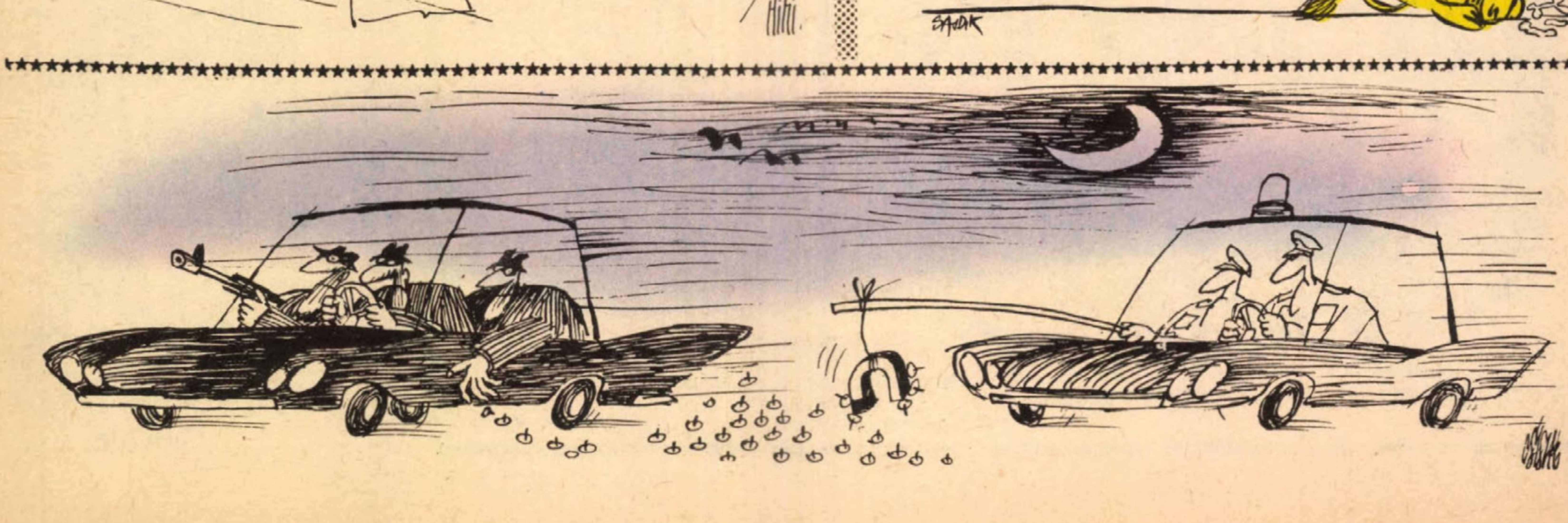

IM PORT HU MOR

SZÁMITÁSI HIBA

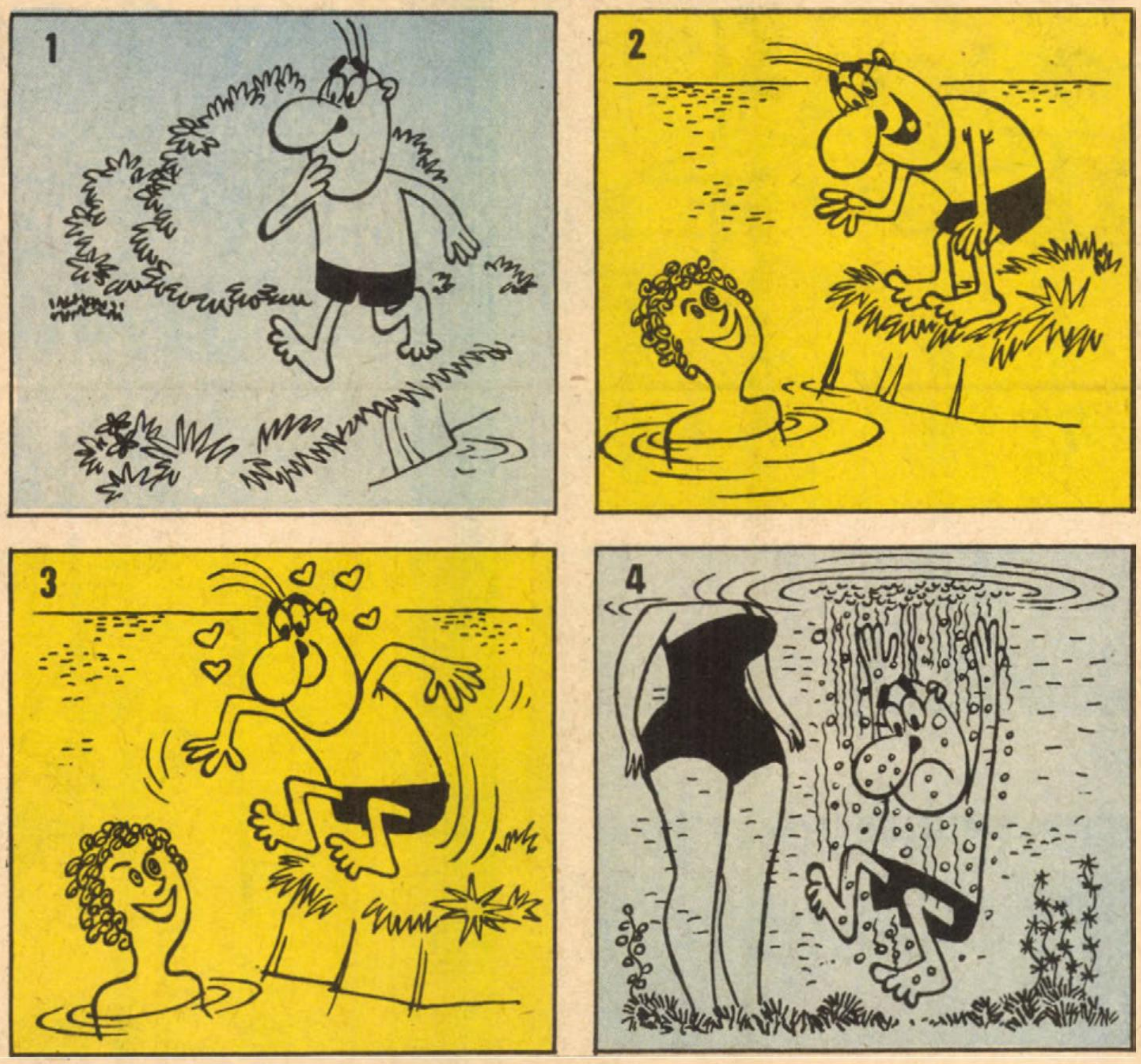

ÚTBAIGAZÍTÁS

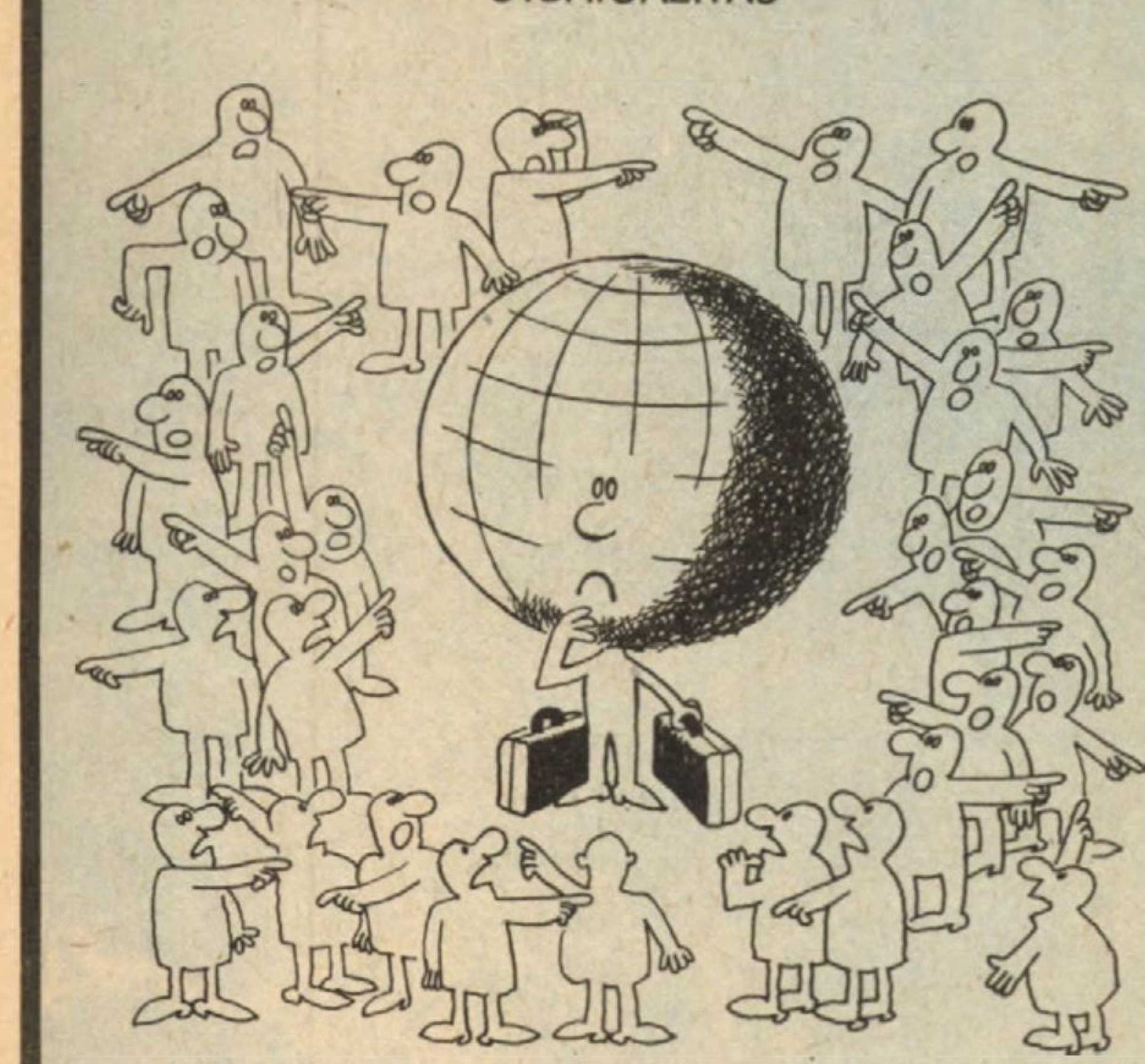

VÁLOGATÓS BETEG

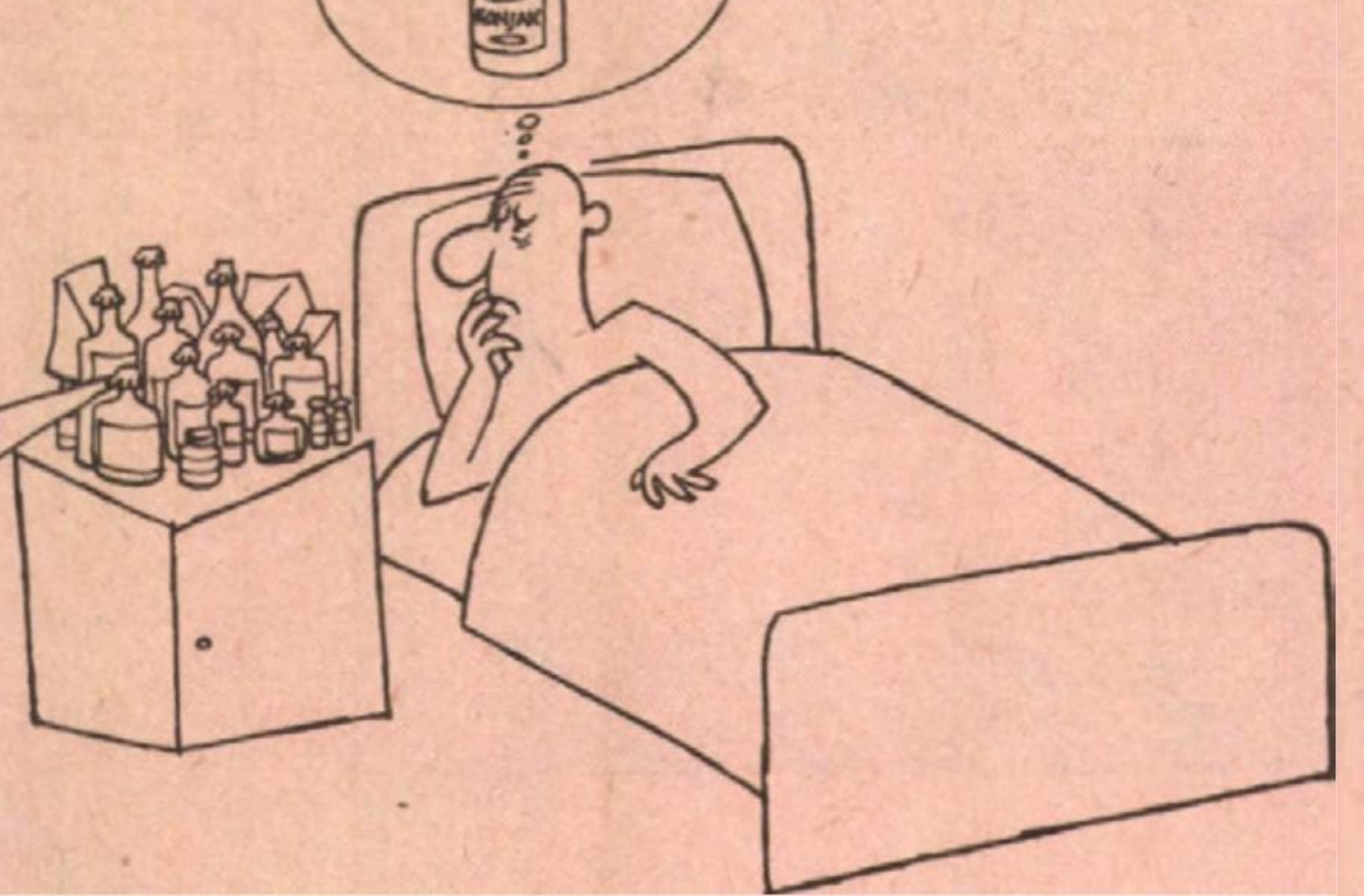

(Fr. Samukas rajzai, Vilnius)

TURISTÁK

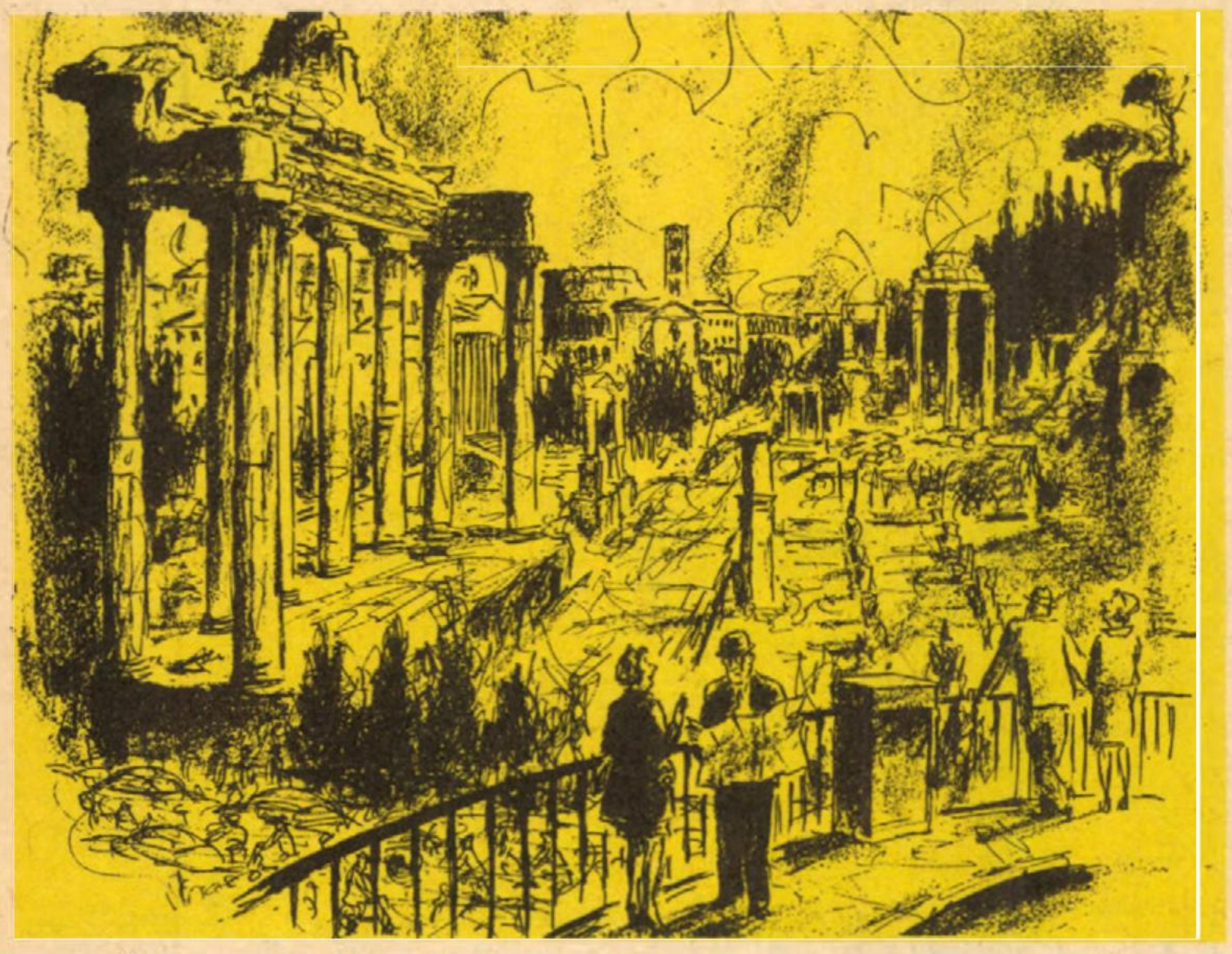

– Te megnézed a Forumot, én az Amphiteatrumot, látod, milyen jó, hogy ketten vagyunk! Így sokkal többet láthatunk!

(„New Yorker")

KÉNYELMES KARMESTER

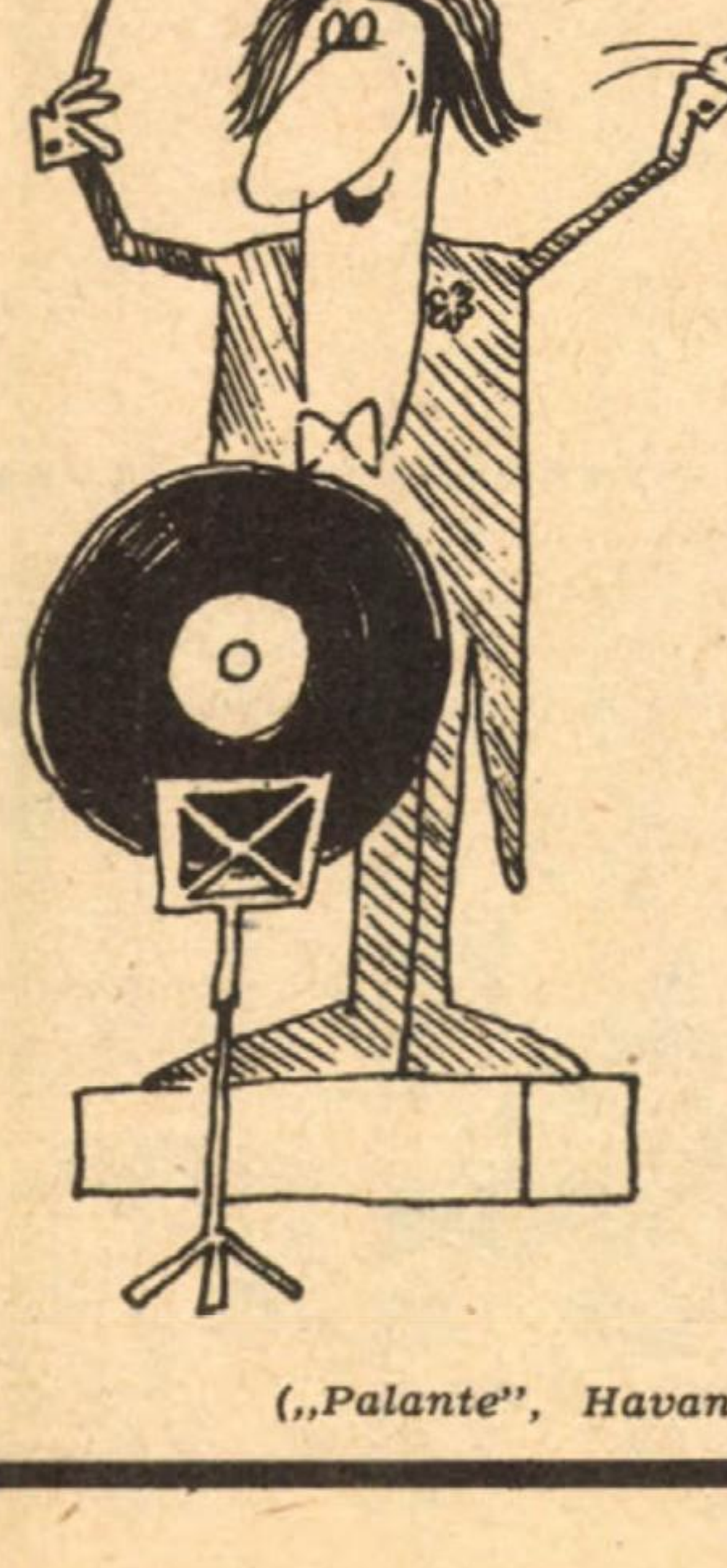

(„Palante", Havanna)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

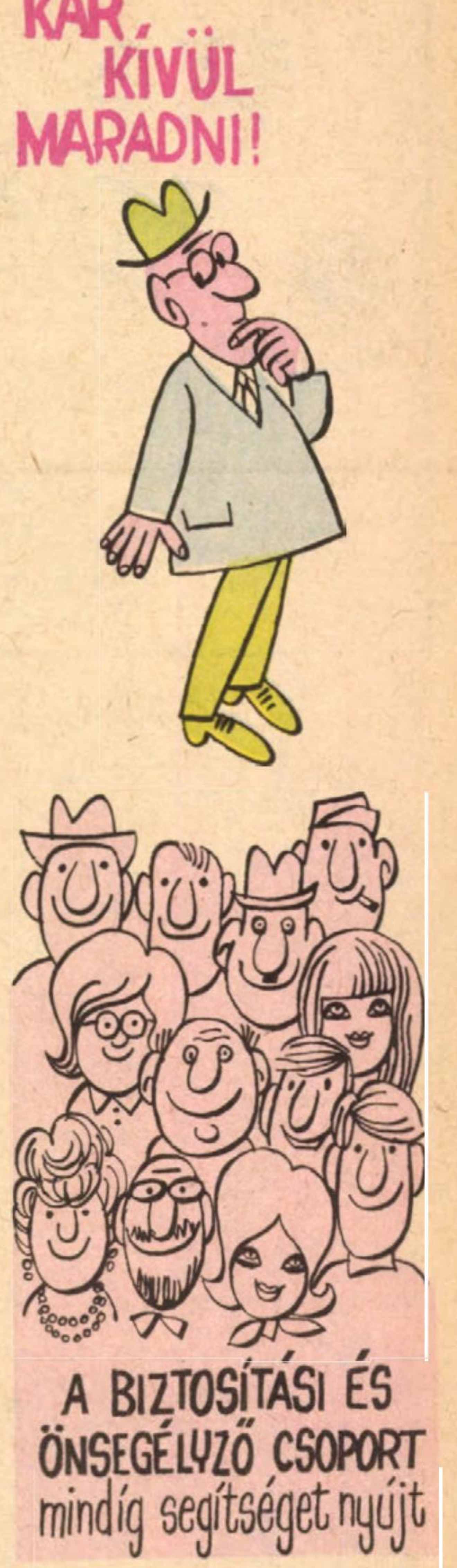
KÁR KÍVÜL MARADNI!
A BIZTOSÍTÁSI ÉS ÖNSEGÉLYZŐ CSOPORT
mindig segítséget nyújt

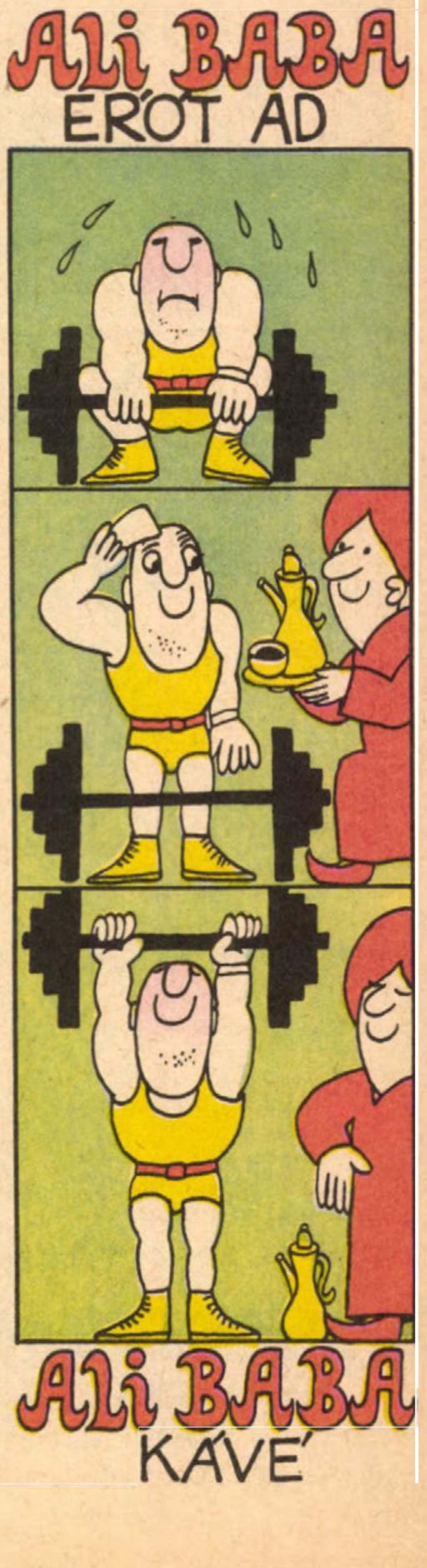
Ali BABA
ERŐT AD
Ali BABA
KÁVÉ

ILYEN VOLT
ILYEN LESZ!

HA PECSENYÉJÉT ALUTEF-BEN SÜTI

A DU PONT TEFLONNAL BEVONT SZELETSÜTŐBEN ZSÍR NÉLKÜL SÜTHET!

FOGYÓKÚRÁHOZ KITŰNŐ

5 évi garanciát kapunk...

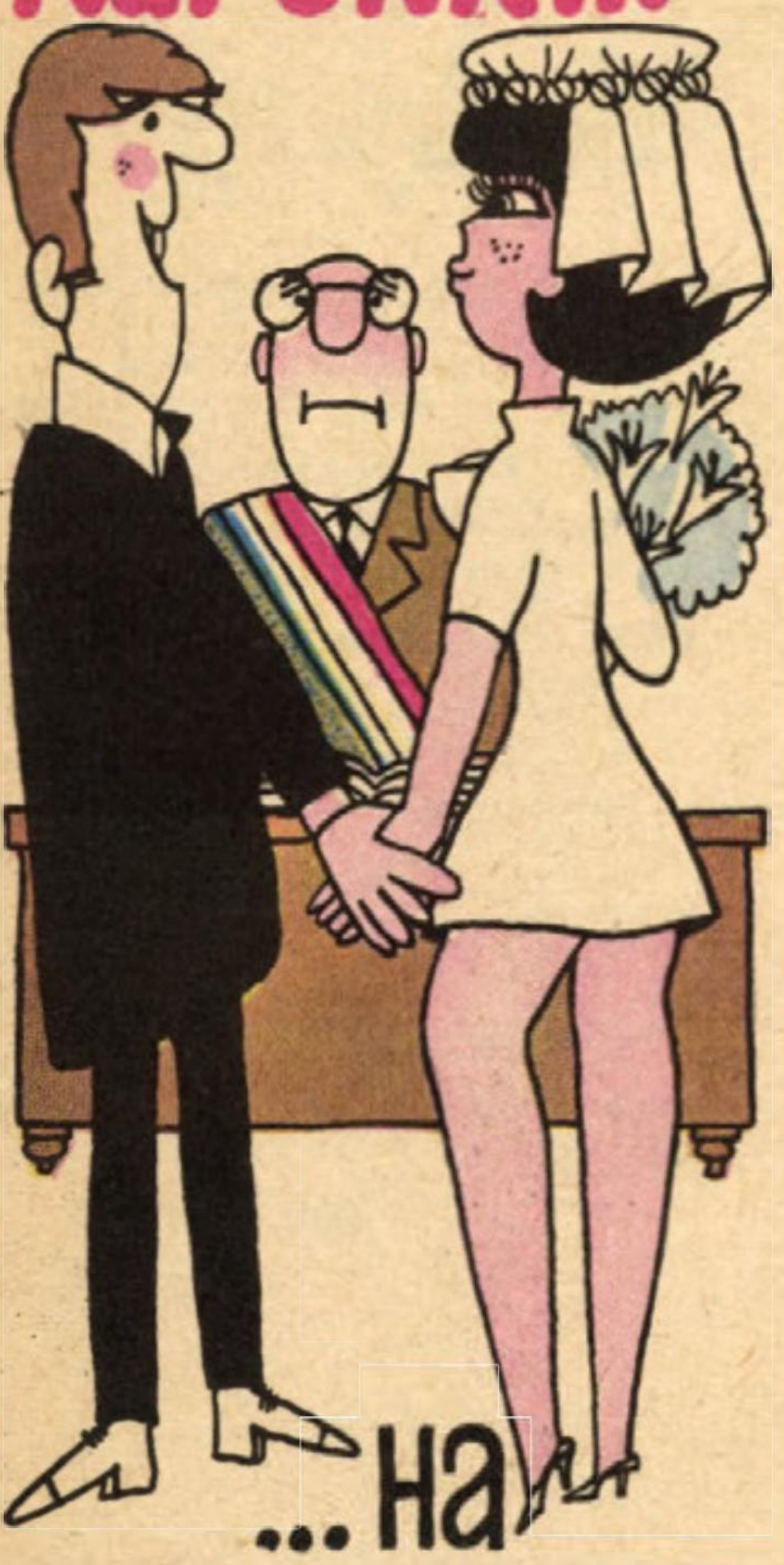

... HA LEHEL S-60 HŰTŐSZEKRÉNYT VÁSÁROLUNK!

GYÁRTJA A HŰTŐGÉPGYÁR

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

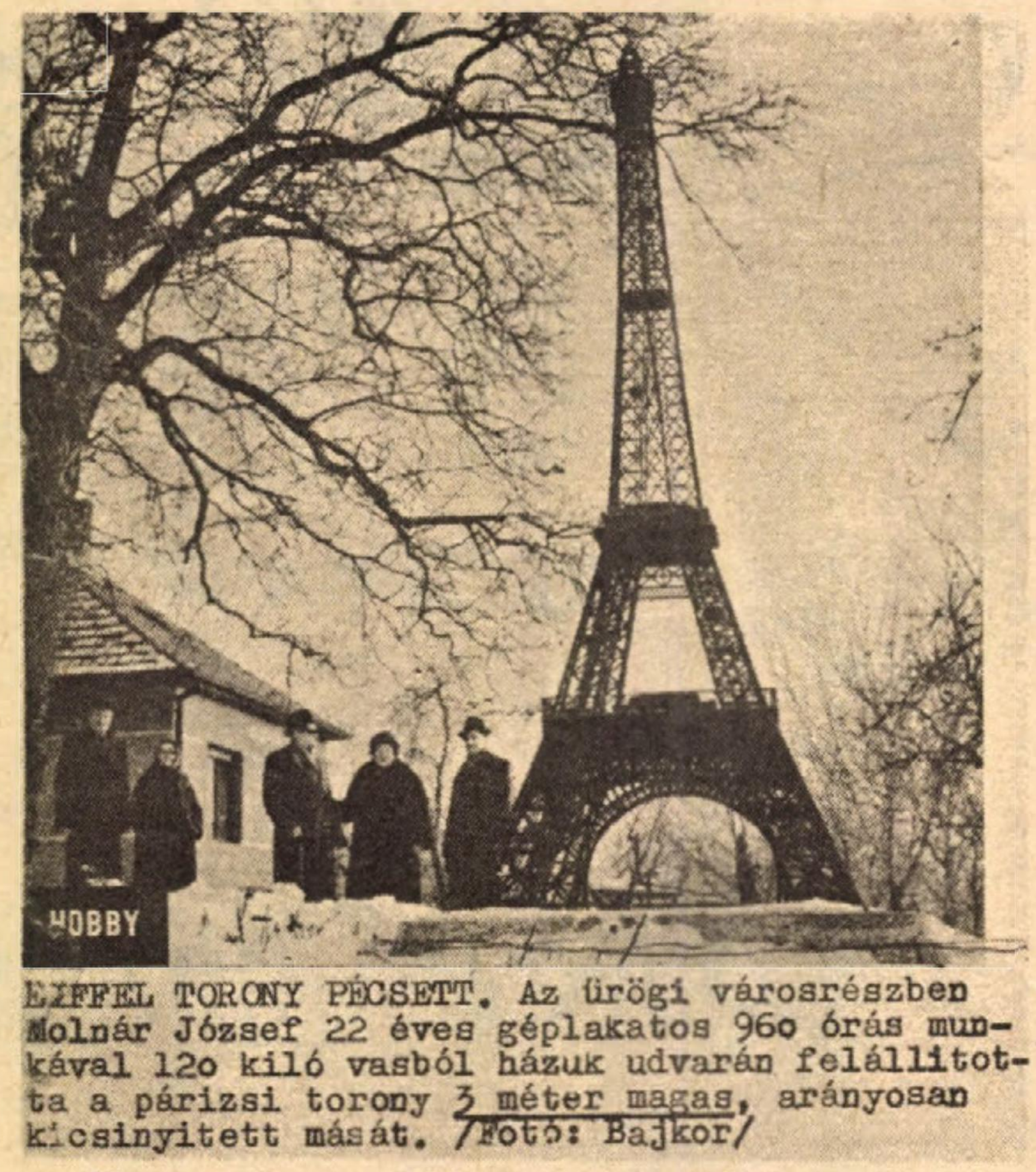

EIFFEL TORONY PÉCSETT. Az ürögi városrészben Molnár József 22 éves géplakatos 96o órás munkával 12o kiló vasból házuk udvarán felállította a párizsi torony 3 méter magas, arányosan kicsinyitett mását. /Fotó: Bajkor/

Ha ez a torony valóban 3 méter, akkor mekkorák a pécsi emberek?

(A Tükörből ollózta: Gál Istvánné, Veszprém)

NÉPSZAVA

A közúti balesetek számának növekedése — csökkent

Kissé bonyolult, de jó.

(Beküldte: Miczki Ferenc, Mosonmagyaróvár)

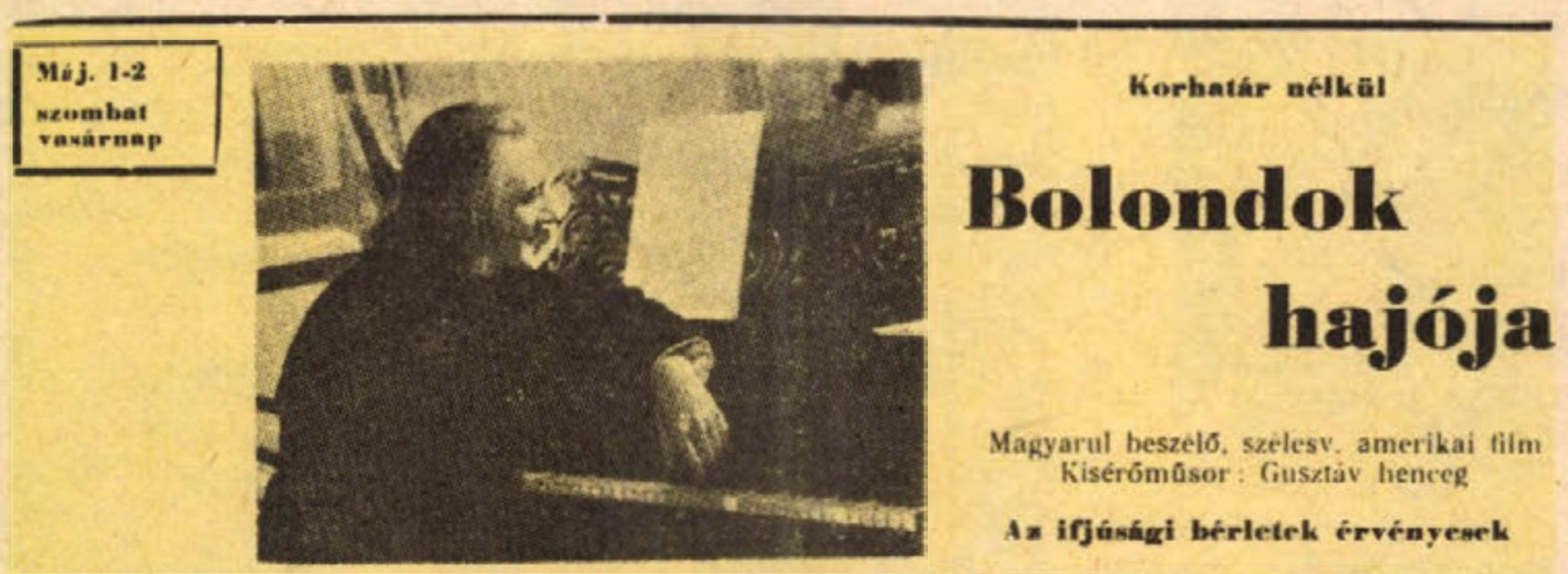

Máj. 1-2
szombat
vasárnap

Korhatár nélkül

Bolondok hajója

Magyarul beszélő, szélesv. amerikai film
Kisérőműsor: Gusztáv herceg

Az ifjúsági bérletek érvényesek

A Komárom megyei MOKÉP hirdetése. Vajon mit szól ehhez Sinkovits Imre?

(Beküldte: Harmincz Béla, Almásfüzitő)

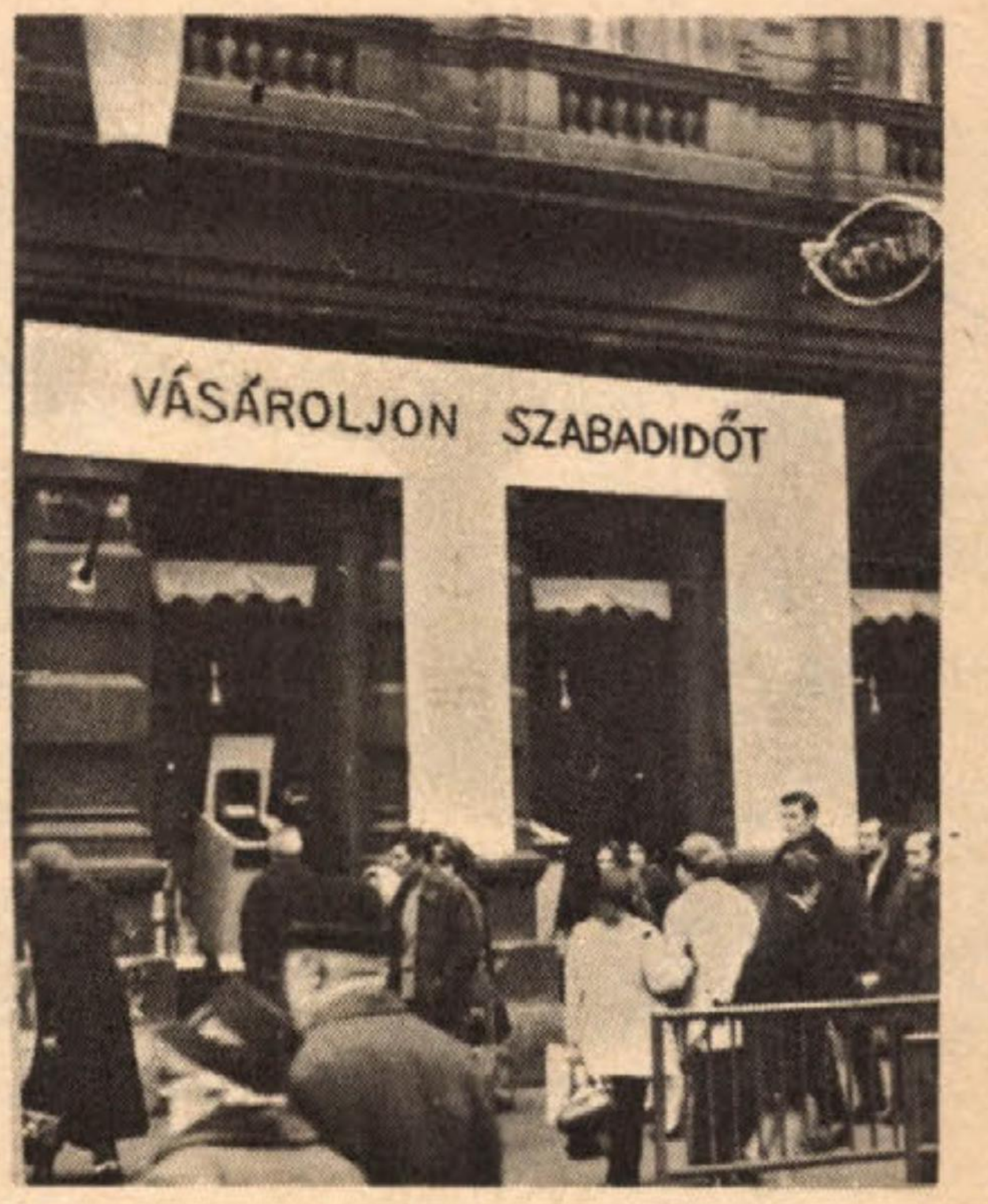

Vajon mibe kerül?

(Fotózta: dr. Bosnyák Jenőné, Budapest)

FÖLMENT A SZURKOLÓ

– Ady után nagyon szabadon –

Fölment a szurkoló, föl, az MLSZ-be:
– Győztes válogatott futballcsapat lesz-e?

Kényes, büszke lábak, labdaművész csülkök,
amíg más gólra tör, ti miért csücsültök?

Tegnap azt mondtátok: Másképpen lesz holnap!
S mi lett? A szurkolók kórusban zokognak:

a Totózó előtt láttam kettőt-hármat:
még a Népsportból is könnyzacskót csináltak.

Nagymenők: csatárok, fedezetek, bekkek,
tán a nulla-nulla jobban tetszik nektek!?

Új lábak döngetnék már a kapufákat,
de hiába várjuk az új micsodákat.

Vagy bolondok vagyunk s szurkolunk egy szálig,
Újbasahalmától Őspéterfiáig,

vagy láng csap az ódon, rozzant kapufákra
s ülünk a lelátón, tűzoltókra várva;

vagy lesz új értelme a 4-2-4-nek,
vagy marad régiben a bús foci-élet.

Fölment a szurkoló (meg a vérnyomása),
föl, az MLSZ-be... Ez a vallomása.

Székely Dezső

TANULT A JÉGKORONGOZÓKTÓL

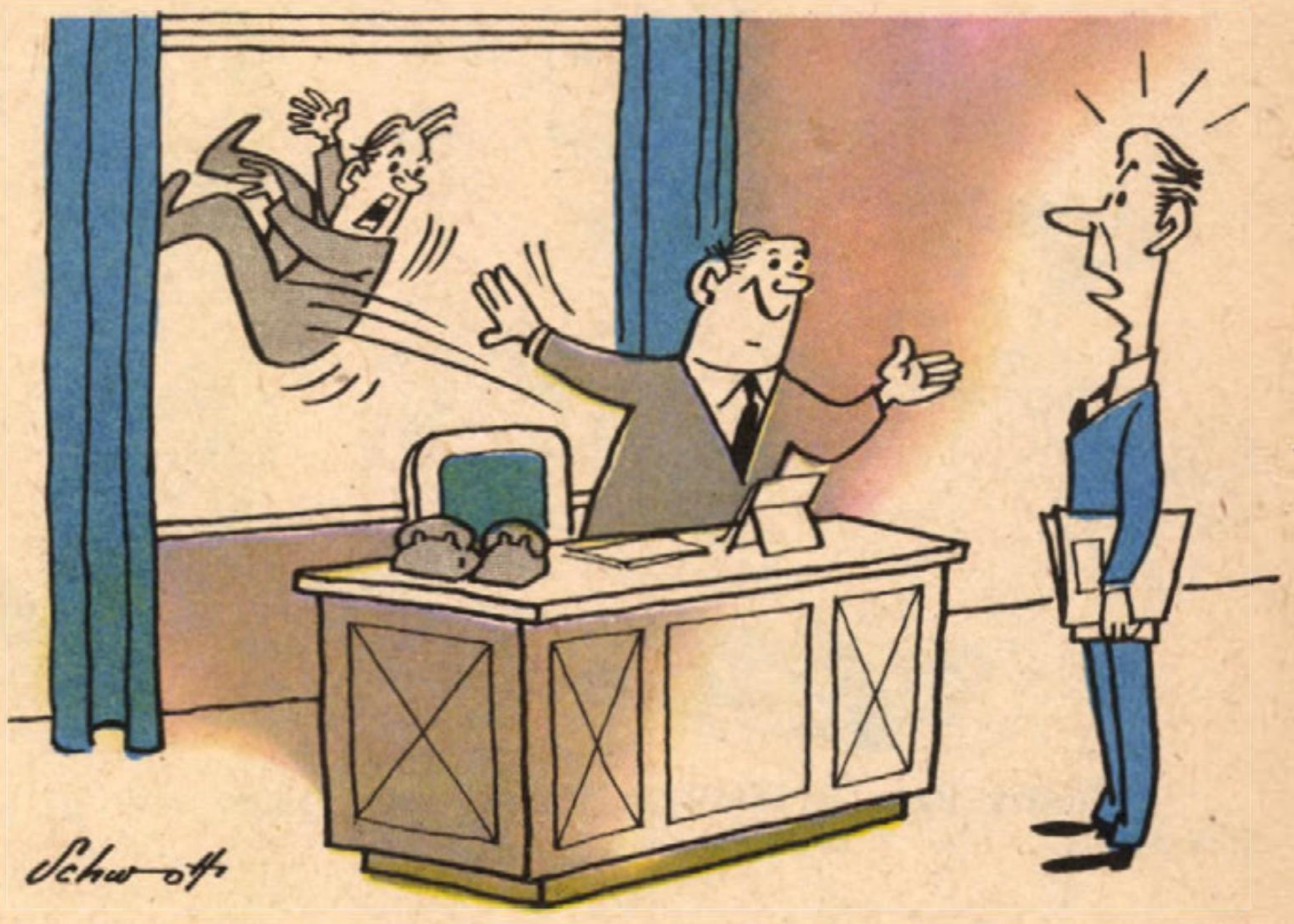

– Csak nem dobtad ki?!
– Hová gondolsz? Ártatlan bodicsek volt az egész...

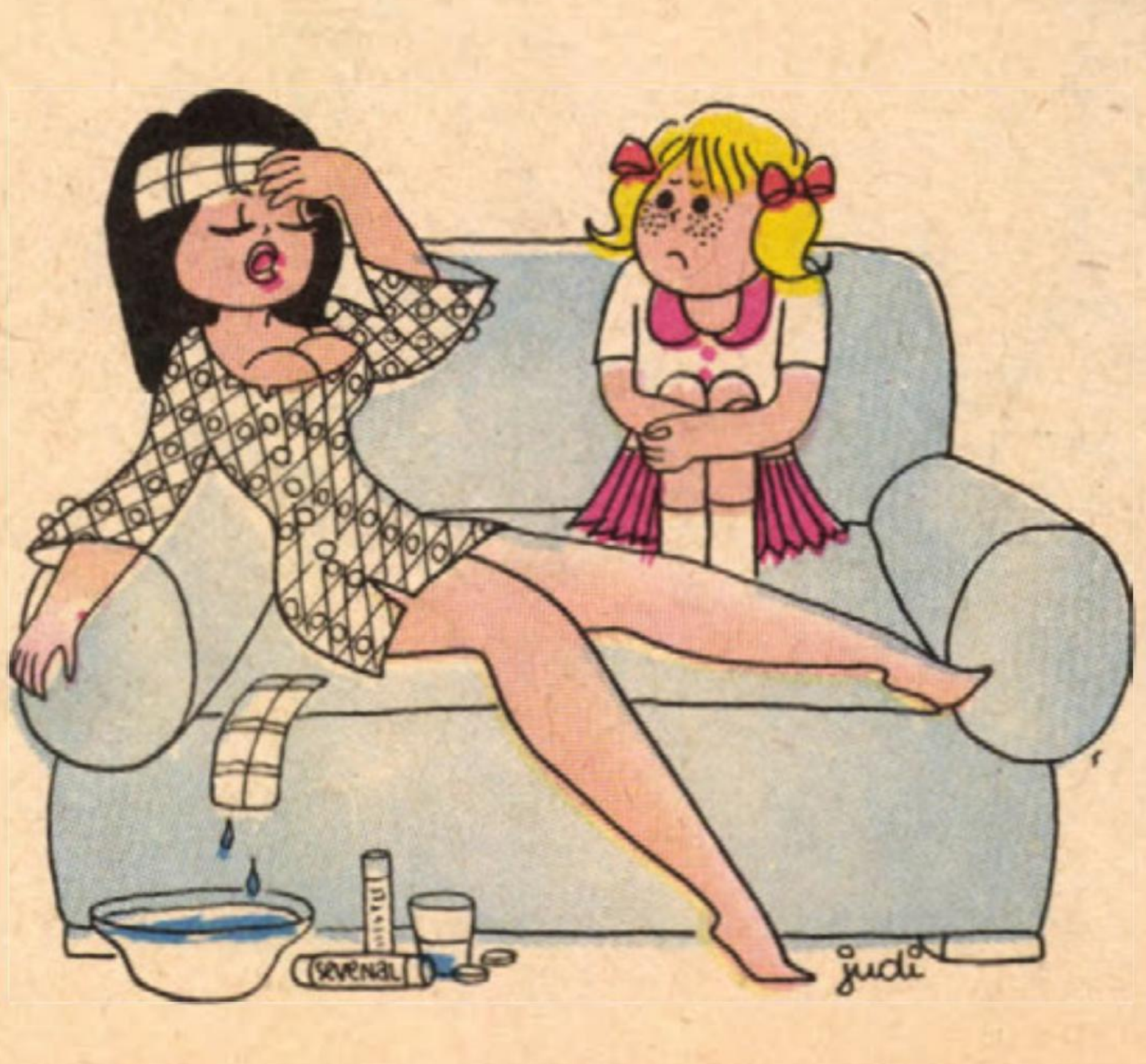

ANYAI INTELEM

– Kislányom, adok egy jó tanácsot: sok nővel ne dolgozz egy szobában!

PRECÍZ PILÓTA

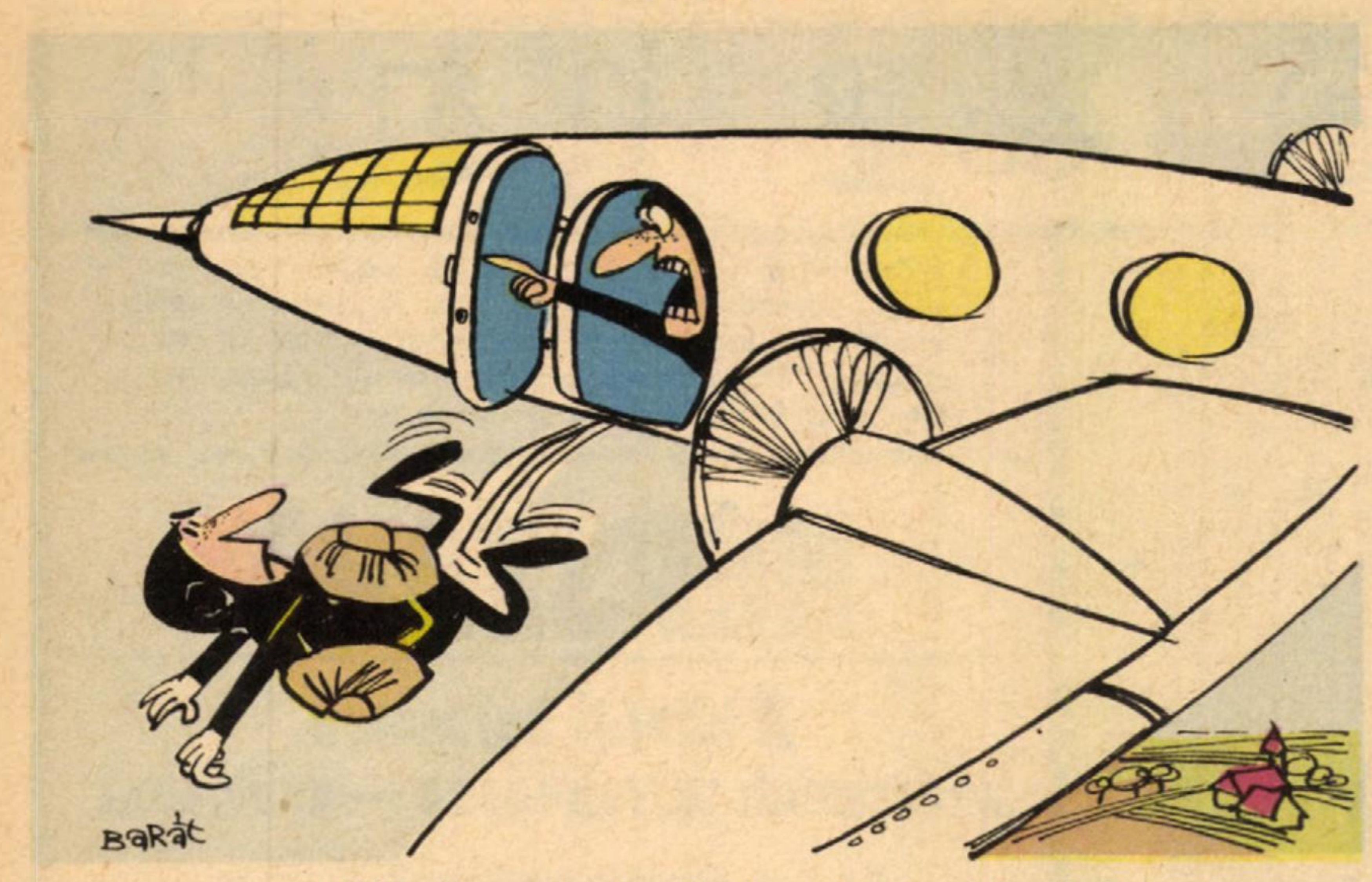

– Képtelen vagy az ajtót becsukni magad után?

A SZURKOLÓ VÁLÓPERE

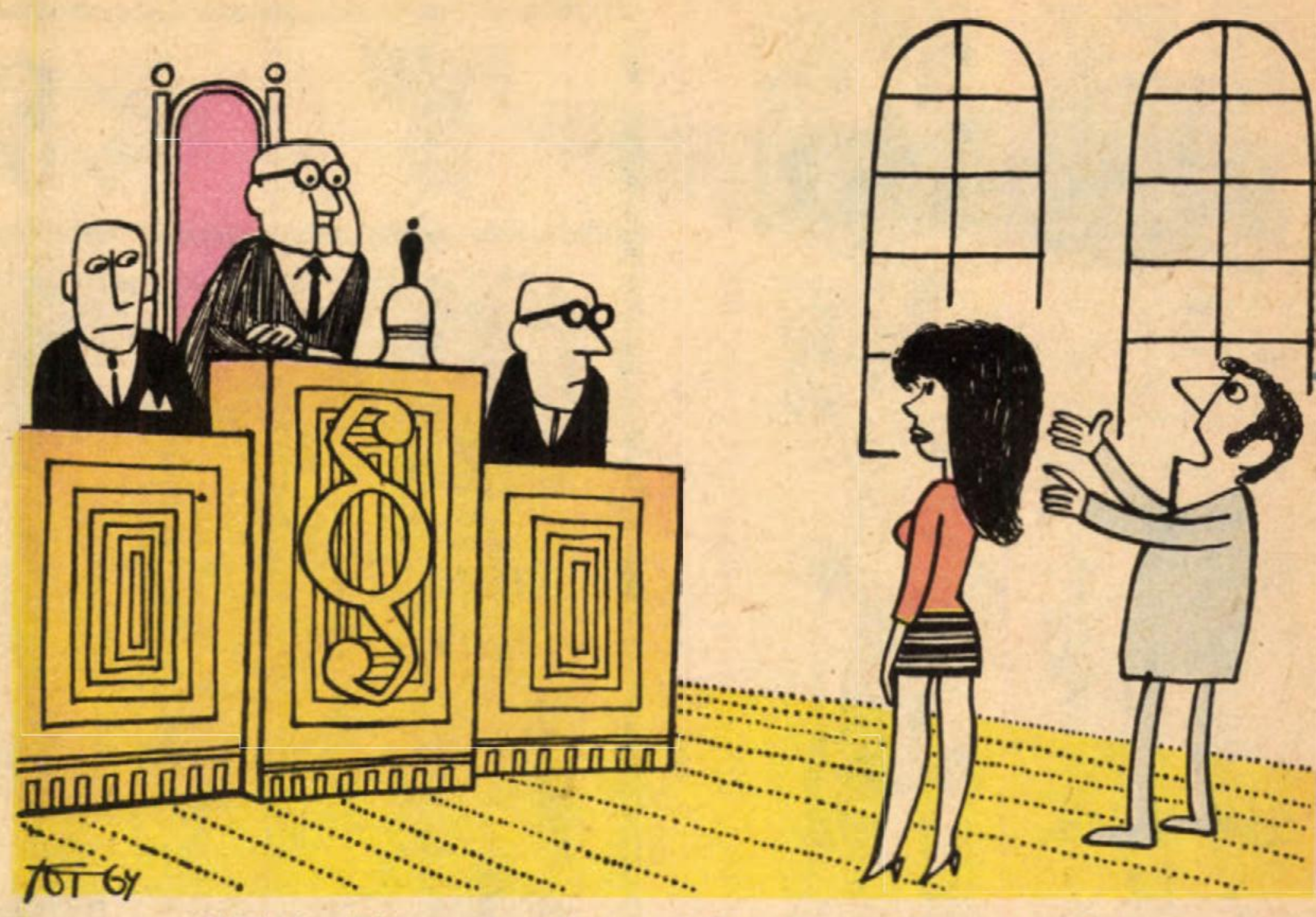

– Bíró úr, kérem, tessék megkérdezni a két partjelzőt is.

ÉLÉNK GYEREK

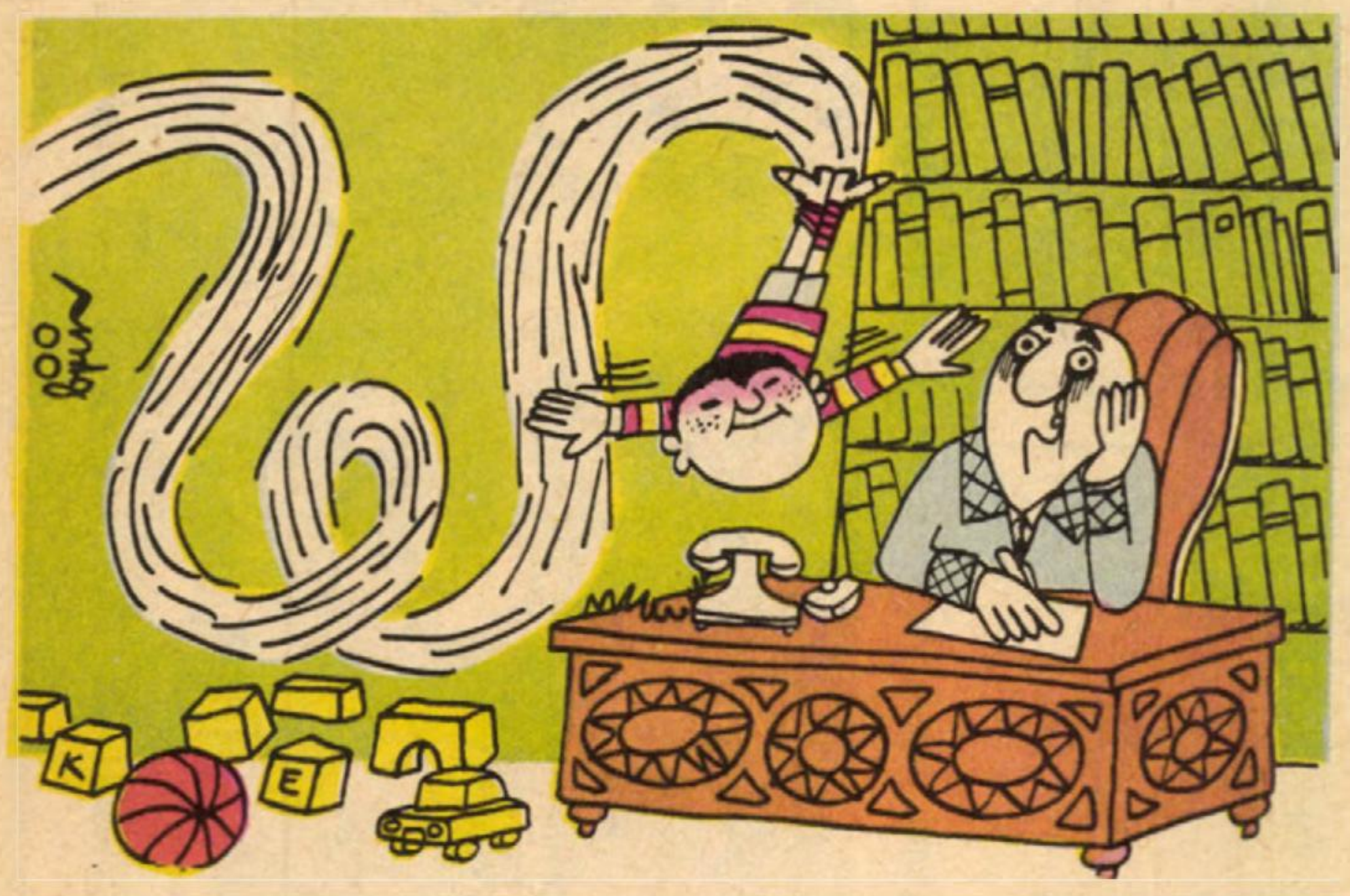

– Kisfiam, most már ne játssz tovább repülőgépet!

A MINDENT TUDÓ TITKÁRNŐ

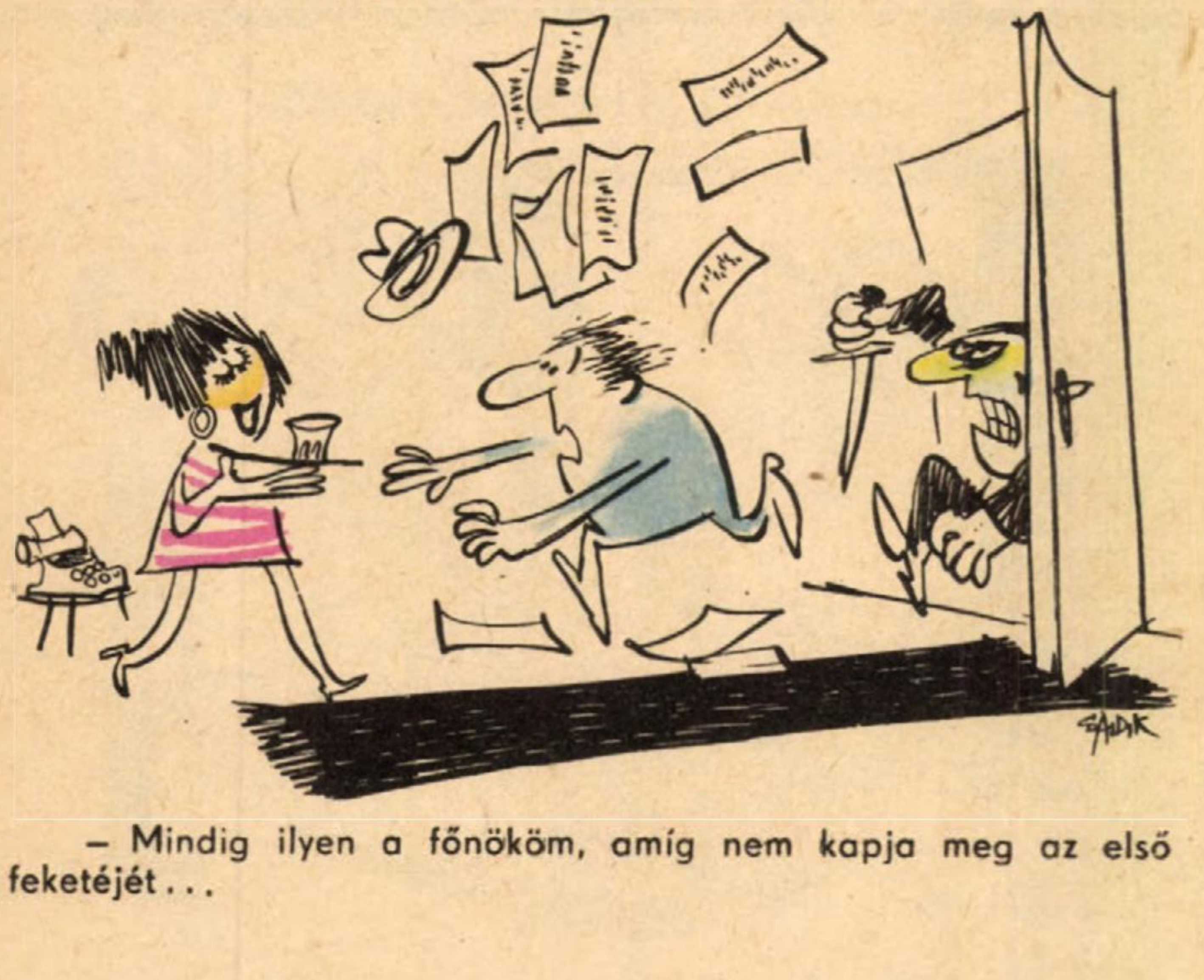

– Mindig ilyen a főnököm, amíg nem kapja meg az első feketéjét...

LASSÚ STAFÉTA TAVASSZAL

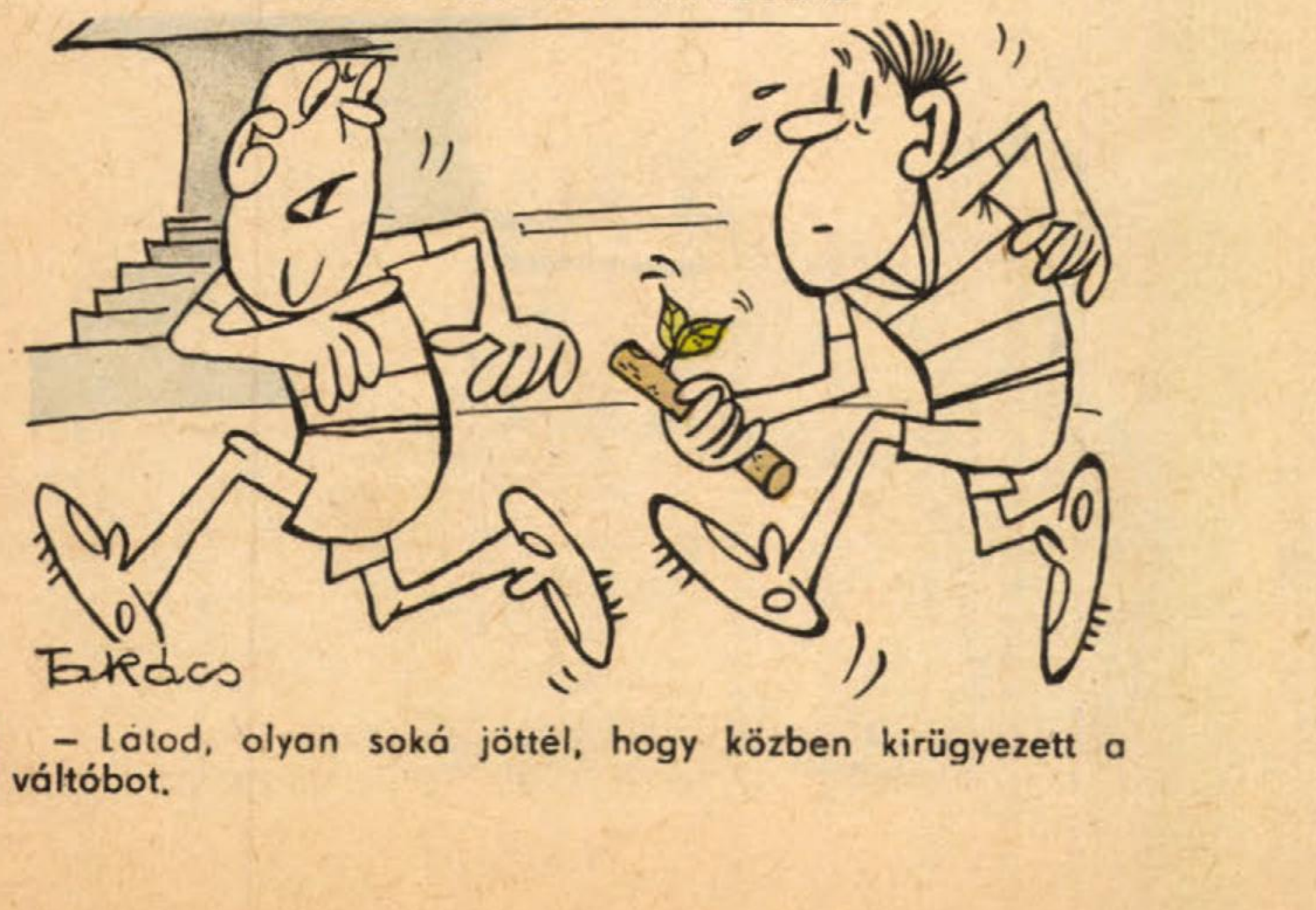

– Látod, olyan soká jöttél, hogy közben kirügyezett a váltóbot.

BABAKOCSI-STOPPAL AZ EMELETRE

Kedves Asszonytársak! Ne essék félreértés, nem tanácstagjelölő beszédet óhajtok tartani a nők nagyobb megbecsülése tárgyában. Erre már Kádár elvtárs felhívta a figyelmet. Egyszerű szavakkal szeretném Önöknek elmondani a következő igaz történetet — nem szépítve, nem is csúnyítva.

Közhely, hogy a téma az utcán hever, csak le kell hajolni érte. Van, hogy le sem kell hajolni, ott tolják, négykerekű, gumirádlis babakocsin. Fiatal, csinos asszonyka tolja, tologatja. Szemmel láthatóan vár valakit, aztán idegesen az eget nézi, gyülekeznek a felhők. És az asszonyka le-fel tologatja a kocsit, és közben jobbra néz, balra néz ... éc, péc, kapuléc ... versikéket gügyög a babakocsi felé.

Kinyílik az étterem ajtaja, és két fiatal párocska a jóllakottság teli érzésével és a sörtől szomjoltottan indul a babakocsi irányában. A fiatal asszonyka arca földerül, és közelebb tolja a kocsit a férfiak felé. — Legyenek szívesek, uraim, segíteni, csak tíz lépcső van a liftig. — A két hölgy (asszonytárs?) tágra nyitott szájjal esik a kismamának: „Mit képzel maga — süvölt az egyik —, az én férjem nem tróger!" „Ismerjük ezt a trükköt — sziszegi a másik —, így akar kikezdeni az urammal? Hol hagyta a férjét?"

A kis mamának vér szökik az arcába. „A hölgy úgy gondolja, hogy a babakocsi elősegíti az idegen férfiakkal való ismerkedést? — kérdezte fojtott hangon. — Ami pedig a férjemet illeti, nem tudott elkísérni, mert épp egy részeg hölgy gyomrát mosta ki a kórház ambulanciáján."

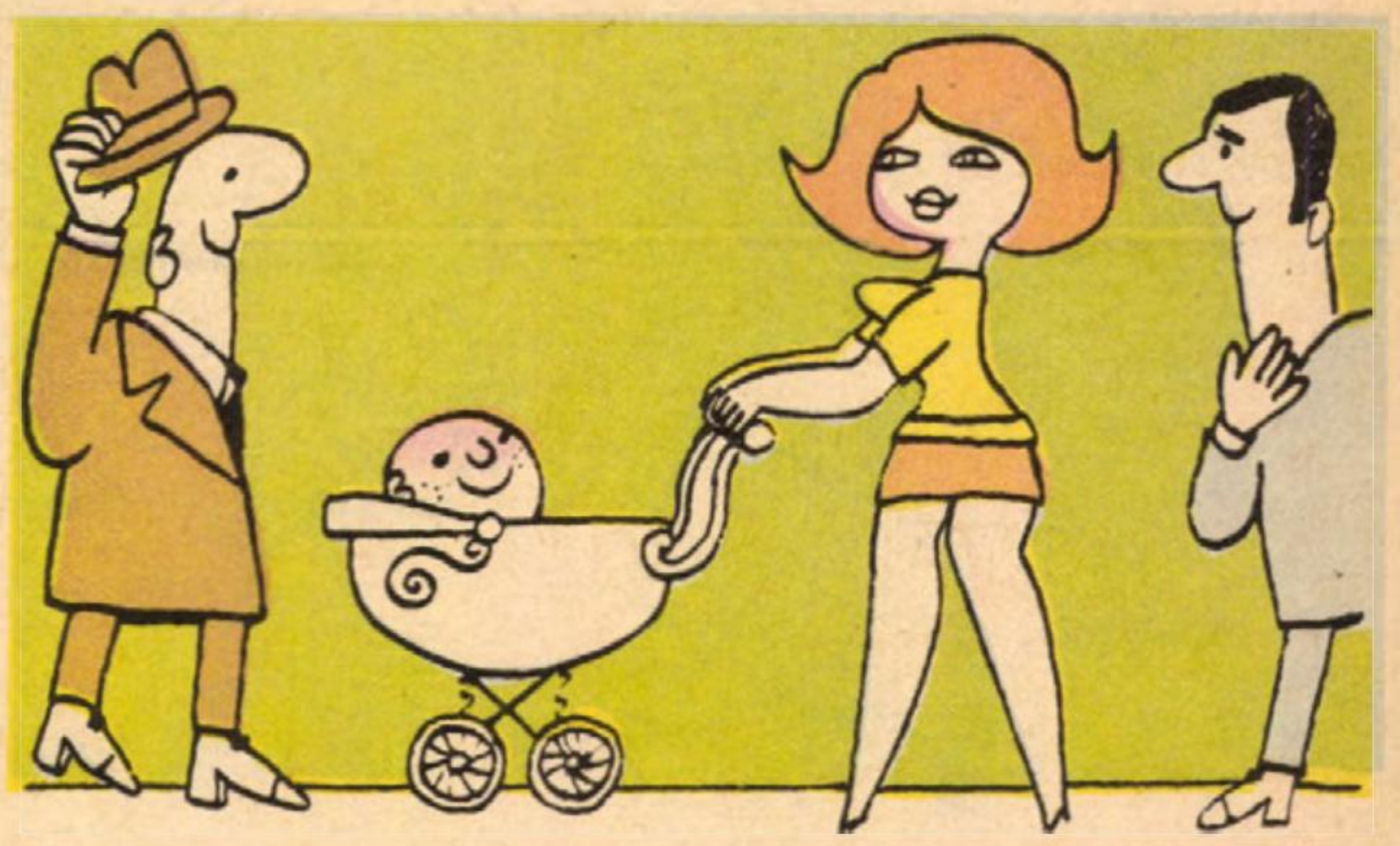

A férjek megnyugtatták a feleségeiket, hogy semmi az egész. A kis mama szabadkozik: „Köszönöm, ne fáradjanak." Megvárja, amíg emberek jönnek. Ez olaj a hölgyek tüzére: „Halljátok, még szemtelenkedik is. Lajos, teszed le azt a kocsit?!" — Sem Lajos, sem a másik férfi nem tette le a kocsit, amely pillanatok alatt fent volt a tizedik lépcső fokán. A két hölgy sziszegve várta a két lázadó férfit. Tüzüket a tavaszi zápor oltotta el.

Az egyszerű történet befejezéséül elmondom az asszonytársaknak, hogy tizenöt éve Erdélyben járva, egy szép népszokást ismertem meg. Nagynéním kacsapecsenyével akart megörvendeztetni. „Várj, fiacskám — mondta —, mindjárt hozok egy férfit, aki levágja a kacsa fejét." Kiállt a kapu elé és már hozta is az első férfit. aki megtiszteltetésnek vette, hogy szolgálatára állhatott egy nőnek.

Nem lehetne ezt a népszokást nálunk is bevezetni?

Jós Miklós

IRENE A FORSYTE CSALÁDBÓL

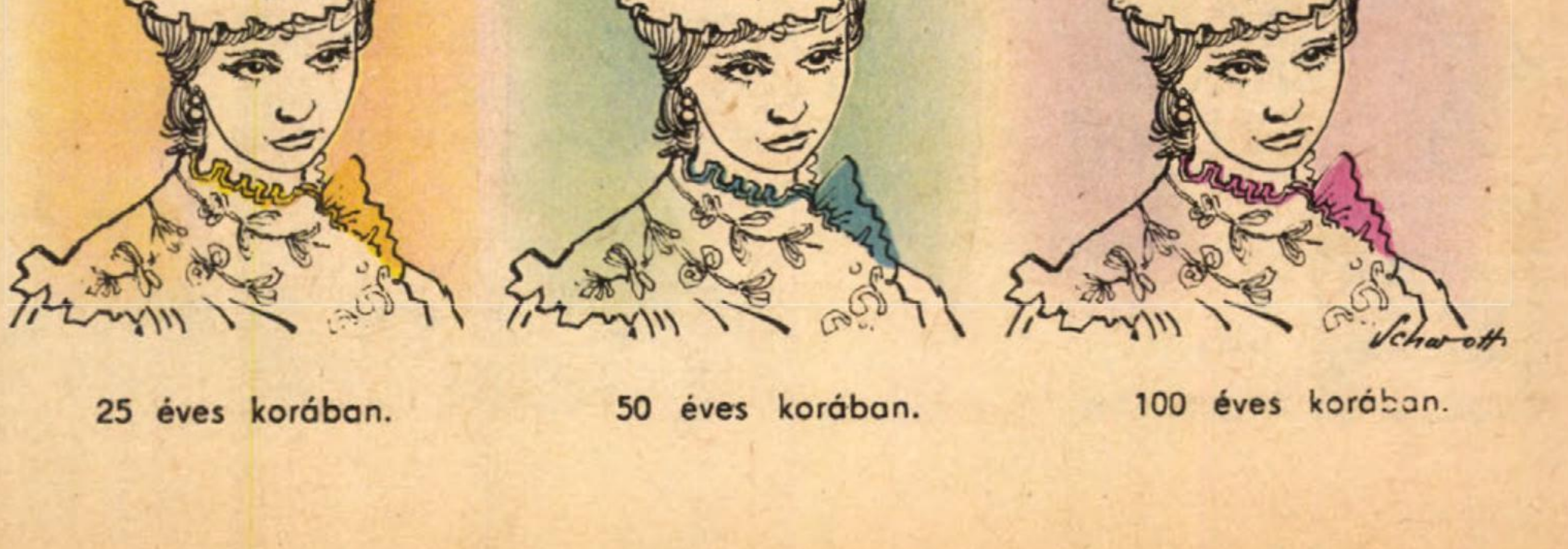

25 éves korában. 50 éves korában. 100 éves korában.

ÚJ DIVAT

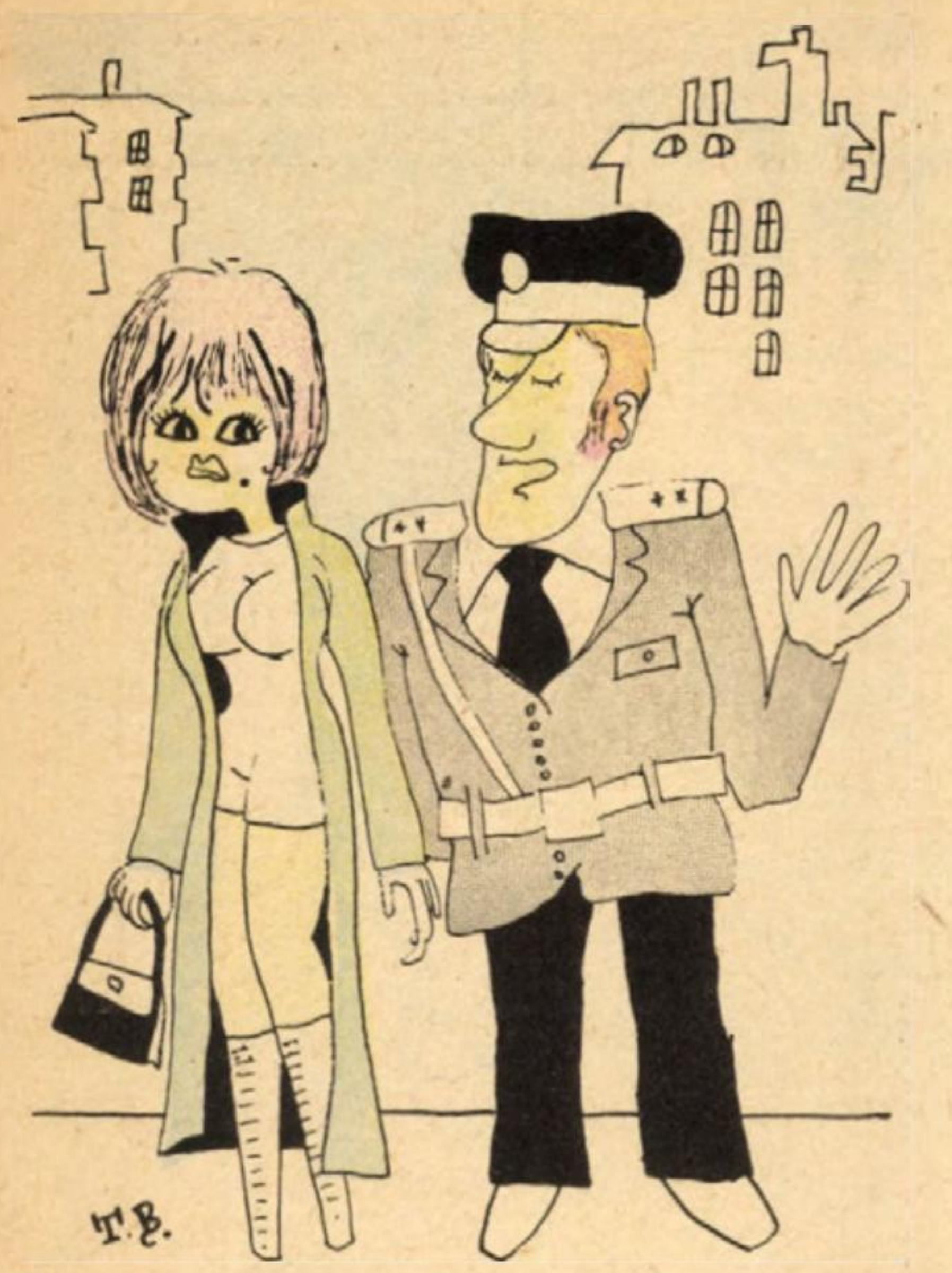

– Ha ez mininadrág, akkor nagyon csinos, de ha fehérnemű, akkor szabálysértés.

RÉBUSZ

171. rejtvényünk megfejtése:

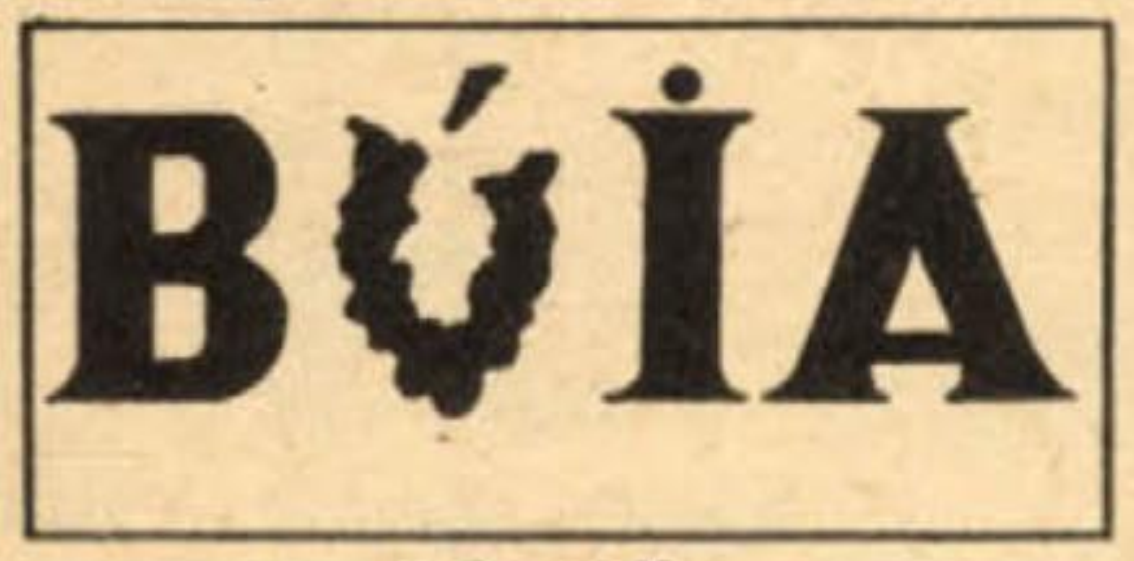

Búcsúfia

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Zentai Lászlóné, Budapest XI., Abel Jenő u. 2/b.

Bencsics Gyula, Szombathely, Körmendi u. 33.

Frituz Béla, Budapest XXII., Bartók Béla u. 9/c.

173. REJTVÉNYÜNK

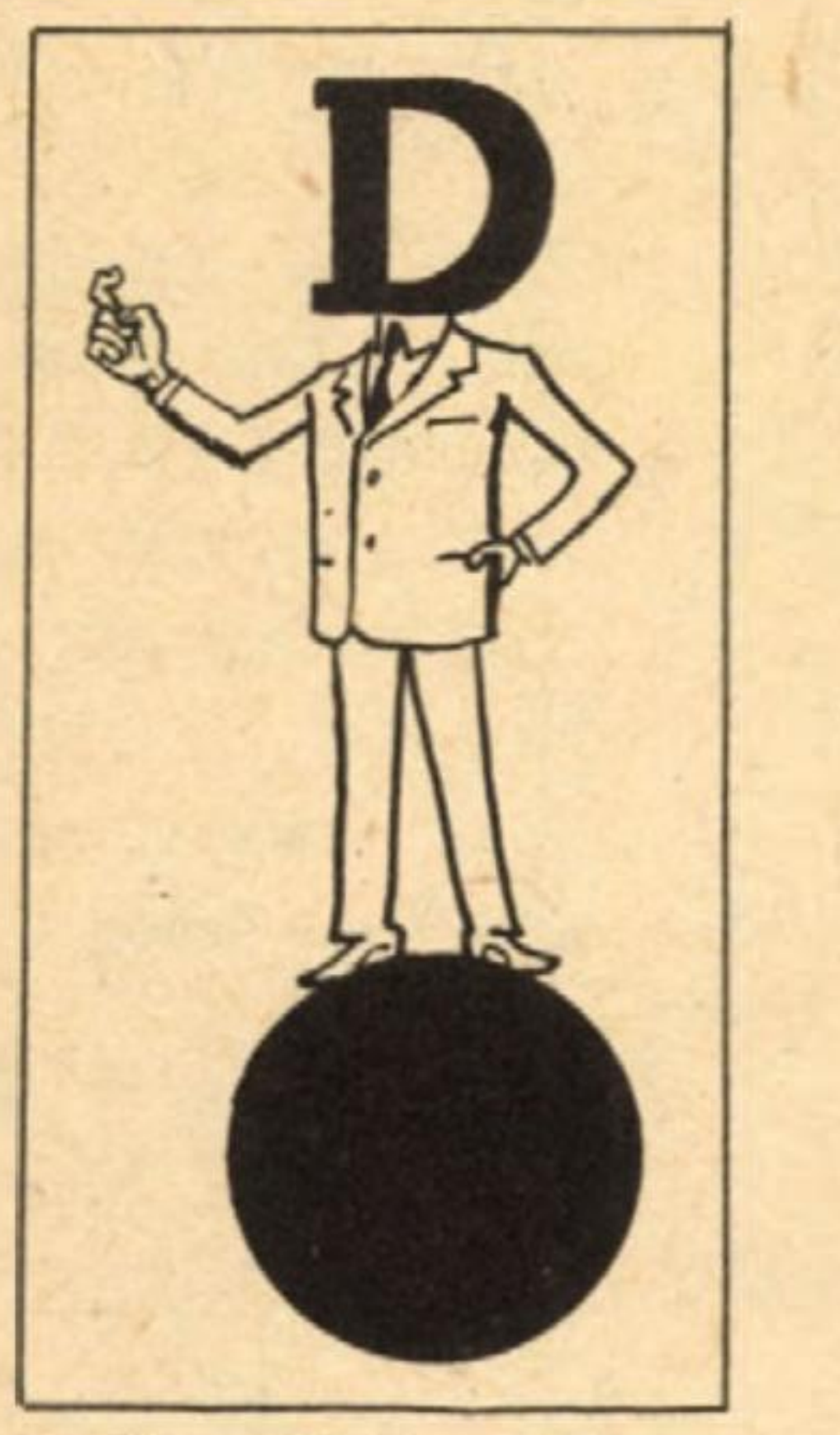

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb április 26-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

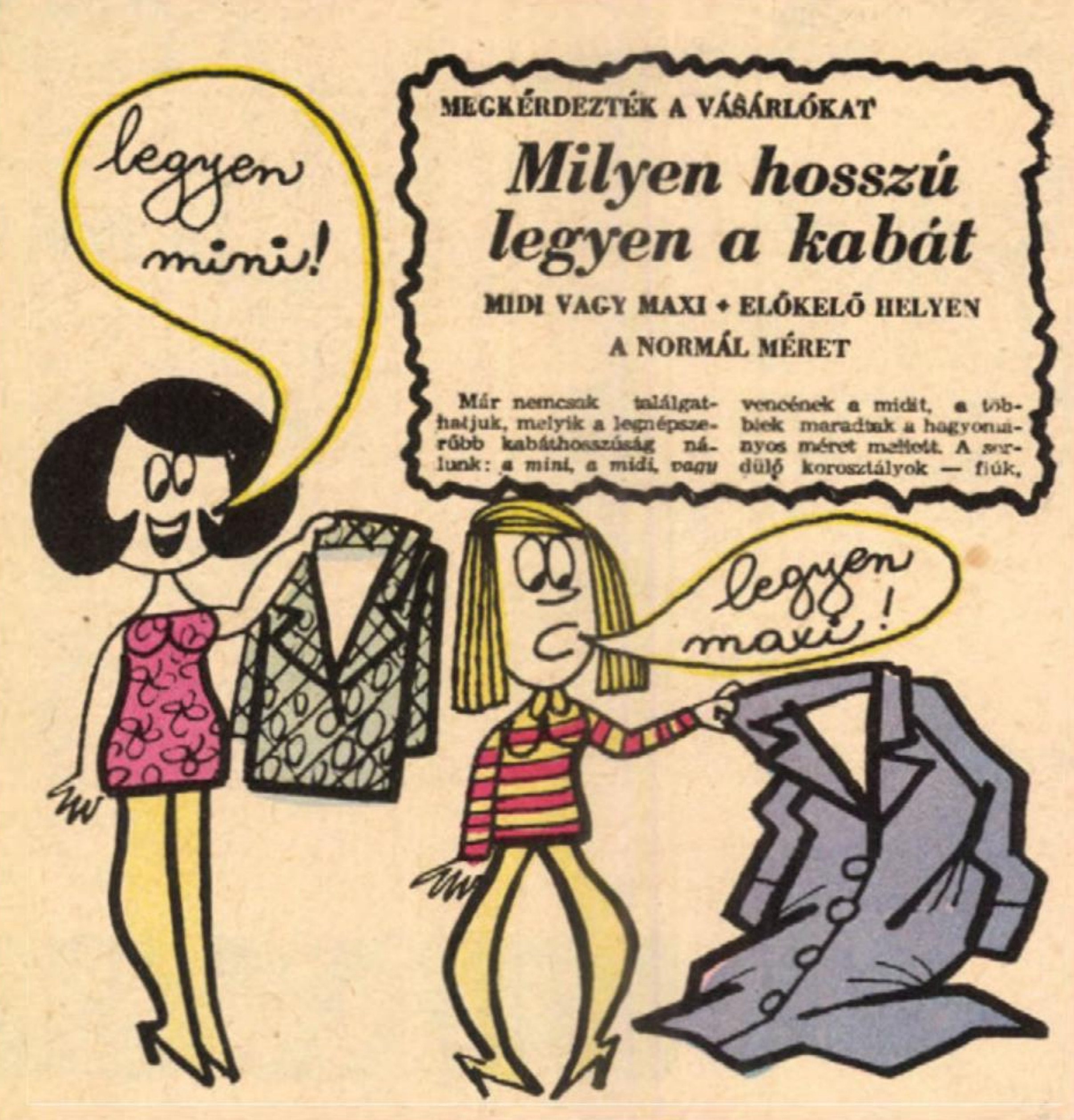
legyen mini!
MEGKÉRDEZTÉK A VÁSÁRLÓKAT
Milyen hosszú legyen a kabát
MIDI VAGY MAXI • ELŐKELŐ HELYEN A NORMÁL MÉRET
Már nemcsak találgathatjuk, melyik a legnépszerűbb kabáthosszúság nálunk: a mini, a midi, vagy
vencének a midit, a többiek maradtak a hagyományos méret mellett. A serdülő korosztályok — fiúk,
legyen maxi!

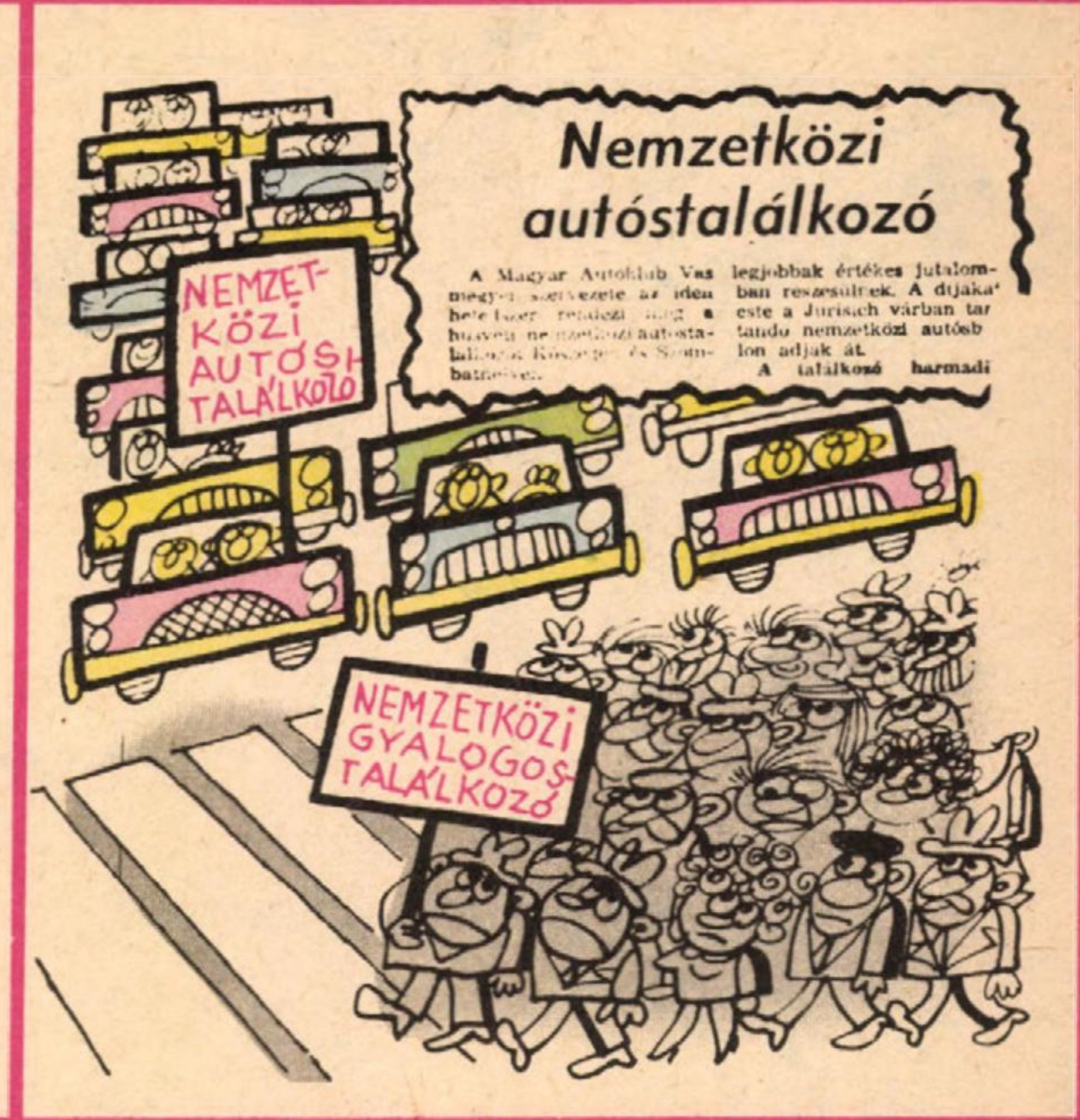
Nemzetközi autóstalálkozó
NEMZETKÖZI AUTÓSH TALÁLKOZÓ
NEMZETKÖZI GYALOGOS TALÁLKOZÓ

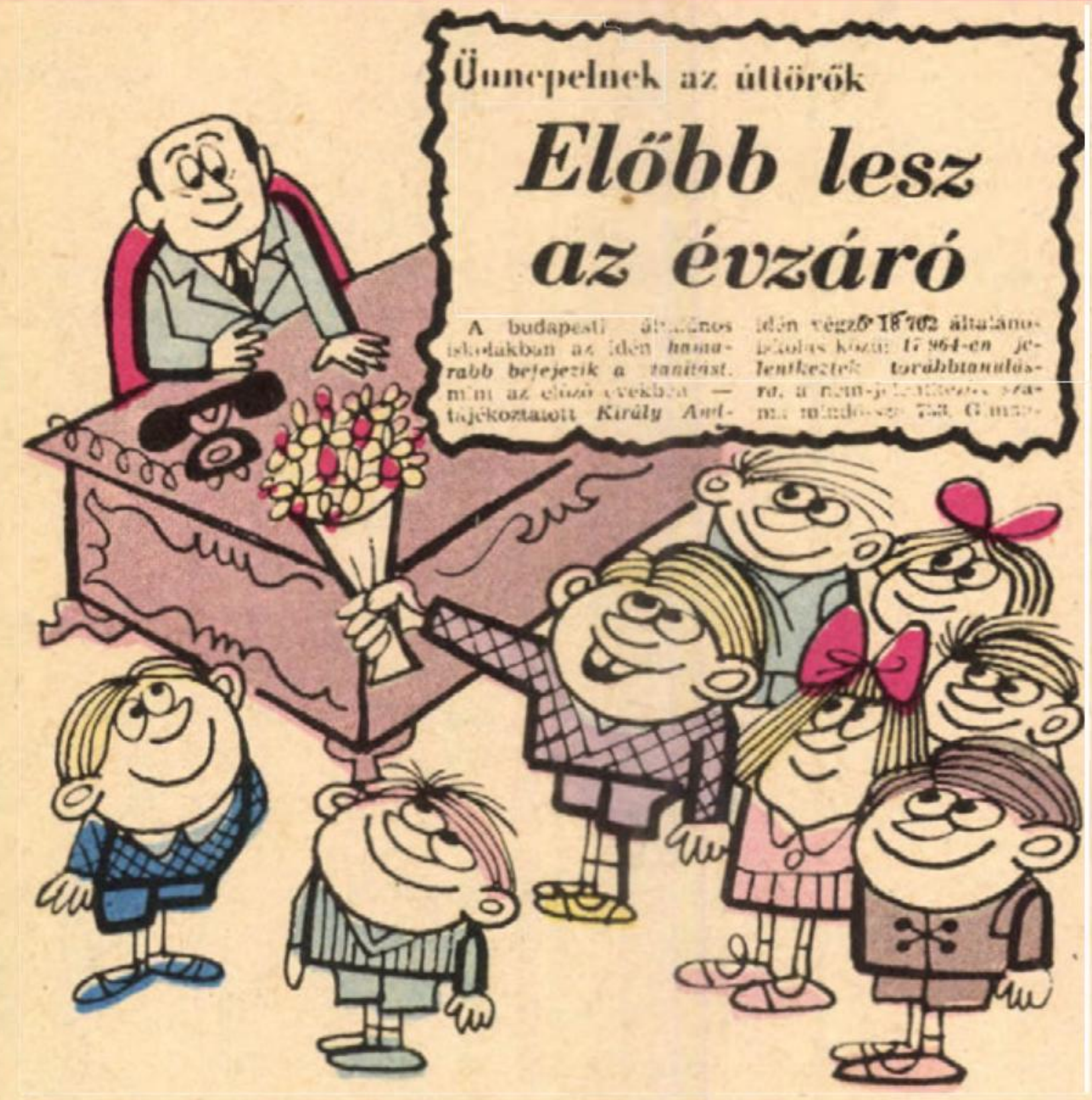
Ünnepelnek az úttörők
Előbb lesz az évzáró

– Köszönjük, miniszter bácsi!

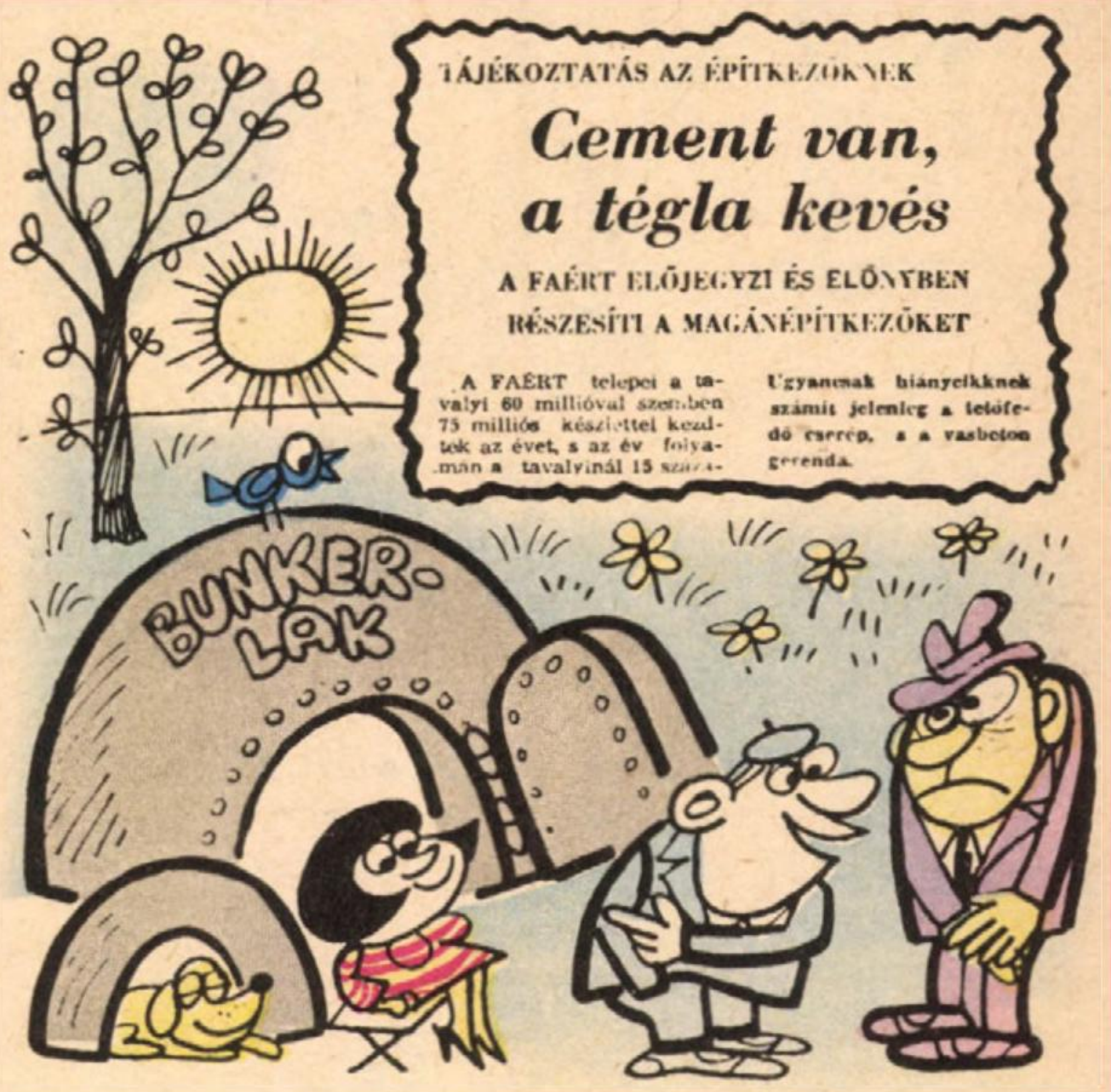
TÁJÉKOZTATÁS AZ ÉPÍTKEZŐKNEK
Cement van, a tégla kevés
A FAÉRT ELŐJEGYZI ÉS ELŐNYBEN RÉSZESÍTI A MAGÁNÉPÍTKEZŐKET
A FAÉRT telepei a tavalyi 60 millióval szemben 75 milliós készlettel kezdték az évet, s az év folyamán a tavalyinál 15 száza-
Ugyancsak hiánycikknek számít jelenleg a tetőfedő cserép, s a vasbeton gerenda.
BUNKER-LAK

– Nem volt tégla, csak cement, de mi juszt is felépítettük a nyaralónkat.

CÉGTÁBLÁK

ÉPÉSZ — olvasom az autóbuszból kitekintve. Fényes neonbetűk az üzlet bejárata fölött.

Persze az jó, ha van — gondolom —, de már olyan ritkaság az ép ész, hogy hirdetni kell? Tüzetesebb vizsgálat után kiderült: a FÉNYK — kialudt.

Özv. Nagy Józsefné ostornyélkészítő. Pesti üzlet. Eltűnődtem; meg lehet ebből élni? Hány embernek kell Pesten ostor? Sőt nem is ostor, csak a nyele.

Ide egyszer bemegyek.

„Fortuna" — olvasom a bejárat fölött.

Lottókirendeltség? Éjszakai bár? Biztosítási fiók? Nem. Cipőjavító Ktsz a Thököly úton.

Mindenesetre jobb, mintha Balsorsnak hívnák.

Halda Aliz

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.2522/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

AZ OTP-BEN

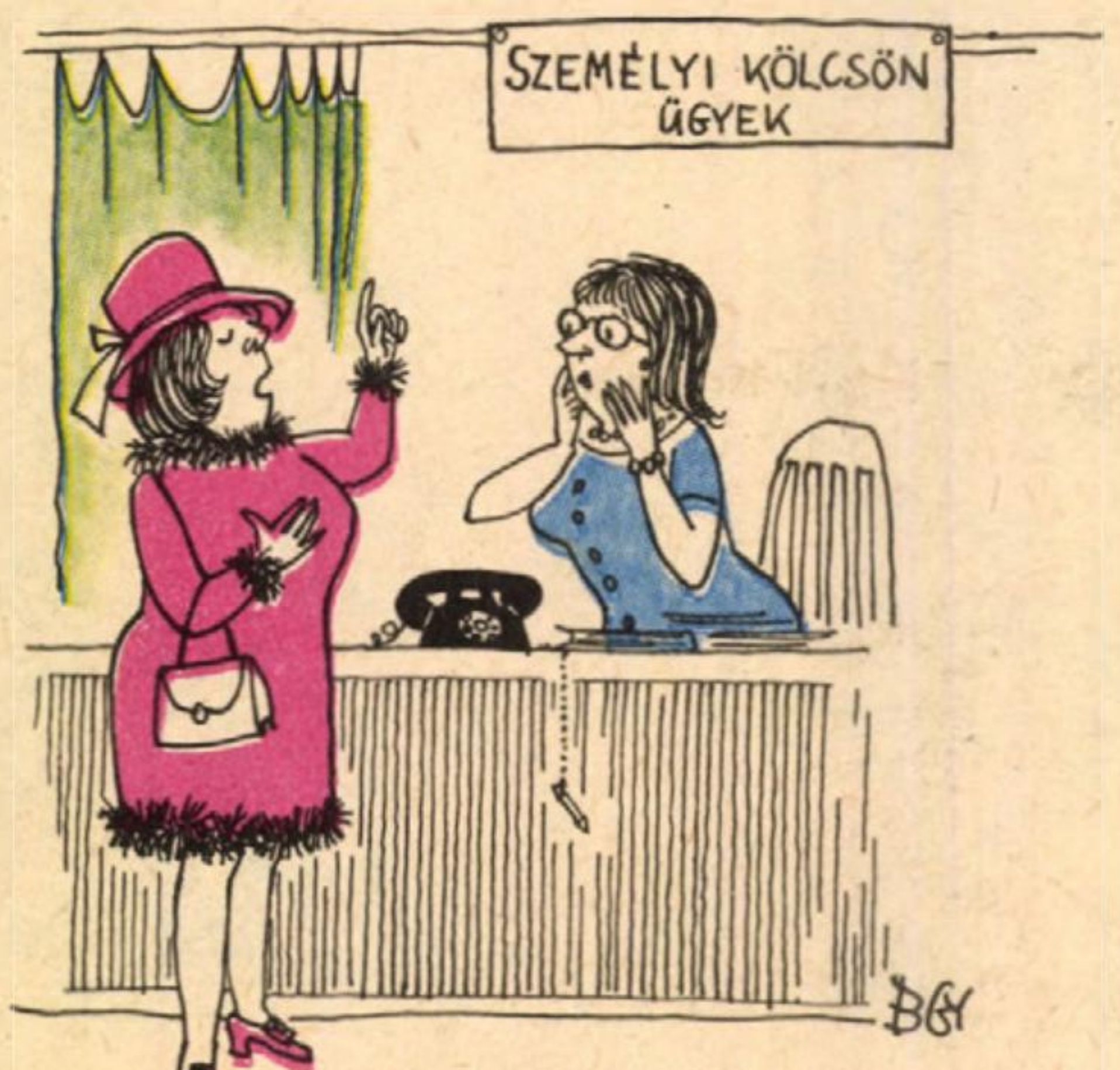
SZEMÉLYI KÖLCSÖN ÜGYEK
BGY

– Isten a tanúm!

TAVASZI FÁRADTSÁG

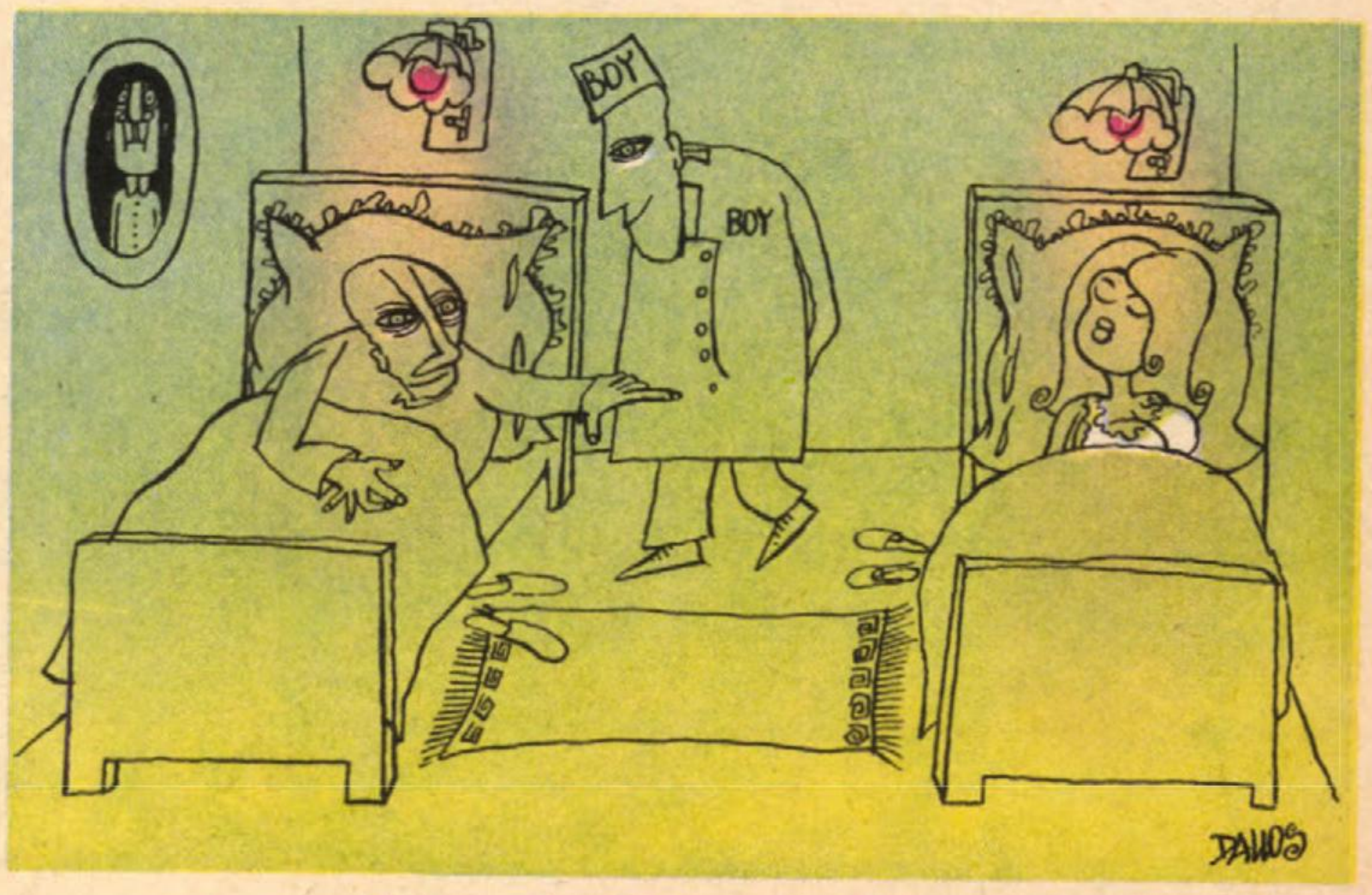
BOY
BOY
DALLOS

– Vigyen át abba az ágyba!...

ELŐREGYÁRTOTT VIKENDHÁZ

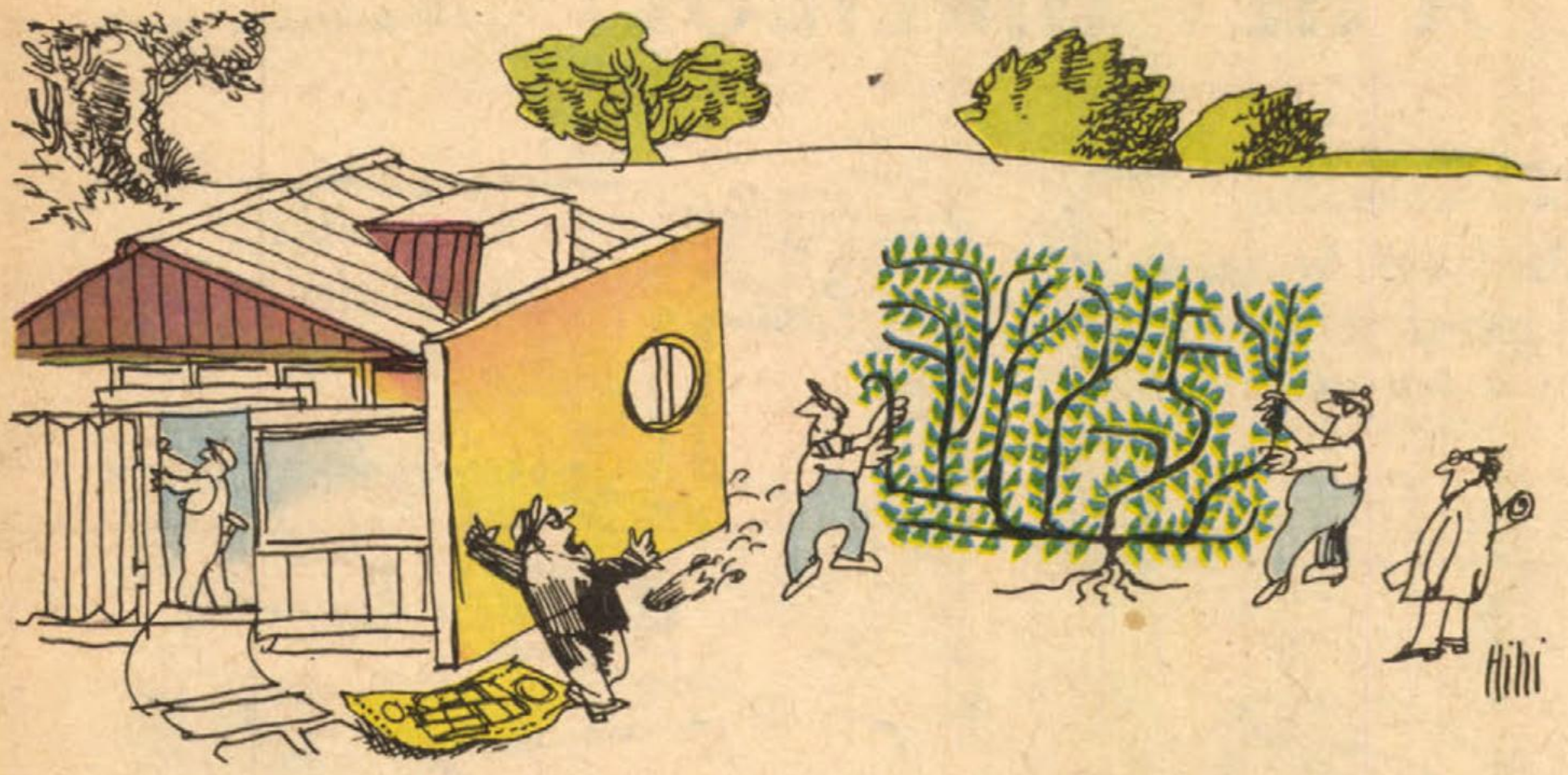

– Ehhez a falhoz kérem a repkényt!

REKLÁMFOGÁS

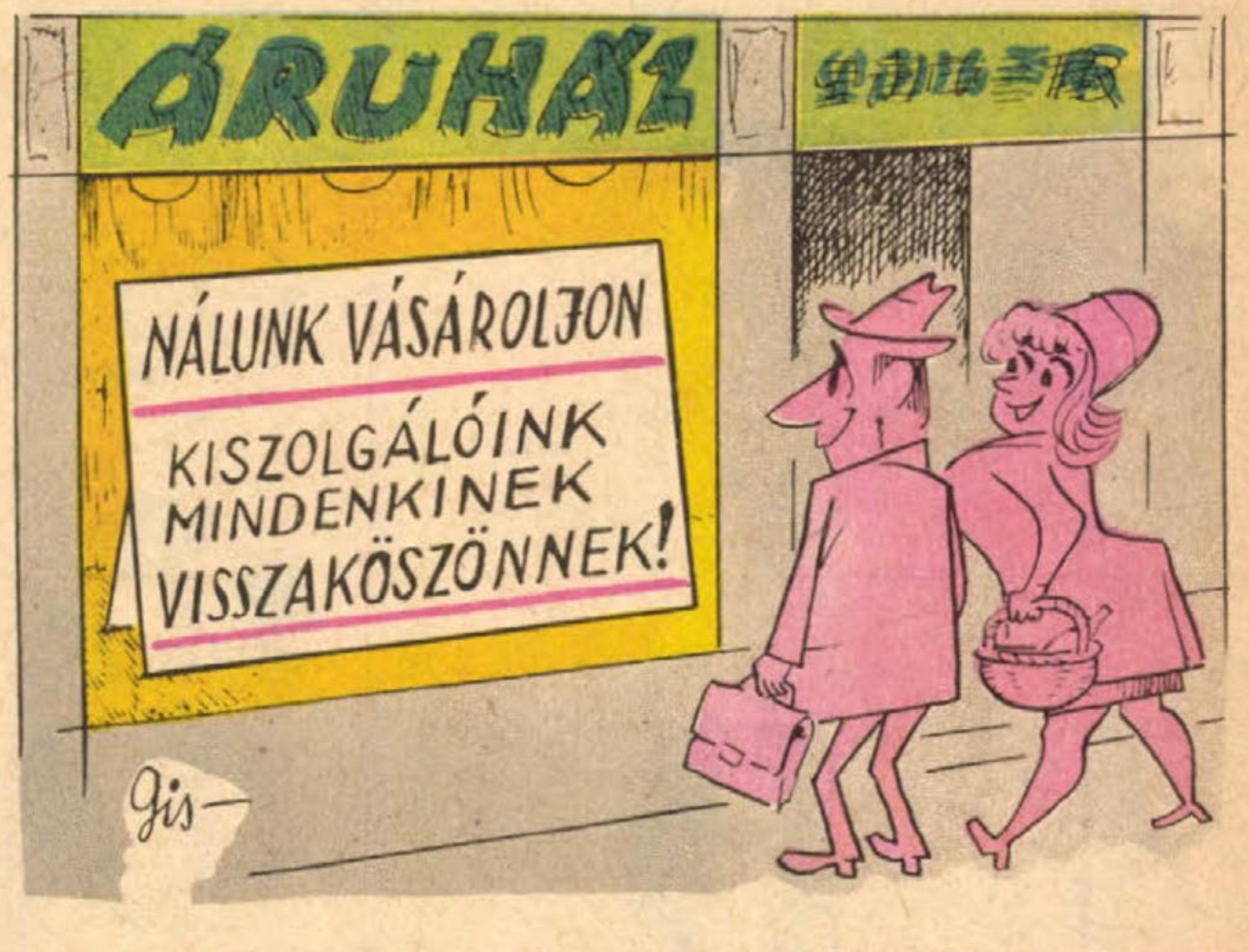

EGY IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

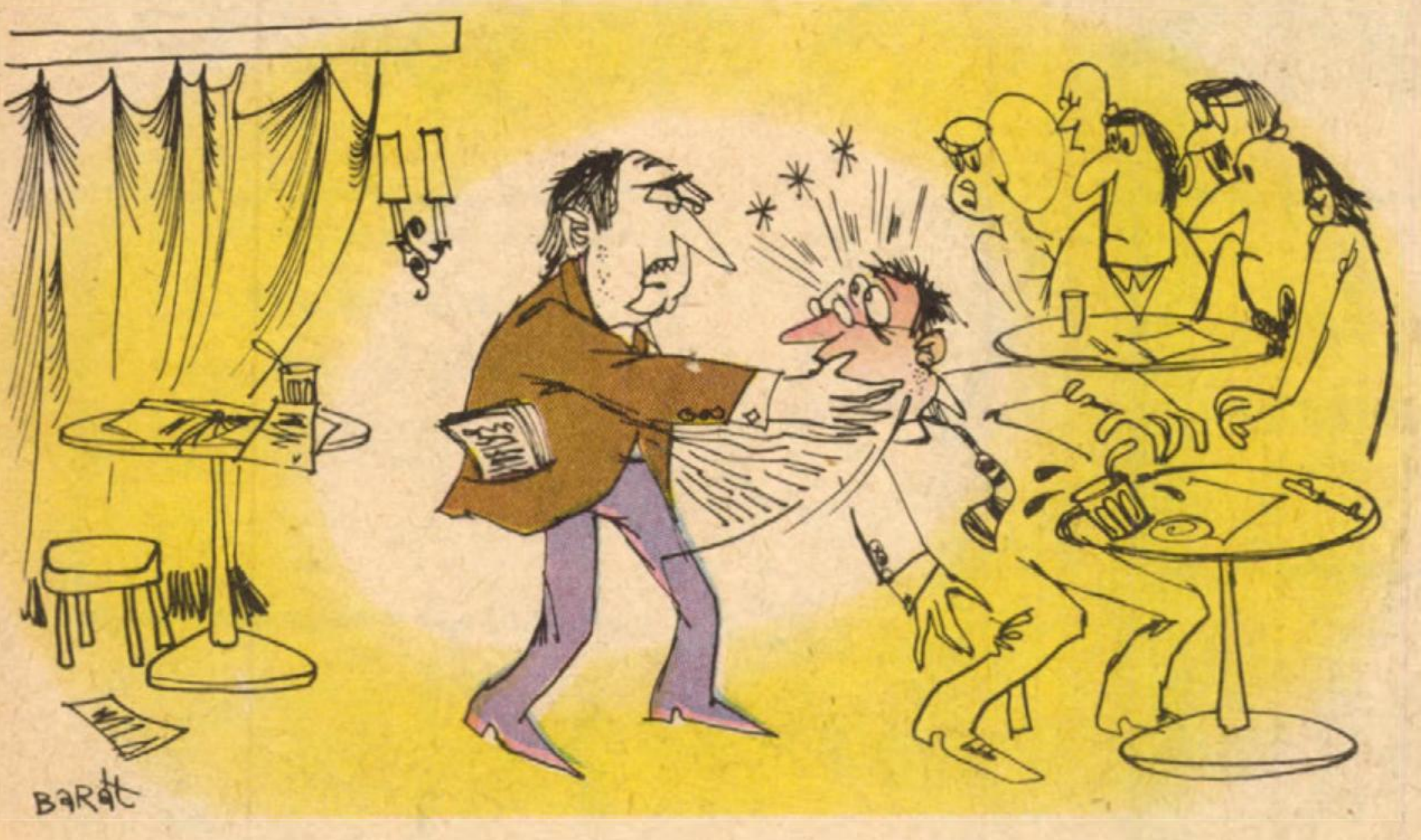

– Vitaindítónak szántam . . .

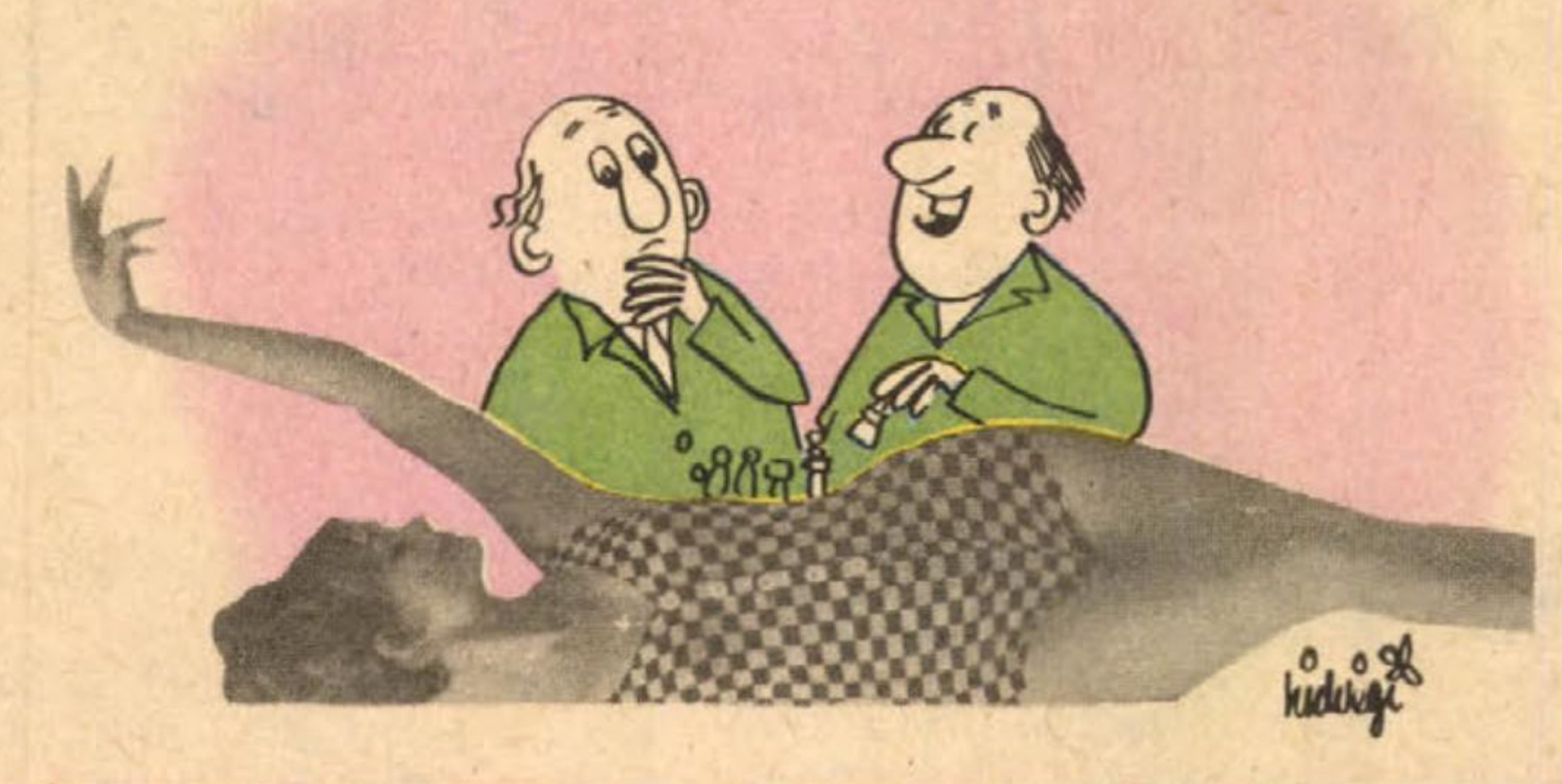

JÁTÉKSZENVEDÉLY

– Sakk!

SZILÁNKOK

HÁZASSÁG

X. lelkiekben gazdag nőt akart feleségül venni. A nő még az esküvő előtt bevallotta, hogy ő bizony lelkiekben koldusszegény, ezzel szemben jelentős készpénzállománnyal rendelkezik. X. megdicsérte az aráját, hogy őszinte volt, és bosszúsan bár, de vállalta; pénzéért is hajlandó elvenni feleségül.

*

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

— Régen, az én időmben, a fiatalkorú bűnözők jobban tisztelték az idős betörőket . . .

*

SZERÉNY PROGRAM

— Mit csinál az idén nyáron?

— Társasutazáson veszek részt a 44-es villamoson.

*

MAI ÜGY

— Még együtt jársz Magdával?

— Vége lett köztünk mindennek. Holnap feleségül veszem.

*

EGYETÉRTÉS

A primitív, ostoba Z. arról biztosított, hogy mindenben egyetért velem. Így tehát most kénytelen vagyok egy új világképet kialakítani.

ÜVEG

— A barátom alaposan a pohár aljára nézett.

— És?

— Megállapitotta, hogy nem mosták ki rendesen.

*

MINŐSÉG

Cipőt akartak vásárolni. Mire odaértek, éppen bezárt a cipőüzlet. Boldogan vették tudomásul, hogy így majd csak később kell mérgelődniök.

*

HOSSZÚ ÉLETKOR

Brahovácz büszkén meséli:

— Ma orvosnál voltam. Alaposan megvizsgált és közölte velem: legyek nyugodt, még megérem a bérházunk tatarozását. Ezek szerint még van néhány évem . . .

G. Sz.

TAVASZI GONDOK

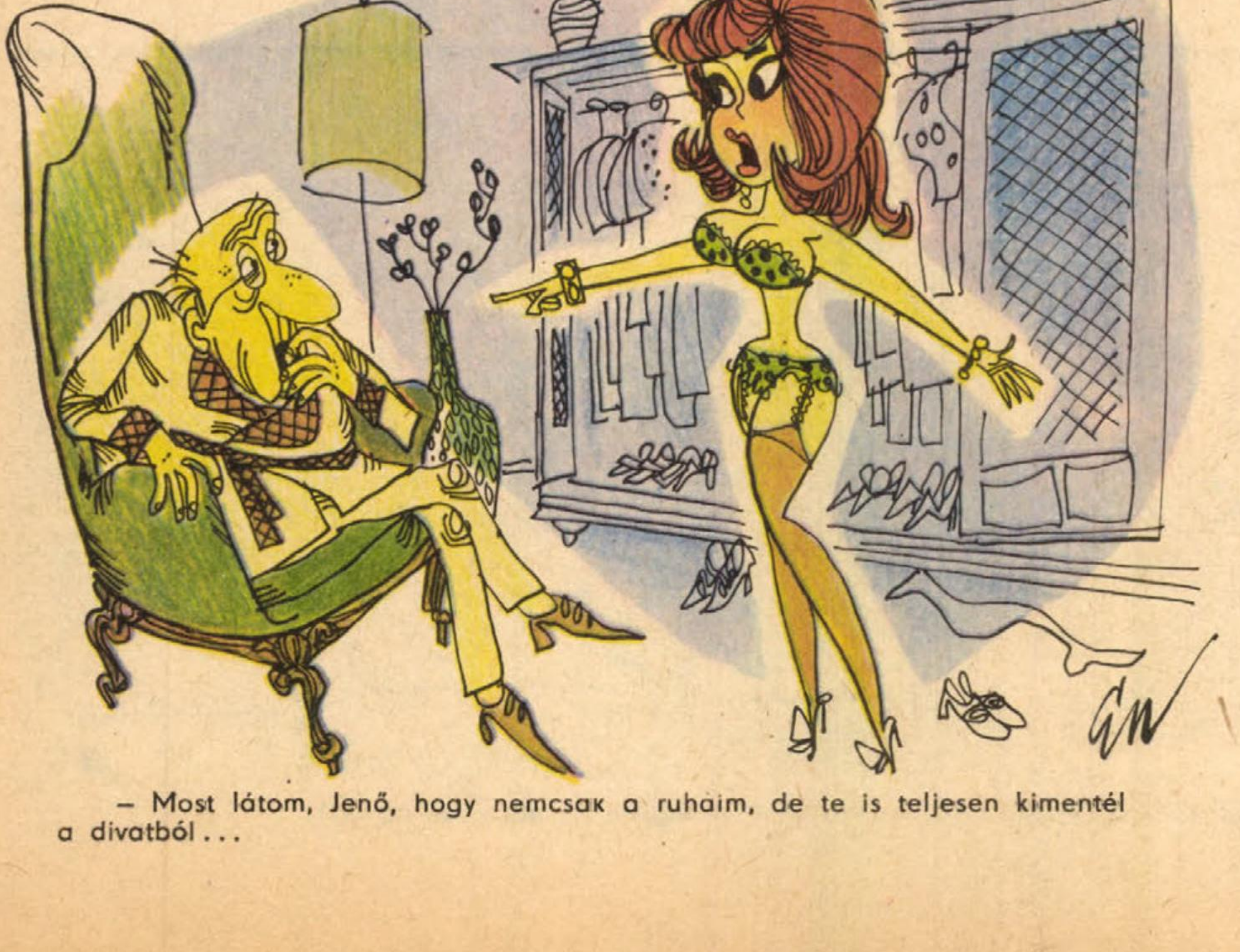

– Most látom, Jenő, hogy nemcsak a ruhaim, de te is teljesen kimentél a divatból . . .

FEJLŐDIK A FALU

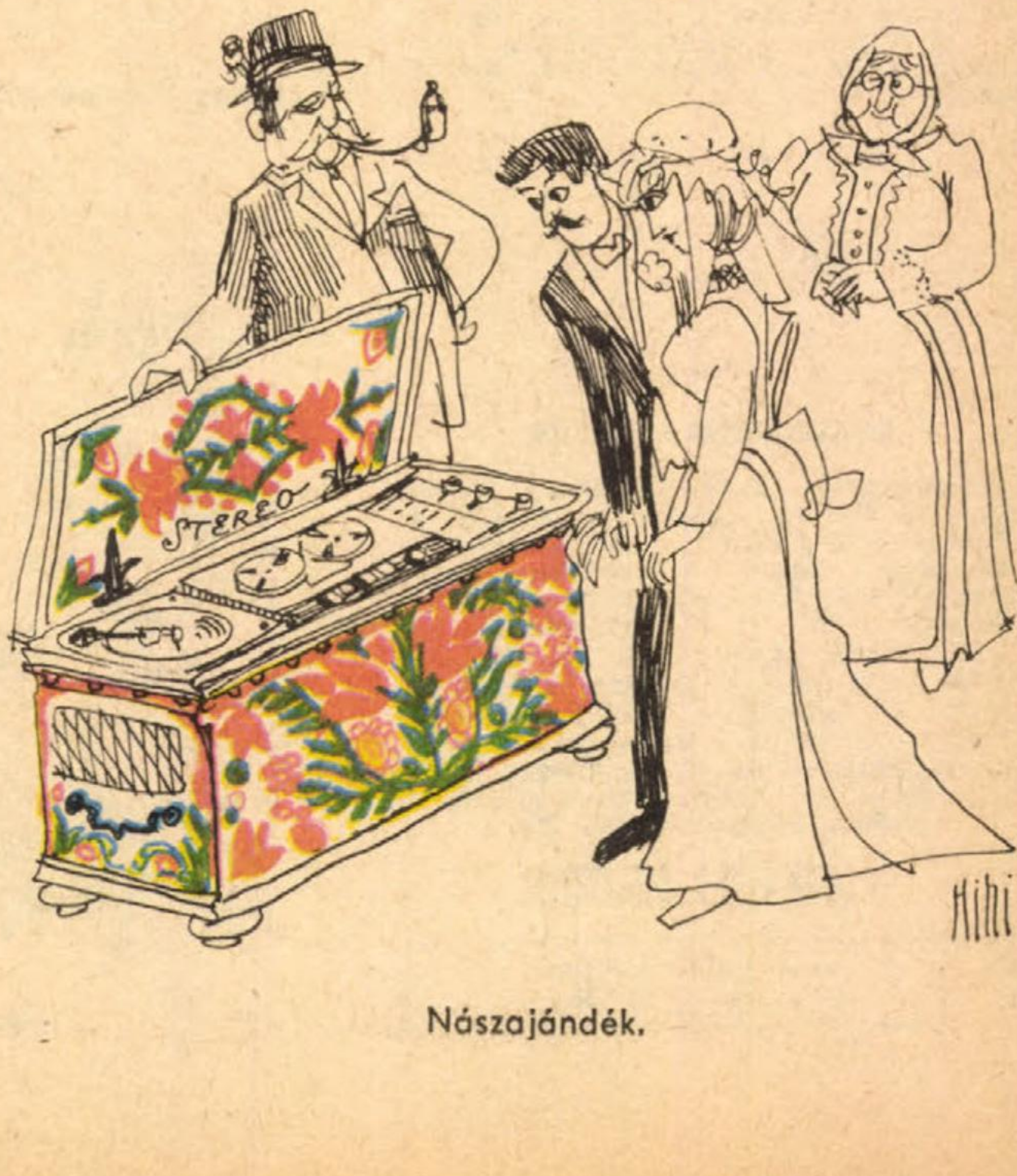

Nászajándék.